

РОМАН ЗАВАДОВИЧ

ГОЦА

ДРАЛА

РОМАН ЗАВАДОВИЧ

ГОЦА ДРАЛА

КАЗКОВІ ПРИГОДИ ПАРИ ГНОМИКІВ

Джерзі-Сіті — Чікаго — Торонто

1 9 7 7

ROMAN ZAVADOVYCH

Hotsa Drala

TALES AND ADVENTURES OF TWO GNOMES

Ілюстрації — Петро Холодний мол.

*Оформлення віньєтки — Роман Завадович мол.
із включенням рисунка Петра Холодного*

Видавничими заходами Комітету для відзначення
55-ліття літературної творчості Романа Завадовича

Авторські і видавничі права застережені

Передрук з журналу „Веселка” з pp. 1963 - 1977

Printed in USA
Chicago Press Corporation
1112 North Homan Ave., Chicago, Ill. 60651

Дорогі друзі, юні читачі!

Бачу, що личка ваші промінням засяли. Ви розгорнули книжку про казкові пригоди Гоци Дралі. Ви доторкнулися одного самоцвіту дорогоцінного скарбу. Що це за скарб? Його таємницю хочу вам розкрити.

Колись давненько, більше як сімдесят років тому, в селі, що називається Славна, коло славного міста Зборова в Україні, народився на велику радість батькам єдиний синочок Ромко. Мама й тато не знали, як йому додогодити. А що він дуже любив слухати казочки, то мама йому їх безліч оповідала й читала. І так, ще дуже маленький, Ромко навчився не тільки людською мовою говорити, а й розуміти мову кожної комашки, квіточки чи пташечки. Дуже до вподоби припали йому їхні різні пригоди. А коли він трішки підріс, почав їх записувати на папері. Часом навіть, коли дорослі не бачили (бо вони таких речей не розуміють), малій Ромко властивував собі театр з виставами про своїх лісових друзів.

Тоді ж то зглянувся над Ромком добрячий святий Миколай і поклав йому під подушку грубий зошит з написом: „Романові на твори”. І що ж, ви думаете, далі сталося? Так, любі діти, ви догадалися. Поступово, як Ромко підростав, чарівний зошит заповнявся все новими й новими казочками. Бож мав Ромко про що писати, побувавши мріями в різних світах. Був він і в царя Гороха, і в царевича Івана, і в зимових царівн, і в князя Марципана, навіть у чародійних музик гостював. Десять там він познайомився з мацюпусінськими добродушками — гномиком Ромтомтомиком, Гоцою Дралою та багатьма їхніми друзями. Їх дивні й веселі пригоди він собі запам'ятав, а пізніше старанно записав. Так постав дорогоцінний скарб — не той, що блищить перлами і самоцвітами, а той, що милує дитячі душі чарівними картинами казки.

Та прийшов час, коли на всю Україну напосілися червоноокі злоці чарівники. Вони довідалися про той дорогоцінний скарб і задумали відняти його у дітей, щоб заховати десь у неприступному місці. Тоді Роман мусів залишити свій рідний край. Він узяв свої казки й переніс їх далеко за море. Так скарб той опинився тут, між вами. Де його шукати? Де ключ до тієї скарбниці? Він у ваших руках, любі діти! Він у книжечках, у журналах, там його шукайте.

Ось одна така книжечка з казками саме перед вами: пригоди малесенької, мов палець, Гоци Дралі та її друзів у чудовому українському лісі.

А де ж колишній малій Ромко? Він також тут, між нами, став славним письменником і ось уже близько шістдесяти років пише для вас усе нові й нові казочки. Його ім'я — Роман Завадович — стало відоме нашій дітворі по всьому світу. Запам'ятайте його й ви!

Галина Грушевська

ПРОВЕСНА

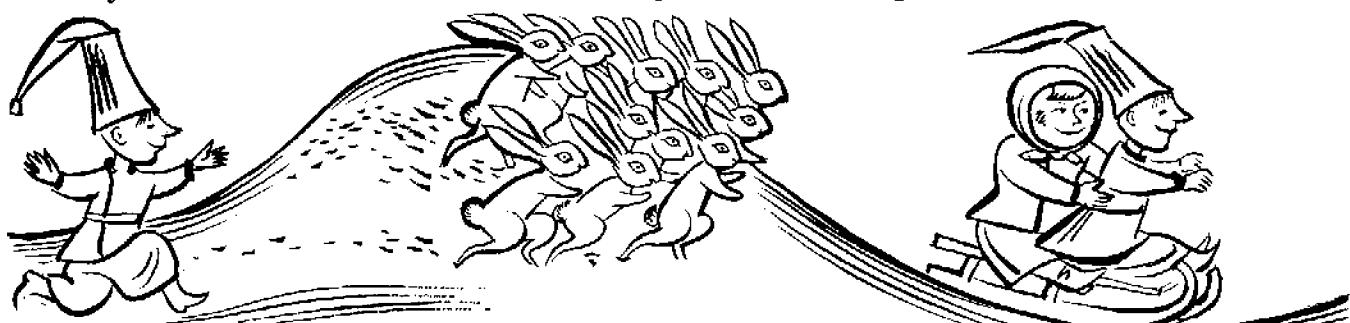
ОСТАННЄ САНКУВАННЯ

У ліску була долинка,
А в пеньку — мала хатинка.

В тій хатині проживала
Непосида Гоца Драла.

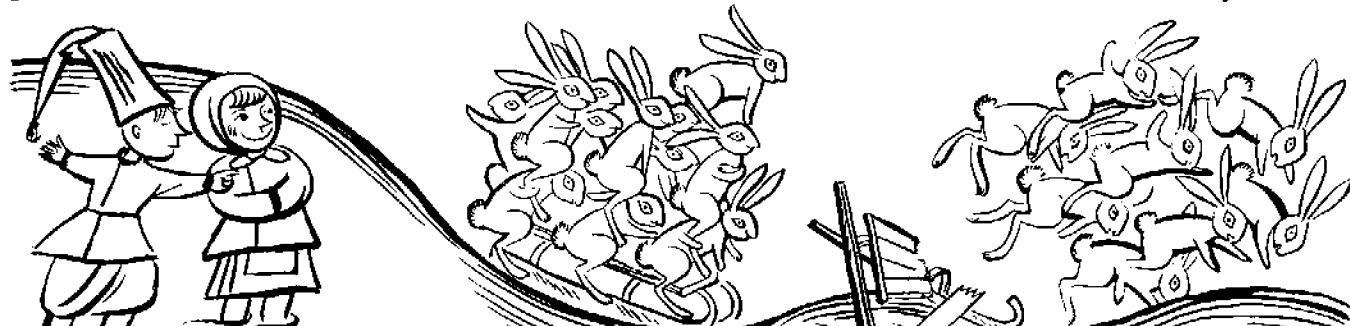
Раз до Гоци зайченята
Притягли малі санчата.

І прибіг за ними гномик,
Парубійко Ромтомтомик.

На переді Гоца сіла,
Ззаду гнома посадила.

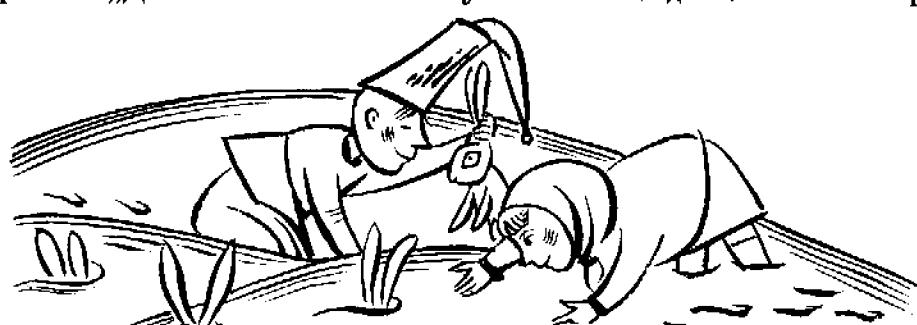
А зайцям да-ла пораду:
„Ви біжіть за нами ззаду!”

Утомились зайченята,
Просять: „Дай і нам санчата!”

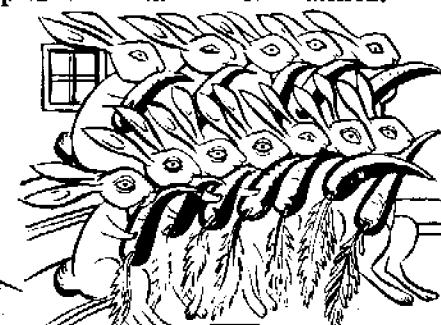
Хоч було там місця мало,
Тузінь їх понасідало.

Як з горбочка вниз помчались,
Трісъ санчата — і зламались.

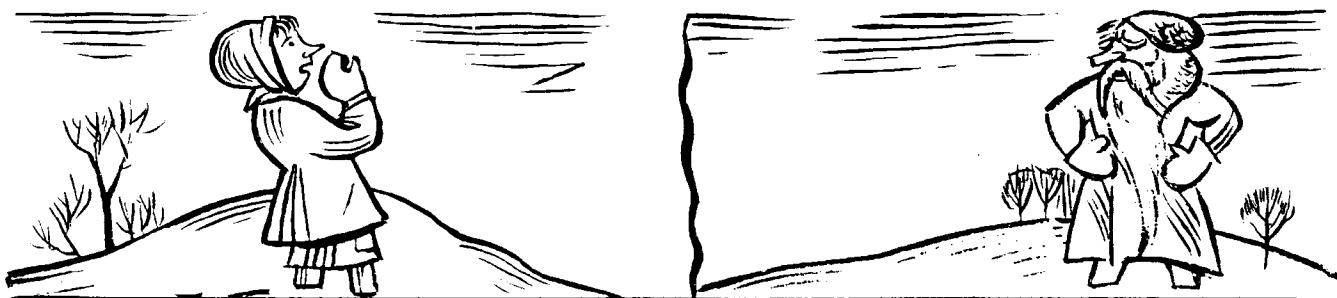
З кучугури край дороги
Видно лиши хвости і ноги,

Із заметів Гоца Драла
Зайченят повитягала.

Всіх зогріла у хатинці,
Ще й дала по морковинці.

ЗУСТРІЧ ІЗ МОРОЗОМ

Ішла раз Гоца поміж лози
Та й побачила Мороза.

Що робити — утікати?
Далеченько їй до хати ...

Дід дівчата не пізнав:
— Хто ти будеш? — запитав.

Каже Гоца: — Я відлижка!
Дід у сміх: — Мала, як мишка!

Як на тебе я дивлюсь,
Не боюся, а сміюсь.

— То нішо, що я маленька —
Завтра буду я, як ненька.

— Що за ненька? — Таж Відлига, — Де вона? — Сидить у лозах
Що з'їдає сніг і кригу.

І чатує на Мороза.

Хай лише на нього гляне,
То Мороз водою стане.

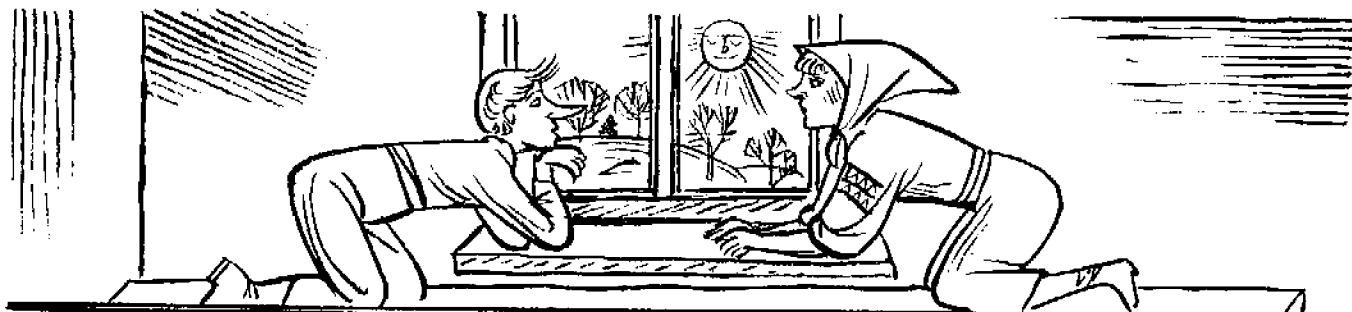

Як почув Мороз — злякався,
Більше він вже не сміявся.

Обернувшись і швидко втік —
Може вернеться за рік.

Каже Гоца: — Гноме-брате,
Час нам Прóвесну стрічати!

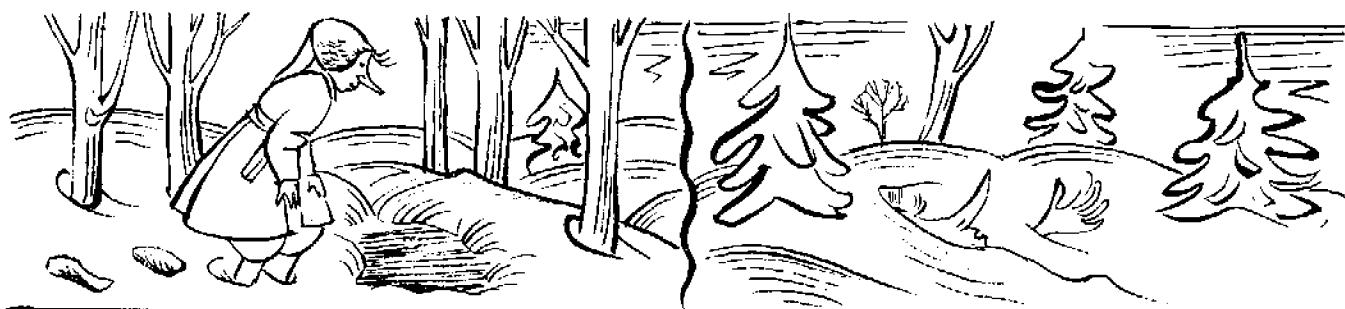
ГНОМИК ШУКАЄ ВЕСНИ

— А по чим то знають люди,
Що весна небаром буде? —

Гномик Гоця так питав,
Бо на весну довго ждав.

Гоца каже: — Йди у гай,
Першу проліску шукай!

Ромтомтомик ходить гасм,
Першу проліску шукає.

На галиві ще зима,
Пролісок ніде нема.

Як забрів в сосновий ліс,
Ген у сніг — лиш видно ніс.

У тернині край дороги
Проваливсь, лиш видно ноги.

Проліски ніде не бачив,
Змерз, охляв, ось-ось заплаче.

Іде до Гоциної хати:
— Ой, весни ще довго ждати...

Гоца в сміх: — Ти не журись,
Йди в садок і подивись!

Вибіг гномик за поріг:
Проліска росте крізь сніг.

— Цілий ліс я перейшов,
А весну аж тут знайшов!

ЯК ГОЦА БУДИЛА КВІТИ

Спали тихо на луці
Три маленькі корінці.

Хоч Вітрило гу-гу-гу,
Тепло ім було в снігу.

Ось і березень настав,
Сніг потрохи вже розтав.

Каже Гоца: „Годі спати!”
Пошукала десь лопати . . .

Ну ж копати на луці,
Там, де спали корінці.

„А, добридень вам, панове!
До весни усе готове!”

Так то наша Гоца мила
Ті корінчики збудила.

Не минули дві-три днини —
Вирости із них билини.

На билинках вже й квітки
Показали пелюстки.

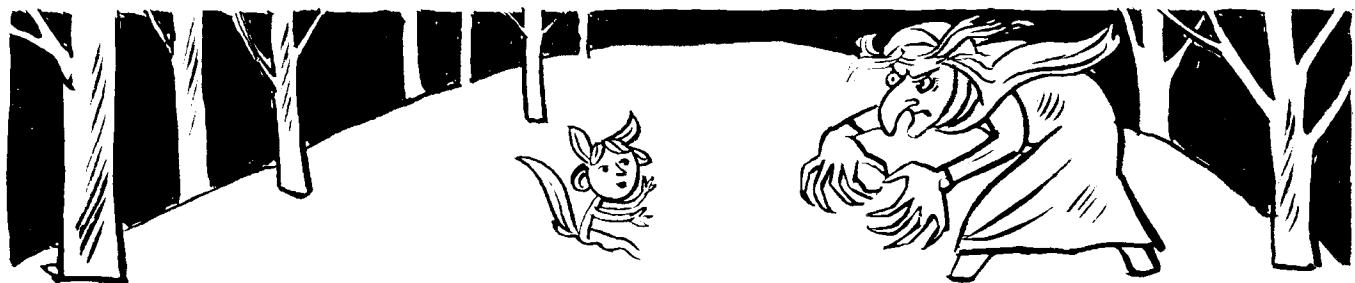

Звірі, птахи позбігались,
Пролісками любувались.

Почали птахі веснянку —
Танув сніг безперестанку.

Гномик на пеньчик став,
„Буде вже весна!” — сказав.

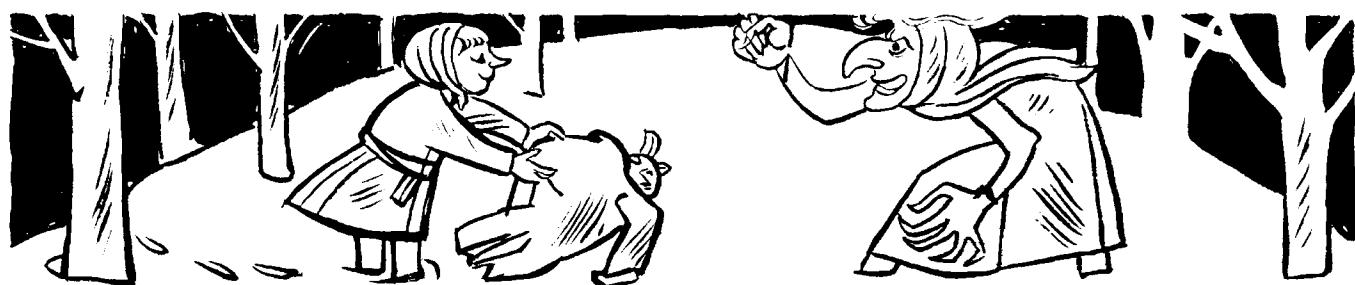
ГОЦА І ПЕРВОЦВІТ

У сухій траві під листям
Квіт-первоцвіт пробудився.

Голову крізь сніг пропхав,
Розглядатись пильно став.

Ішла Зима, прелюта, біла,
Та й первоцвіт той уздрила.

— Ну, стривай же! Зараз тут
Я зроблю тобі капут!

Гоца Драла йшла лісочком,
Сніг топтала чобітчиком.

Зняла юпку Гоца мила,
Квітку юпкою накрила.

Ой, розгнівалась Зима,
Розкричалась — та дарма!

Став на неї поміж віти
Подихати теплий вітер.

Коло серця замлоїло,
Затрусилося в неї тіло.

Зиму страх пойняв великий,
Кинулась вона навтіки.

А первоцвіт не баривсь,
Гарно Гоці уклонивсь.

Втішилася Гоца Драла,
Що вже провесна настала.

УЖЕ ЗИМИ НЕ БУДЕ!

— Що нам, гномику, робити?
Треба Весну пробудити!

Гоца Драла добре дбала,
Дві синички осідала —

І на кониках крилатих
Полетіли просто з хати.

Опустились на колоду,
Що лежала коло броду.

Потім сіли у ліску,
На вербовому пеньку.

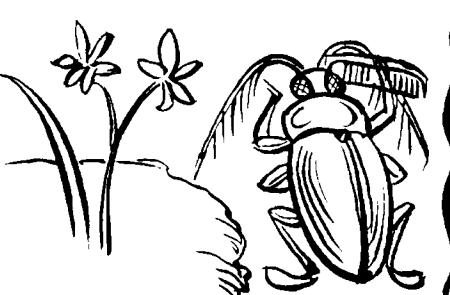
— Гей, комашки! З-під перини
Вилізайте в цю ж хвилину!

Полетіли на галіяву:
— Гей, квітки, до діла жваво!

Щоб щезали сніг і лід,
Їм на злість ростіть, цвітіть!

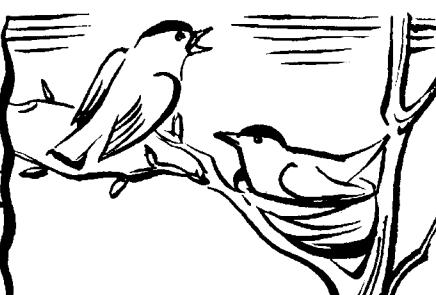
А до річки: — Не дрімай,
Кригу, річечко, ламай!

Пробудилися жучки,
Сходять проліски — квітки.

Розламала річка лід,
По Зимі вже гине й слід!

Раді гном і Гоца, зранку
Вже виспівують веснянку.

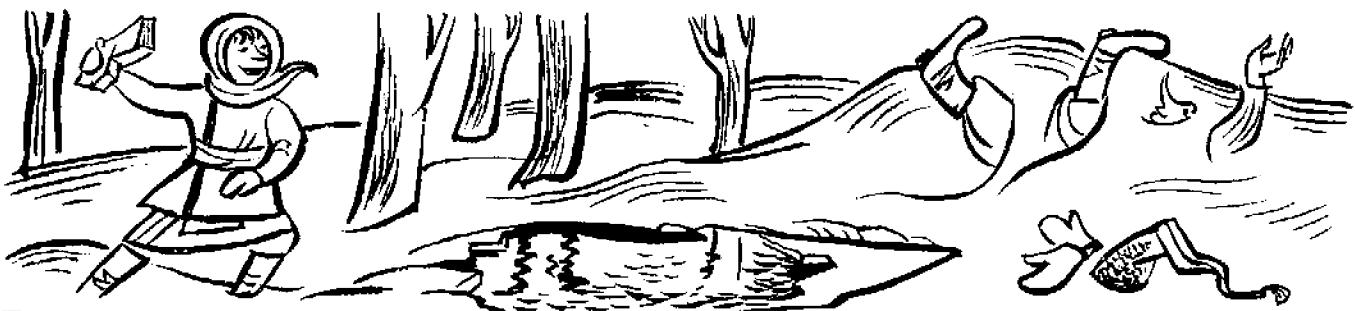
КАХИ — КАХИ!

В лісі тане сніг — вода,
Та не всякому біда!

Кличе Гоца: „Гноме-брате,
Нумо лісом погуляти!”

От, біжать вони, мов діти —
Дуже хочеться шаліти!

Гамувалась Гоца мила,
Тільки гнома не спинила.

Де баюра — робить туп,
А вода з баюри — хлюп!

Купку снігу де побачить,
То у сніг по пояс скоче.

Обтала пався, обмок,
Замочив свій кожушок.

В чобітках вода цмак, цмак —
Змерз у ноги неборак . . .

Застудивсь — кахі-кахі!
(Так, як роблять дітлахи).

Зажурилась Гоца Драла,
Трьох докторів наскликала.

Перший мудро мовив: „Ов!”
Другий голкою вколов . . .

Третій взяв із жилки кров —
Ну, і гномик вже здоров!

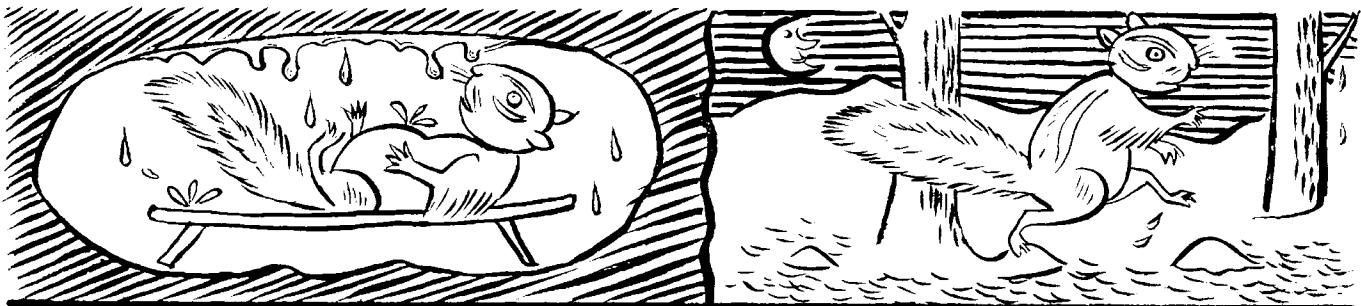
ГОЦА І БУРУНДУК

Там, де в лісі виріс бук,
Спав у нірці бурундук.

Між корінням хатку мав,
Шілу зиму спає-дрімав.

Тис мороз і вітер дув —
Бурундук його не чув.

Та топітись сніг почав,
У ліску зробився став,

Бурундук збудивсь — біда!
В хатку камас вода.

Серед ночі втік надвір
Та й пішов у темний бір.

Встало Гоца скоро світ:
— Хто такий там край воріт?

Упізнала: — Друже май!
А іди ж сюди як стій!

В мене всю біду забудь,
Великоднім гостем будь!

Бурундук повеселів,
Скибку паски смачно з'їв.

Друзів Гоци привітах
І гайку заспівах.

Був такий там хоровід,
Що іще не бачив світ.

ПРИГОДА З ЧЕРЕВИЧКОМ

На дорозі між кущів
Хтось патинка загубив.

Гоца Драала з другом гномом
Притягла його додому.

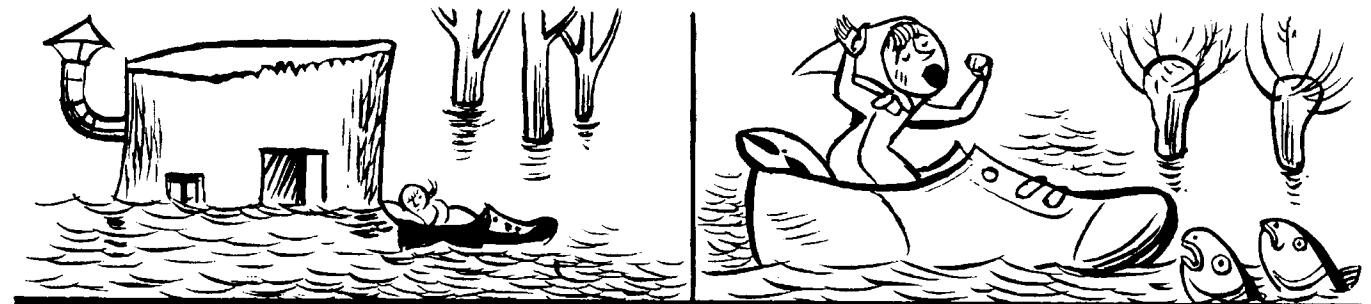
Ізлу зіму Гоца Драала
В тім патинку смачно спала.

Потепліло навесні,
Став топитись білий сніг.

Заливає ліс вода,
Зайчик в крик: „Біда, біда!”

Повінь хату заливає,
Гоца Драала спить, не дбас.

Не минула і годинка,
Вже вода несе патинка.

Пробудилася Гоца Драала,
Позіхнула і сказала:

— Бач, патинок пригодився:
З ліжка човником зробився.

Пліне тріска по воді —
Гоца хвати! — кінець біді!

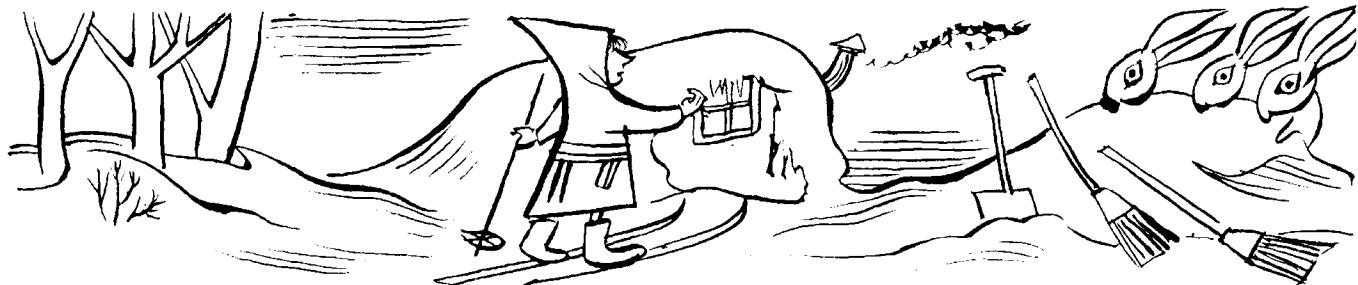
Гоци Драли не злякати,
Гоца вміє веслювати.

Так то Гоца врятувалась,
Скік на берег — засміялась.

BECHA

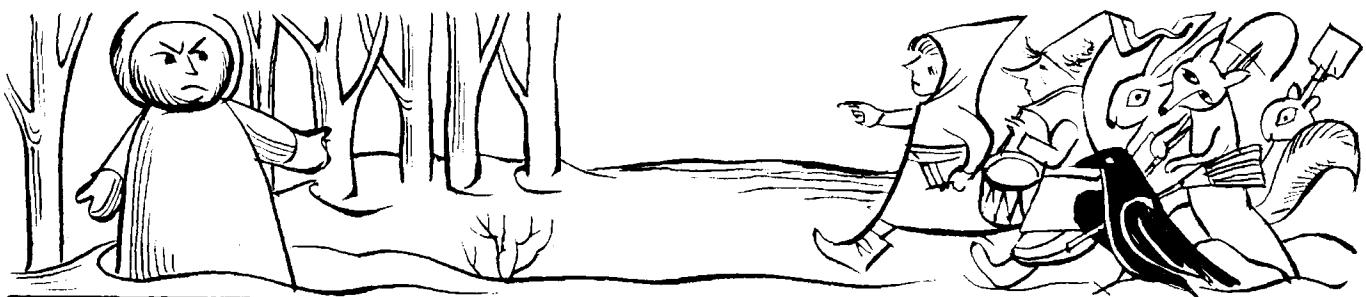
ЯК ЗИМУ ПРОГАНЯЛИ

Лісом-трісом Гоца ходить,
Хоч і холод, їй не шкодить.

Не бойтесь завірюхи,
Вшибку стук: „Вставайте, сплюхи! Час вже Зиму проганяти!”

Є в вас мітли і лопати?

Лісом-трісом йде Зима,
Біла, злоща ще й німа.

Ліс шумить, ліс гуде,
Лісом люте військо йде.

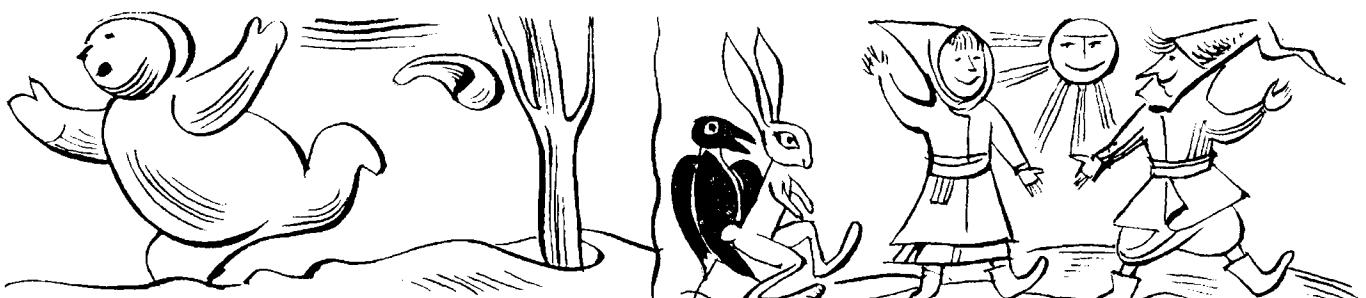
Військо йде страшне, мітлате,
Грізно підняло лопати.

Круки, вивірки, зайці —
Завзятущі то борці.

Топчуть сніг і розкидають,
Зиму з лісу проганяють.

Попереду Гоца Драла
Тим борцям за генерала.

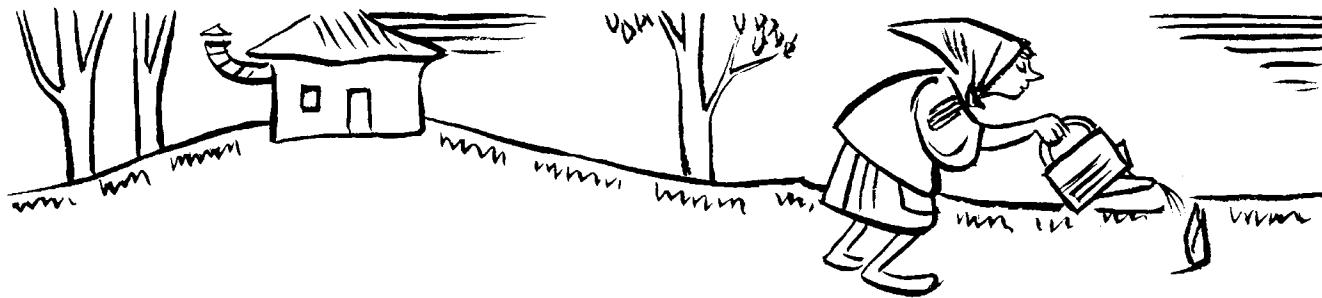

Пойкнула Зима з тривоги,
Обернулася і в ноги!

Утікала скільки сили,
Аж патинки погубила.

Так скінчилася війна —
Певно буде вже весна!

І ЛОПУХ ПОТРІБНИЙ

Коло Гоціної хати
Стало зілля підростати.

Стало зілля підростати
І широке, і листате.

Господарка Гоца Драла
Зілля пильно поливала.

Звірі зілля оглядають:
— Що воно таке? — питают.

— Це чудова буде рожа! —
Каже друзям Гоца гожа.

— Почекайте — підросте,
То запахне-зацвіте!

Почекали — а за місяць
Знов зійшлися на узлісі.

— Гоцо, — каже зайчик-друг,
— Це ж не рожа, це лопух!

Всі сміялись ха-ха-ха
З тої „рожі” — лонуха.

Раптом яструб-розбішака
З лопотів крильми в гілляках.

— Небезпека! — закричала
Обережна Гоца Драла.

Всі сковалися притьомом
Під широким лопухом.

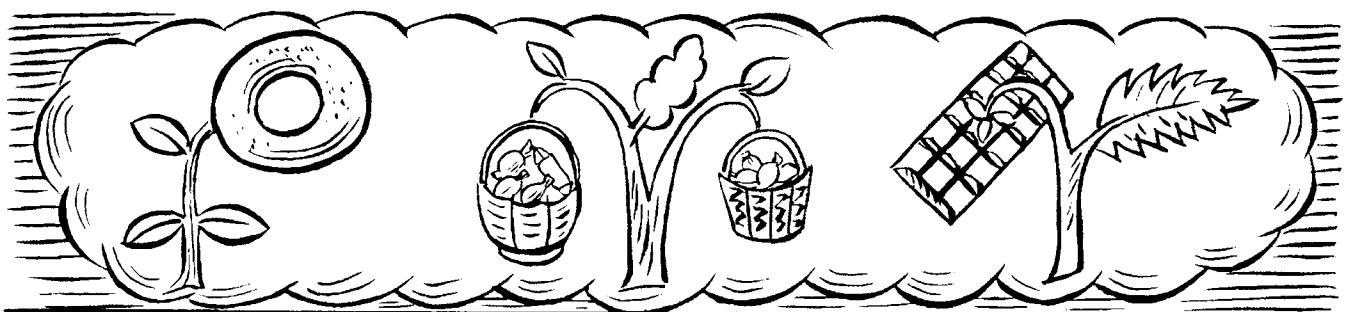
ЇЖАК-ШАХРАЙ

Раз прийшов до гнома в гай
З-за гори Їжак-шахрай.

„Час городець обсівати,
Тож купи насіння, брате!

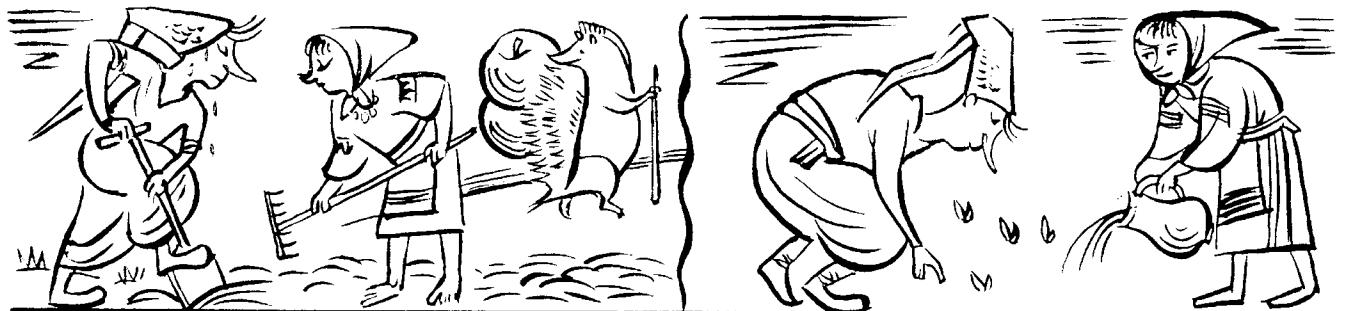
Не торгуйся, друже мій,
Дай два яблука — і сій!

„З того круглого насіння
Бублик виросте, як диня .

А з отого — дві коробки
Тих цукерочок солодких.

Чорне зерно кинь у грядку —
Будеш мати чоколядку”.

Гном мерцій побіг до Гоци,
До грядок взялись охоче:

І копали, й обсівали,
І щоранку поливали.

На город дивитись ходять,
Чи цукерки ті вже сходять.

Ну, й зійшли ж, атож! — та як?
Замість бублика — будяк.

Не цукерки — хрону грядка,
І лопух — не чоколядка.

„Де Їжак, отой шахрай?
Почекай же, почекай!”

ЛИСТ ДО ДРУЗІВ

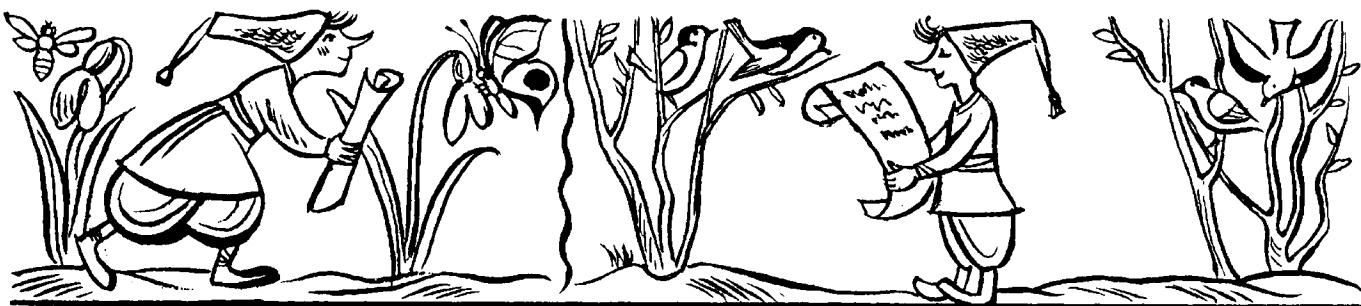

Хто із вас, мої пташата,
Дасть мені вічне на свята?
Хочу писаночку мати—
Ех без неї святкувати!

Під Великден Гоца Драла
Лист до друзів написала.

Ромтомтомик гумку мав,
Де потрібно — витирає.

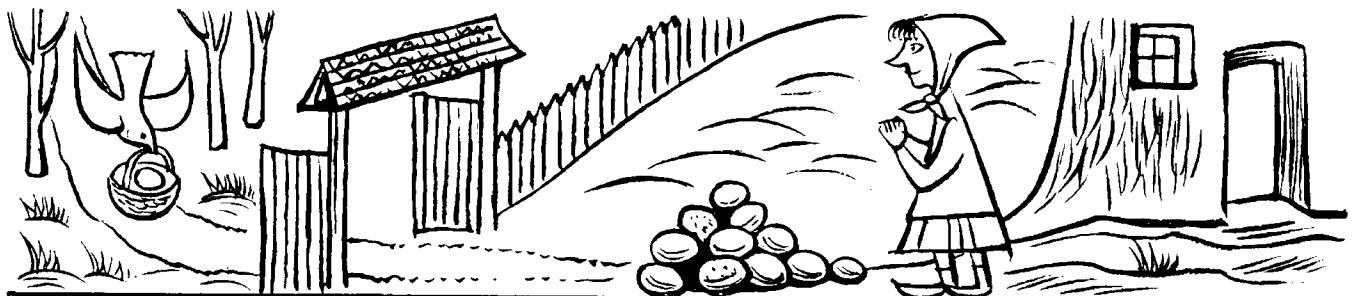
Написала, як уміла,
Натомилася, аж упала.

Ромтомтомик лист поніс
Просто в ліс.

Від куща йшов до куща там,
Гоцин лист читав пташатам.

„Слухайте, пташата з гаю,
Що вам зараз прочитаю!”

Не минуло й півгодини —
Гоца вибігла з хатини.

Глип — стоїть з яєць гора,
Наскладав би три відра!

Здивувалася Гоца мила:
„Я ж одного лиш просила!”

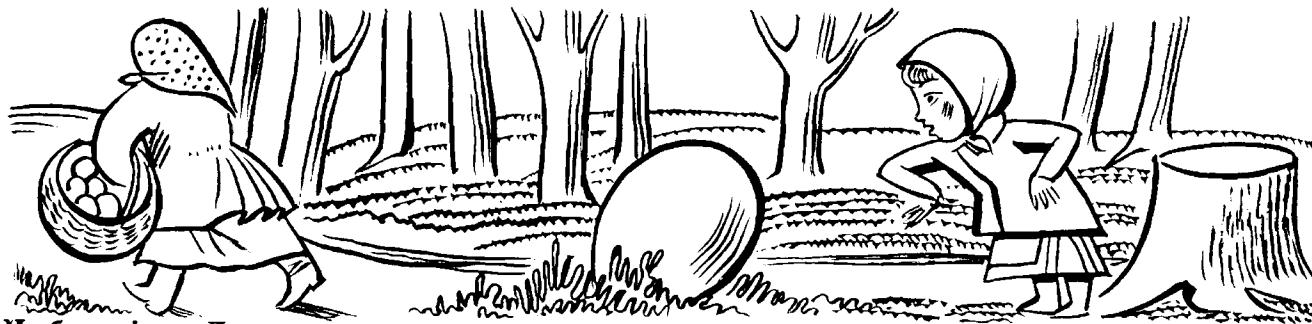

Щонайбільше підібрала,
Якнайкраще змалювала.

Ну, а решту в казані
Гномик варить вже три дні.

Буде друзям на тарілку,
Як зберуться на гаївку.

ЯК ЖУК ПИСАНКУ МАЛЮВАВ

На базар ішла Людмила
І яєчко загубила.

Гоца скочила з пеньочка:
„Ов, а що ж оце за бочка?”

Дві години Гоца Драла
Те яєчко оглядала.

То сідала, то вставала,
Ніс до „бочки” прикладала.

Обийшла навколо пішки,
Потім полизала трішки.

Аж іде собі крізь гай
Пан Мазайлло-Бородай.

„Що воно, не можу знати,
Але можу змалювати”.

Квачика зробив з борідки,
Замочив у чарку квітки.

Малював аж до кінця,
Писанку зробив з яйця.

Як дізнались друзі Драли,
З лісу всі поприбігали,

Коло писанки на славу
Завели собі забаву.

І до вечора від ранку
Всі співали там веснянку.

ВЕЛИКОДНЯ КРАШАНКА

Під Великденъ Гоца Драла
В курочки яйце дістала.

— Нумо, друзі, не дармуймо,
Те яєчко помалюймо!

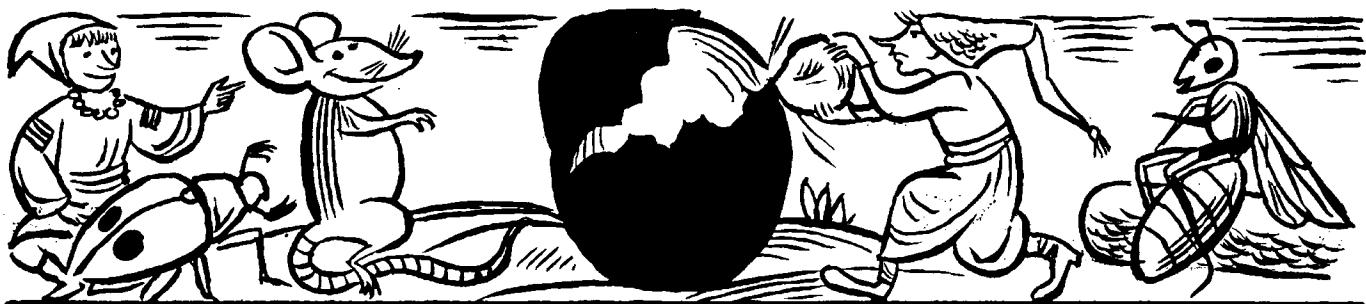
Не жаліли труду-сили,
Крашанку з яйця зробили.

На Великденъ Гоца Драла
Всіх спросила-посклікала.

— Щезла вже Зима-маря,
На гайку нам пора!

На Великденъ рано вранці
Почалися співи-танці.

Всі скакали, як уміли,
Аж нарешті зголодніли.

Каже Гоца: — Треба сісти,
Будем крашаночку їсти!

Гномик каменем побив,
Шкаралупку відлупив.

Три дні друзів Гоца Драла
Тим яєчком пригощала.

Всі гайки відспівали,
Всякі скоки відскакали —

Забавлялись, як уміли —
А яєчка ще не з'їли.

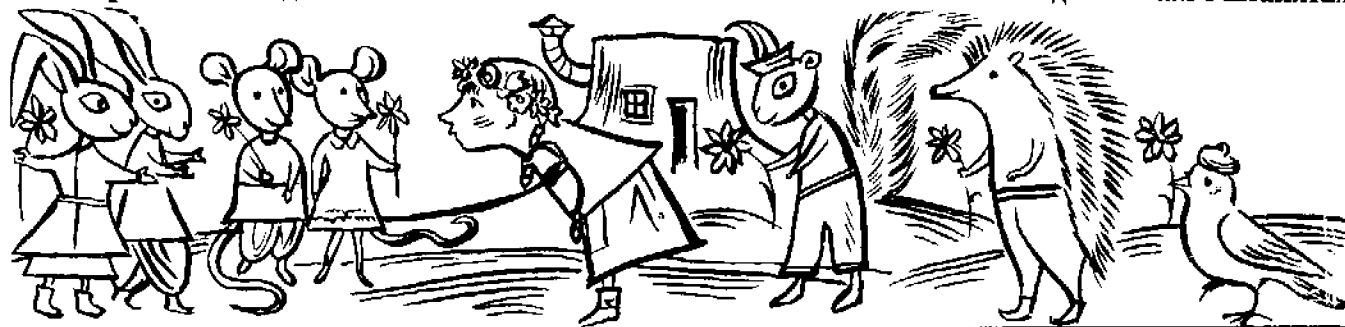
ПРИВІТ МАТУСЯМ

Гей, куди і звідки йде
Жваве братство молоде:

Зайченята, мишенята
І малі їжаценята —

І не більші пташенята
В спідничинках і штанята?

Коло хатки Гоци Дралі
Всі рядочком поставали.

Вийшла з хати Гоца Драла,
Всіх малят поглядала —

Чи лапок не забруднили,
Чи квіток не розгубили.

В Яця носика обтерла,
Щоб чистенький був, як перла.

Підтягнула кожушок,
Щоб не дувся, як мішок.

Тусі, вивірці малій,
Розчесала хвіст як стій.

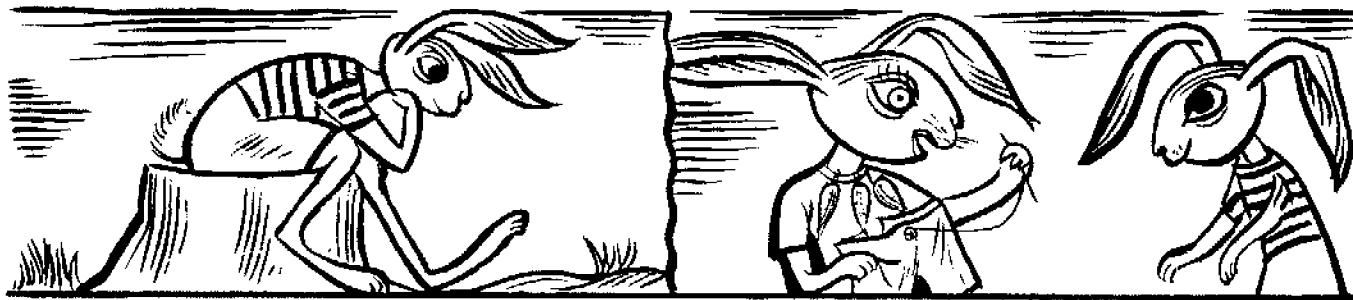

„Ну, готово! Ходом руши!
На галиву всі чимдуж!”

Там сидять уже матусі
Яці, Муця, Ласі, Тусі.

„Всім матусям многих літ
І квітчастий наш привіт!”

„Я ЛЮБЛЮ, МАТУСЮ, ВАС!”

Зайчик Трусиц зажурився,
Що невчений уродився.

Став він матінки питати:
„Чом не вмію я читати?”

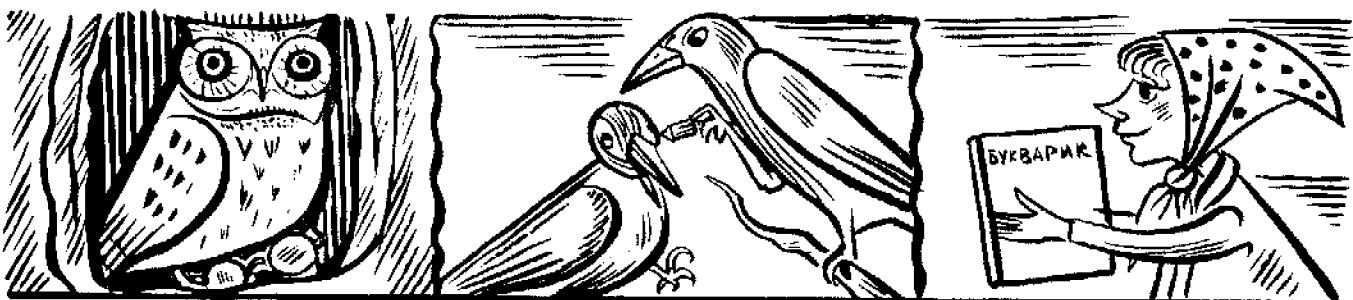
Мама каже: — Не журись,
Хочеш вміти — то учись!

От, пішла з синочком мати
Вчительки йому шукати.

Стала сойку просити:
— Чи могли б ви хлопця вчити?

Сойка, пані гонорова,
Не сказала ні післова.

І сова не захотіла:
— Окуляри я згубила!

І ворона теж не хоче,
Каже: — В мене хворі очі!

Як почула Гоця Драла,
— Я павчу його! — сказала.

Дуже пильно вчився Трусиц,
Все мотав собі на вус.

А як Мамин День настав,
Трусиц гарно написав:

„Я люблю, матусю, Вас
Раз і десять і сто раз!”

ЧОМУ ТИЧКА ЗЛАМАЛЯСЯ?

Кою Гоциної хатки
Зацвілій раненько братки.

Ой, зраділа ж Гоца Драла,
Що весна уже настала!

Пташенята цір і ців,
Всюди музика і спів.

Спершу, взявшись за бочки,
Виробляла різні гоцки.

Виробляла гоцки-скоки,
Аж сміялися сороки.

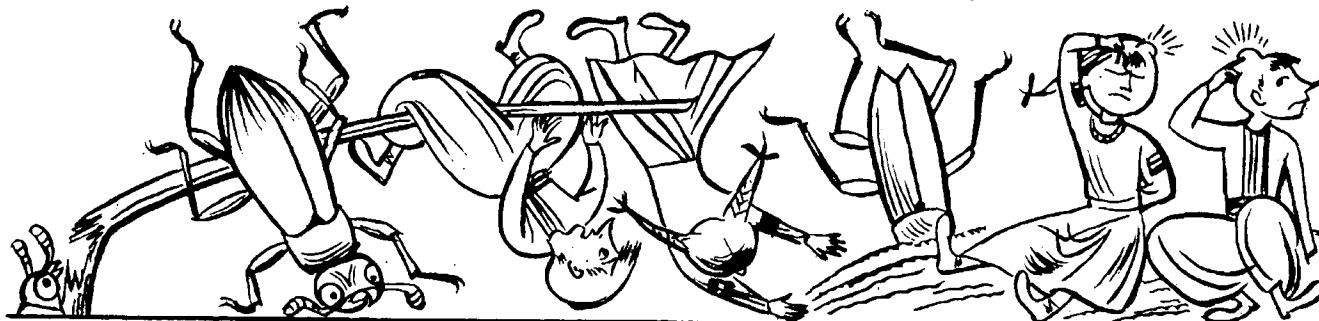
На воротях танцювала,
Ще й на тичку вилізала.

Позбігалися сусіди:
Жученята-короїди,

Балухаті жабенята,
Що не слухаються тата,

Ще й жартун, маленький комік,
Добродушок Ромтомтомик.

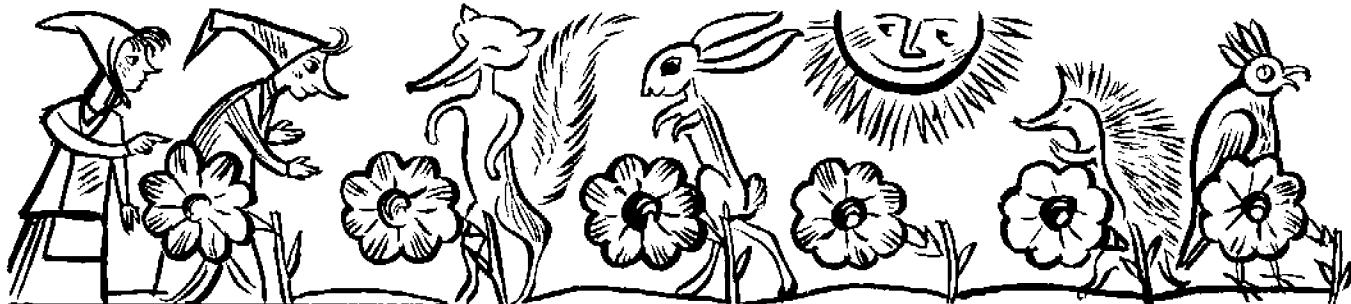

Всі давай на тичку лізти,
Щоб собі високо сісти.

Тичка трісь! — і Гоца Драла
З товариством вниз упала.

Всі летіли, наче дулі,
Всім понаростали гулі.

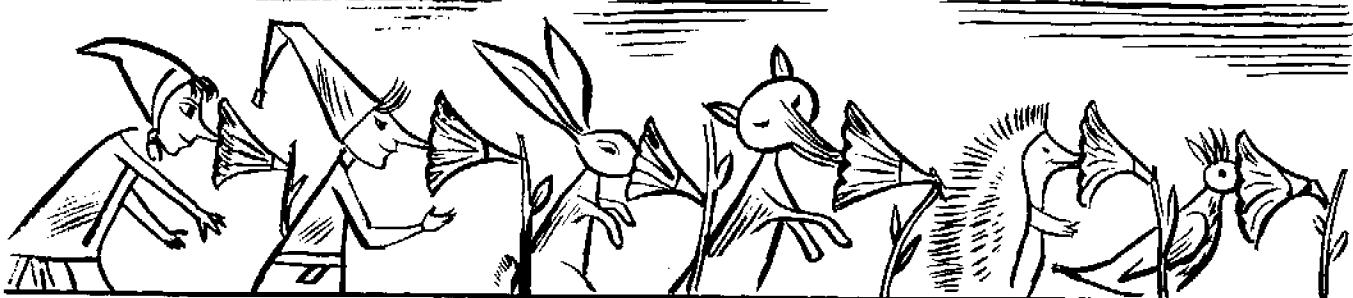
КВІТКА — НЕ БДЖОЛА !

Сяє сонце поміж віті,
Розцвітають перші квіти.

Цей біленський, той синецький,
А ще інший рожевенський.

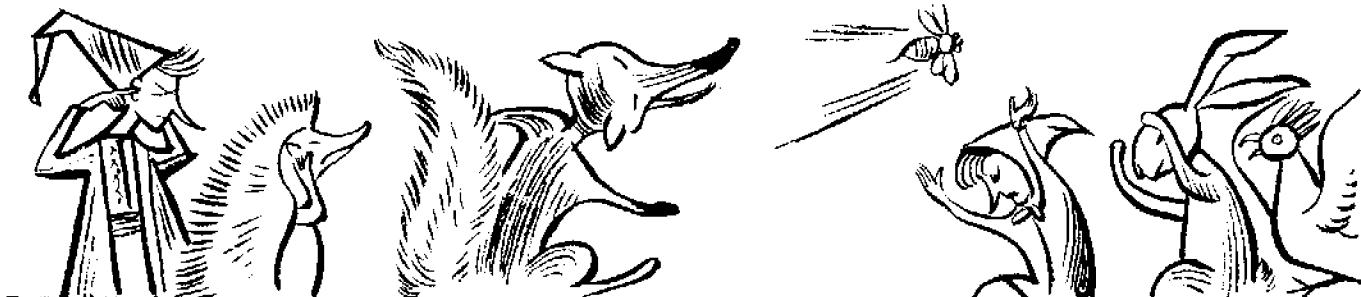
На галіву Гоца Драла
Друзів вмить понаскликала.

„А понюхайте, чи нахне!”
Хто понюхас — аж ахне.

Всі рядочком поставали,
У квітки носи запхали.

Стали нюхати щосили:
„Ах, який то запах мильй!”

Нагло лис на всеський ліс
Як не крикне: „Ой, май піс!”

Пчихнув тричі: пчих, пчих, ичих,
Аж йому заперло дих . . .

А із носа, мов стріла,
Вилетіла — бzzзум! — бджола . . .

Хоч і спух той бідний піс,
Та не лопнув і не тріс.

Бо Гоцуя лікувала,
Носа мастию шмарувала.

Ще й науку додала:
— Хлопче, квітка — не бджола!

ГОЦИНА СОПІЛКА

Музикальна Гоца Драла
Десь сопілочку дістала.

З Ремтом томиком у спілці
Вчиться грати на сопілці.

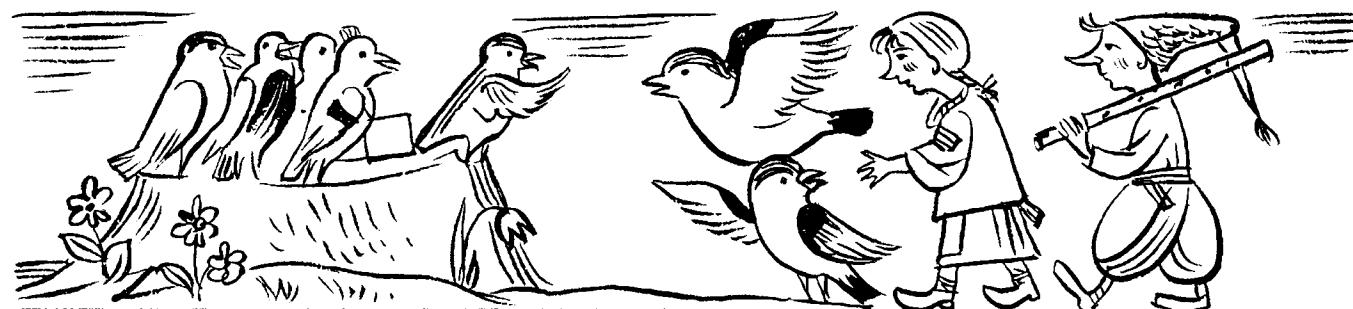
А та спілка: Гоца грас,
Гном сопілочку тримас.

Від музичної науки
Всім сусідам горе-муки.

Кріт в норі не може спати,
Джміль утік кудись із хати.

Аж оглух в гніздечку дрізд —
Перебрався в інший ліс.

Гоца вчилася, не зважала
І що день, то кранце грала.

Кажуть їй синички-сестри:
„Запинися до оркестри!

Соловейко в нас соліст,
А горобчик — цимбаліст”.

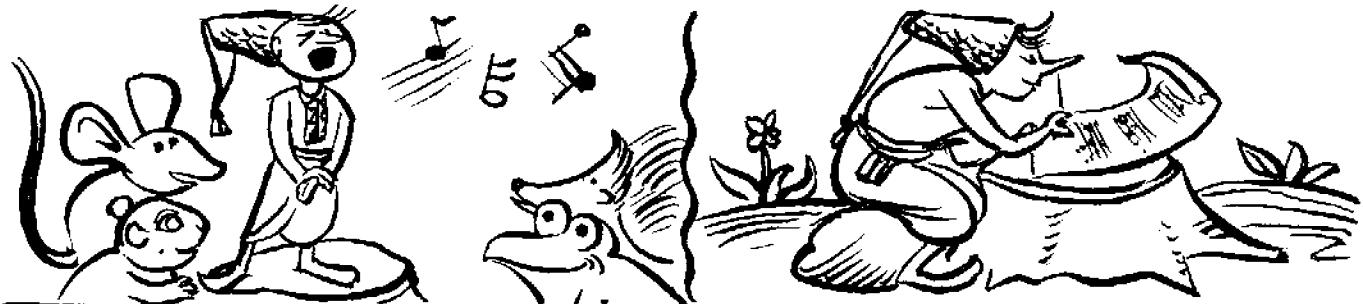

Так з пташками Гоца грас,
Всю діброву звеселяс.

Гномик теж не без роботи:
Він тримас Гоці ноти.

Бже вернулись в рідний ліс
Всі сусіди, джміль і дрізд.

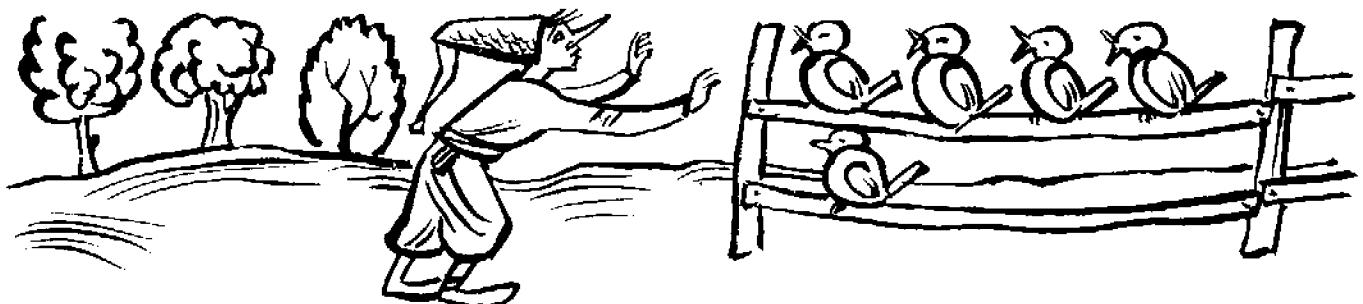
ГНОМИК-ДИРИГЕНТ

Гномик дуже любить спів,
Він співає і без слів.

Лиш тоненький має голос,
Наче ниточка чи волос.

І, бувас, навесні
Сам видумує пісні.

Вчора теж не дармував,
Шиєньку скомпонував.

Та й не був то сольосів,
А для хору співаків.

Пташеняток гном зібрав,
Пильно співу їх навчав.

— А тепер ми, пташенята,
Ідім туди, де Гоци хата!

На воротях посидали,
Гном дав знак — і заспівали.

Вийшла Гоця на поріг:
— Ой, та й гарно ж, далебіг!

Лісом-гасм йшла Весна,
Прислухалась і вона.

Землю травкою вкривала,
Цвітом віти прибирала.

В селах кукали зозулі,
І лягали діти лулі.

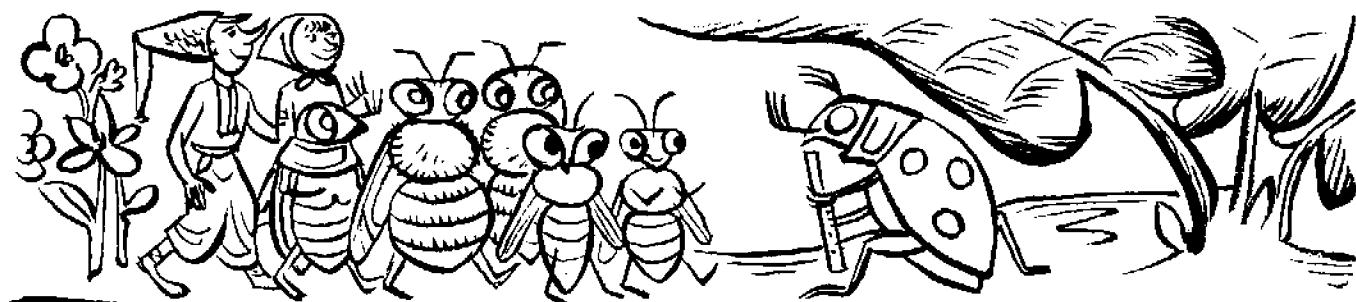
КУЗЬКИ ХРИСТІ УРОДИНИ

Серед лісу на горбі
Лопушок росте собі.

Під його широким листам
Проживає кузька Христя,

От, сьогоднішньої днини
В кузьки Христі уродини.

Поміж зілля і квітки
Друзі йдуть і свояки.

На горбочку повно їх,
Чути гамір, жарти, сміх.

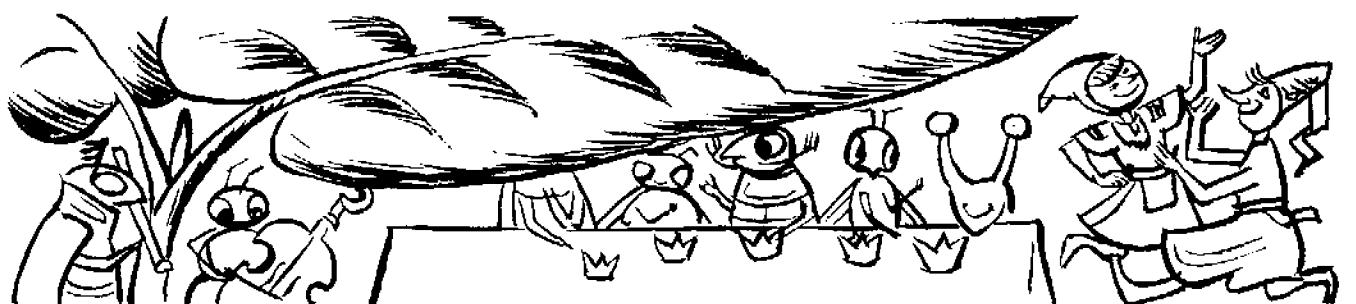
Шаші теж прийшли знайомі —
Гоца Драла й Ромтомтомик.

Раптом в лісі потемніло,
Дощ кал-кал, і зашуміло.

Гості криком закричали,
Під лопушиня повтікали.

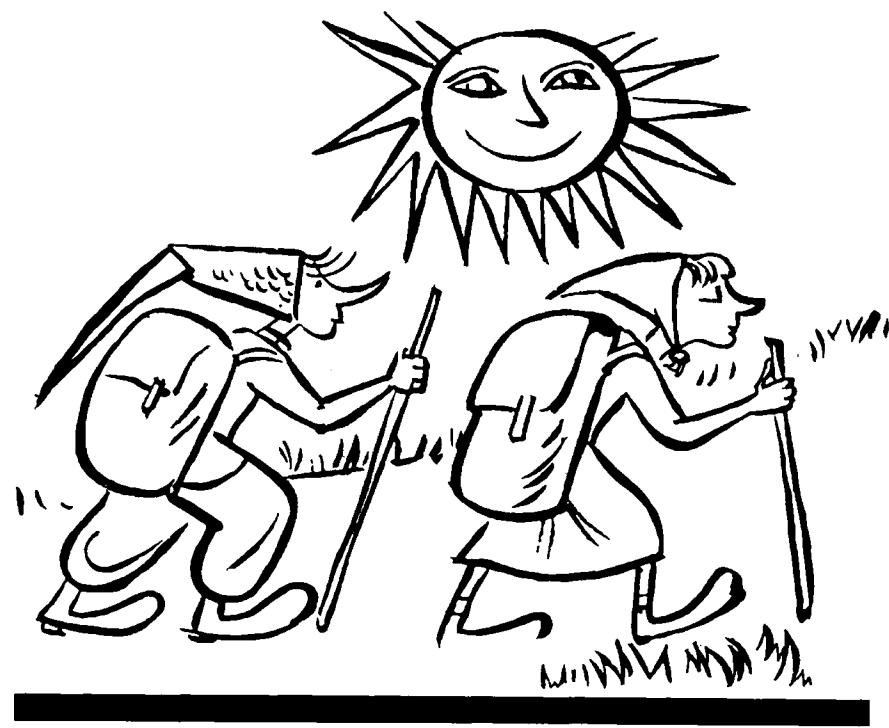
Сухо там і холодок,
Іще й у кухликах медок.

Кузька гостей угощала,
За столи їх посаджала.

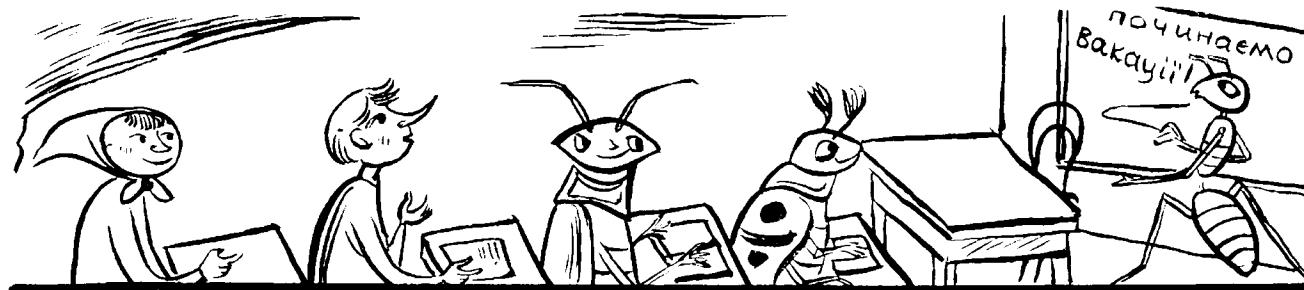
Гості їли, попивали,
Кузьці „многа літ” співали.

Гномик з Гоцою удвох
Танцювали, що аж ох!

ΛΙΤΟ

ПРИВІТ ВАКАЦІЯМ!

Ось і школа лісова,
Де учителька — Сова.

Вчаться наші там знайомі —
Гоца Драла й Ромтомтомик.

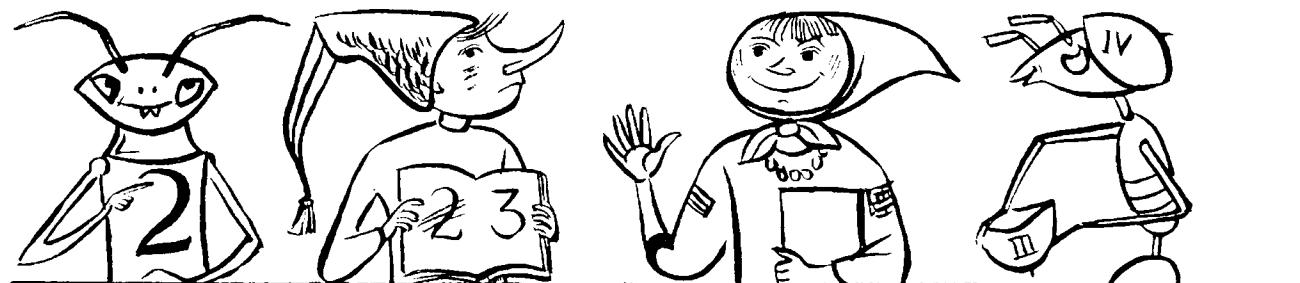
Є там всякі школярі,
Перед ними букварі.

Вчителька Сова ласкова
Всім свідоцтва роздавала.

Потім мишечка мала
Пані квіти подала.

— Дякуємо! — Гоца Драла
Від школяріків сказала.

Цвіркунець хвалився так:
— О-го-го, я вже другак!

Гордий Ромтомтомик гном:
— З другака став третяком.

Втішна-рада Гоца Драла,
Що п'ятачкою вже стала.

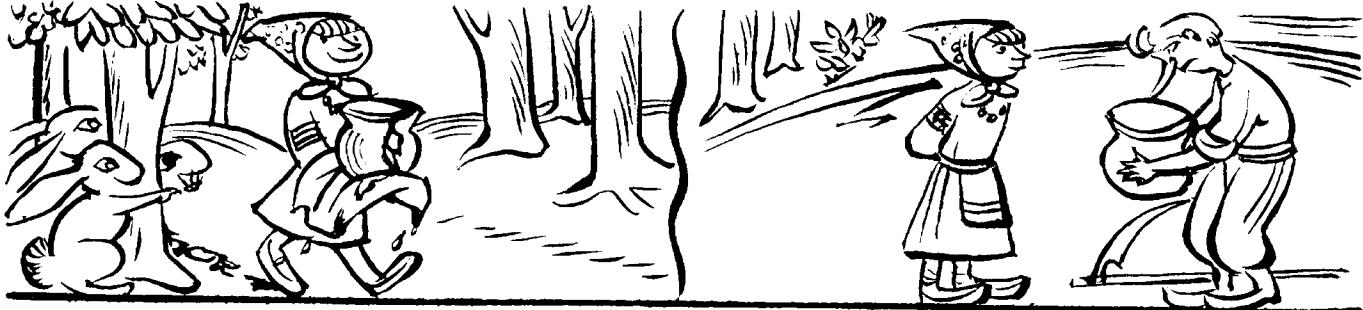

Всі училися на славу,
Тож пора і на забаву.

Танцювали, аж упріли,
Аж під ними ноги мліли.

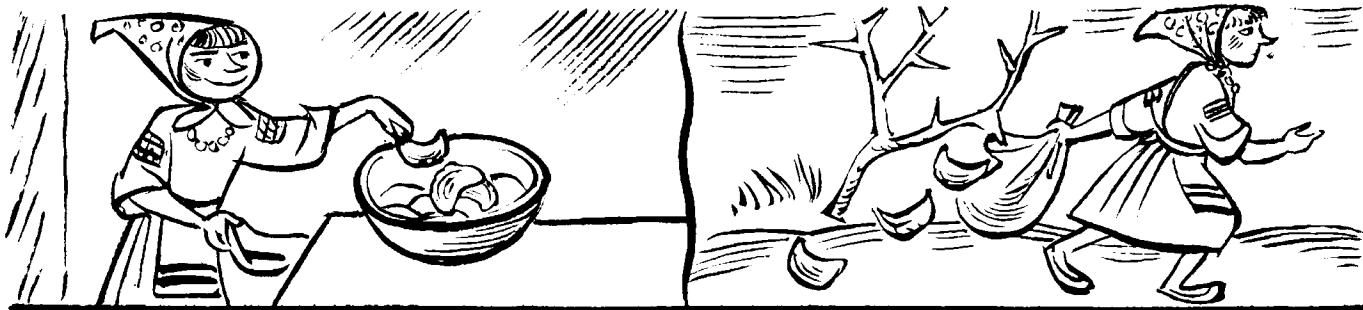
От такий то на ввесь світ
Був вакаціям привіт.

ГНОМОВІ СІНОКОСИ

Ромтомтомик сіно косить,
Гоца Драла істи носить.

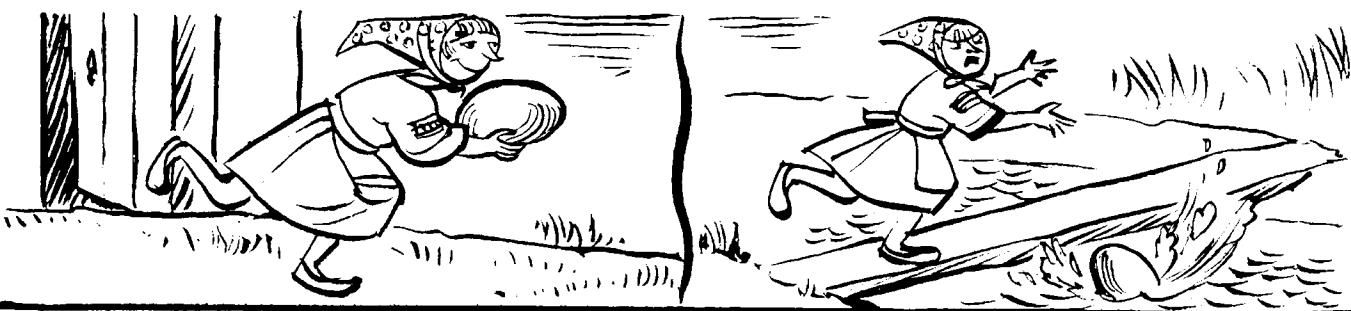
Та їй смачний зварила борщик! Борщик капав по дорозі,
Лиш взяла дірявий горщик. Гномик зирк — горнець порожній...

Повернулась Гоца мила,
Сім вареників зварила.

В торбу з лопуха поклала
І чимдуж на луг помчала.

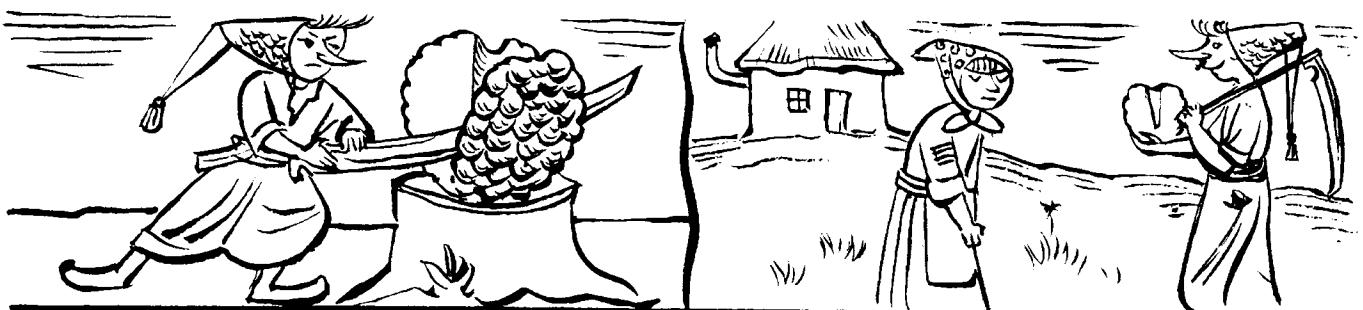
За тернину зачепила,
Все, що в лопусі, згубила ...

Знов додому пішла,
Палляничку спекла.

Через кладку понад річку
Понесла що палляничку.

Кладка трісь! — хитнулась Драла
Палляничка в воду впала ...

Гном косив усеньку днінку,
Аж знайшов в кущі малинку.

Половину з неї з'їв,
Решту Гононьці лишив.

Бо їй вона ввесь день не йла,
А лише пекла їй варила ...

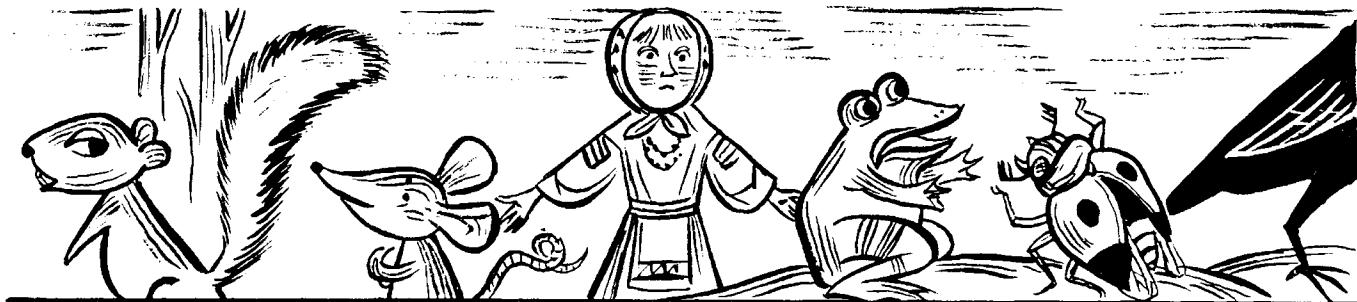
ЩО КРАЩЕ: ЗГОДА ЧИ НЕЗГОДА?

Стали думати-гадати,
Де б ім табір збудувати.

Жаба каже: на болоті,
Крук — на дубі, жук — на плоті.

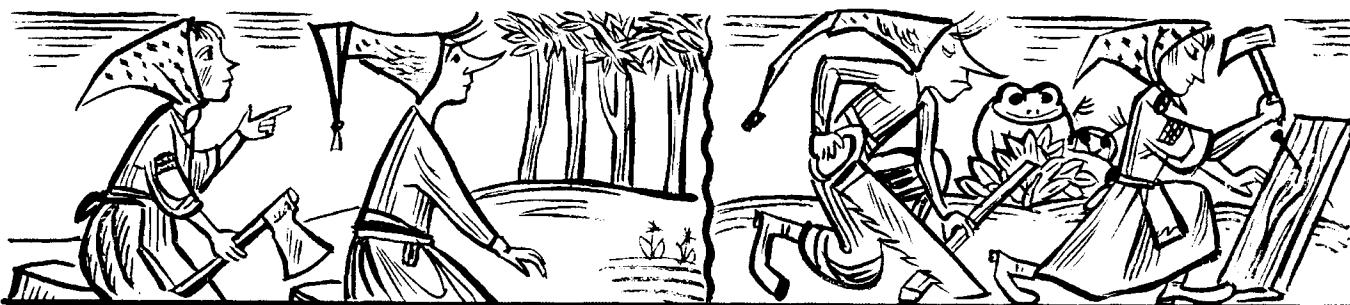
Мишка хоче, щоб в землі,
Білка й сойка — у дуплі.

Стала сварка, а не рада —
Розсварилася громада.

Наробилося біди:
Ці — сюди, а ті — туди.

Розійшлися по всіх-усюдах,
Видно, табору не буде! ..

Зажурилась Гоца Драла,
З гномом радитися стала.

Ухвалили: не дармуймо,
Хоч собі шатро збудуймо!

Як сказали, так зробили,
Цюк-циук-циокають щосили.

Засоромилася жабка,
Білка й мишка тонколапка.

Засоромились жучки,
І джмелі, і павучки.

Збіглися, до праці стали,
В згоді табір збудували.

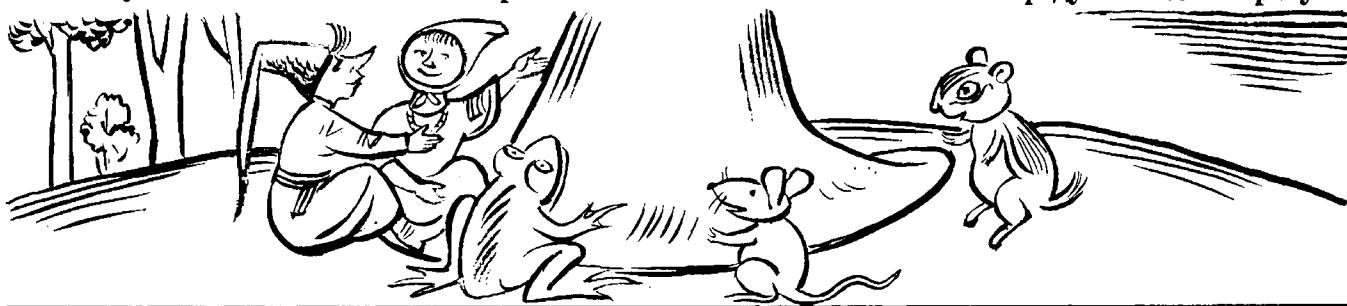
КАПЕЛЮХ

Вітер дмухав, аж придмухав
На галіву капелюха.

Позбігались Гоца, гномик
І звірятка їх знайомі.

Посідали на галіву
Передумати всю справу.

Мишка смик себе за вуха:
— Нам не треба капелюха!

Жабка каже: — Що робити?
Капелюха утопити!

Відповіли Гоца й гном:
— Буде він у нас шатром!

Кличуть рака із печери:
— Виріж, рачку, вікна й двері! Криси до землі прибили.

Вже кілочками щосили
Криси до землі прибили.

І табличка вже готова:
„Тут управа таборова”.

А за тиждень звідусюди
В ліс прийшли макіонькі люди.

Гном'ячий був табір там;
Двадцять шатер, вісім брам.

Комендант був гномик Ух,
Табір звався „КАПЕЛЮХ”.

„НЕ ХОЧУ — ХОЧУ !”

На галіві Гоца Драла
Літній табір влаштували.

Повно в ньому дитинчат —
Бджоленяток, джмеленят.

— Ти збирайсь! — говорить стиха
До синочка цвіркуниха.

Цвіркунець на все охочий,
Та до табору не хоче...

Став із хати утікати,
Та спіймала хлонця мати.

Як спіймала, не питала,
Сина в табір записала.

Цвіркунець надувсь, не скаче,
Носом форкас і плаче...

Щілий день лиш придивляється
І нарешті — засміяєся.

І побіг на збірку рад,
Добровільно став у ряд.

А як табір закінчився,
Цвіркуненко засмутився.

На пеньочку сів сухому
І не хоче йти додому.

Аж прайшла по нього мати,
Завела його до хати.

ТАБІР НОВАКІВ

Прилетів пан Dziв у ліс,
З міста вісточку приніс:

„На галяві між дубків
Буде табір новаків!”

Гоца з гномиком громаду
Поскликали на пораду.

Ухвалили всю галяву
Прихорошити на славу.

Надокола посадити
Кольорові диво-квіти.

Вирівняти галузки,
Вигладити всі листки.

Шпак Яшко став на пеньок,
Вчить пташаток пісенько.

Гоца з гномом не дрімають.
Скрізь роботи доглядають.

Зайчик Яць в кущах не спить,
Танцювати друзів вчить.

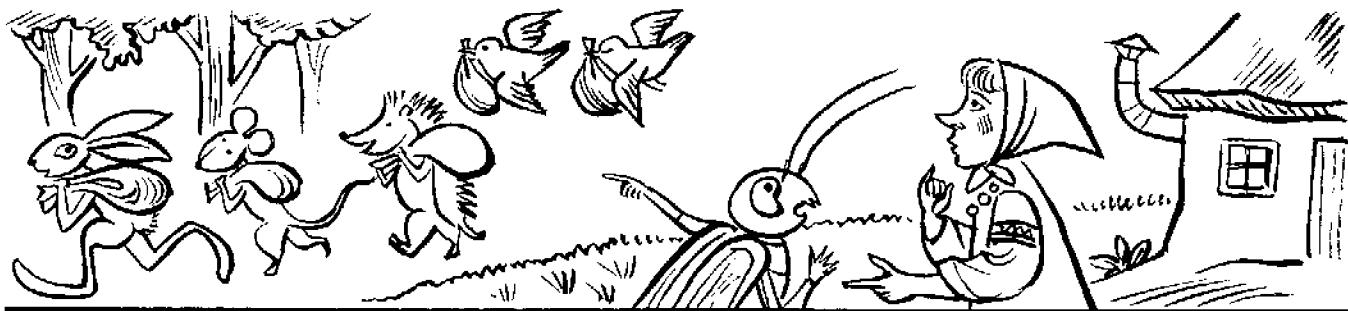

Забіліли в лісі шатра —
Гей, була ж то славна ватра!

На трубках комахи грали,
Пташенята з нот співали.

Зайченята з новаками
Танцювали під дубками.

ГНОМ'ЯЧИЙ ТАБІР

Цвір цвіркун у Гоцин ліс
Новину странну приніс:

— Люте військо йде від поля,
Всім нам смерть або неволя!

Як почули звірі, птахи,
Ну ж тікати, бідолахи!

Тільки наша Гоца Драла
Не злякалася, не втікала.

Кличе гномика вона:
— Де та армія страшна?

Глін — то гноми йдуть у гай,
Попереду бородай.

Привітався бородай:
— Називаюсь Аяй!

Запитався Аяй:
— Ай, прийміть нас у свій гай!

Він найкращий на ввесь край,
Тут би табір був, як рай!

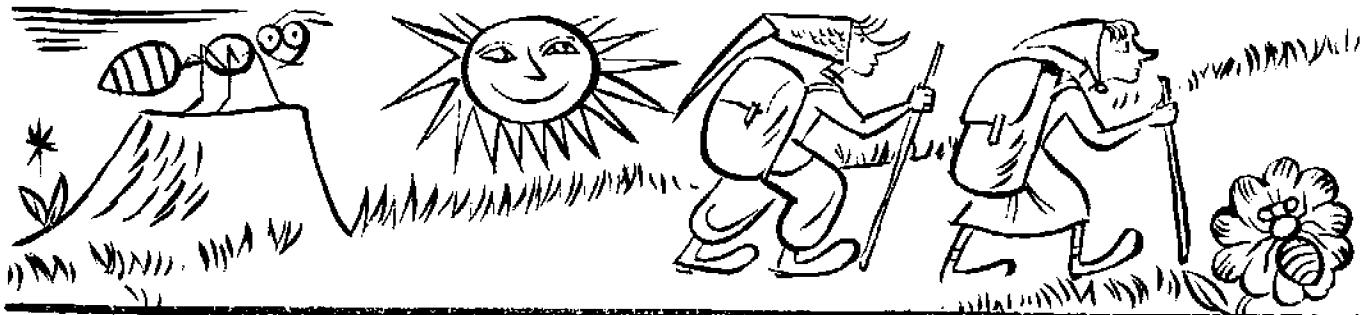

Каже Гоца їм охоче:
— Стамте табір, де хто хоче!

Не дрімали гості-гноми,
Працювали без утоми.

Збудували табір-рай,
Командант був Аяй!

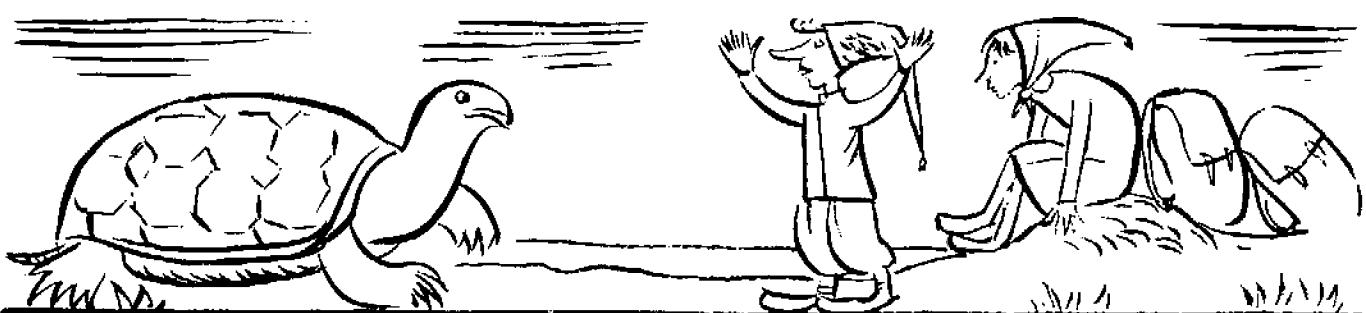
ПО ДОРОЗІ ДО ТАБОРУ

Каже Гоца: — Гноме-брате,
Час до табору рушати!

Табір — радість, не біда,
Спакувались і гайда!

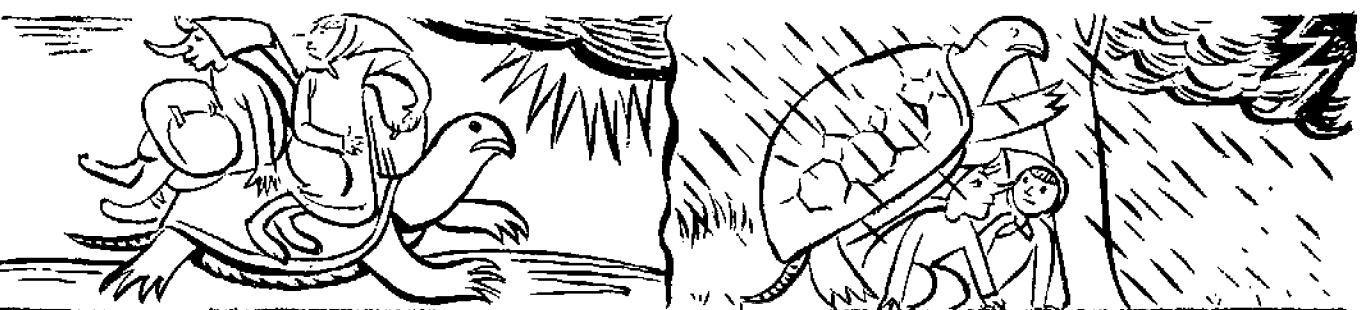
Йдуть і йдуть, а сонце гріє,
Гном охляє, і Гоца пріс.

Глин — аж тьопас Домаха,
Здоровенна черепашка.

— Ой, Домашко-черепашко,
Підвези нас, бо нам важко!

Мліють ноги від знемоги,
А ще добрий шмат дороги!

— Та сідайте! — Посідали,
Ще й „спасибі” й сказали.

Милю в'їхали щасливо,
Аж напроти — буря-злива.

Під Домаху повлізали,
Зливу сухо переждали.

Ось і табір, наша слава —
З гномиків уся управа.

Гноменята-таборянини,
Скрізь їх повно, де не глянеш.

Тут все літо Гоца Драла
З Ромтомтомом пробувала.

ЧЕСНИЙ ЗАЙЧИК

Господарна Гоца Драла
Гнома в табір виряджала.

Положила до торбинки
Грудку сиру й дві шкуринки.

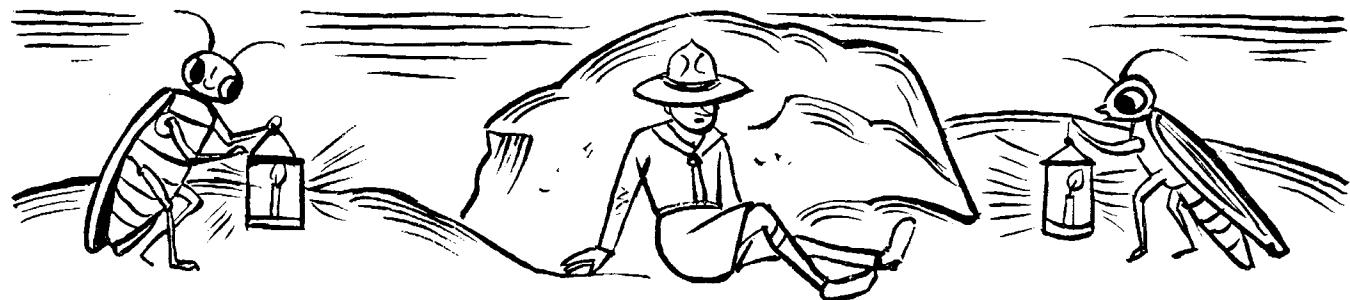
Гном подякував як слід —
Час в дорогу, скоро світ!

Йшов годину, дві чи три —
Сонечко пеche згори.

Ліг під кущиком тернини,
Спав-храпів аж дві години.

Пробудивсь, схопився швидко
І побіг, вже мало й видко.

Звечоріло. Треба сісти
І з торбинки попоїсти.

Де ж торбинка? Де ж вона?
Загубилась і нема!...

У лісочку спав-не спав,
З голоду живіт бурчав.

Вранці радісна новинка:
Гномова знайшлась торбинка.

Зайчик прискакав у ліс,
Згубу гномові приніс.

З'їли вдвох по половинці
По пів сиру й по шкуринці.

НЕЧЕМНІ КОРОВИ

Коло Гоциної хати
Лопухи ростуть листаті.

Гоца Драла добре дбала —
Все по два листки зшивала.

От намети вже готові —
Буде табір у діброві.

Он у першому шатрі
Квартирують комарі.

Поруч в другому шатрі
Наунички-штукарі.

А у третьому край ріки
Розмістилися жучки.

Та, на лихо, до діброви
Привчали дві корови.

Перша біла, друга краса,
На новацьку зупу ласа.

З'їли табір з лопухів,
Розігнали новаків.

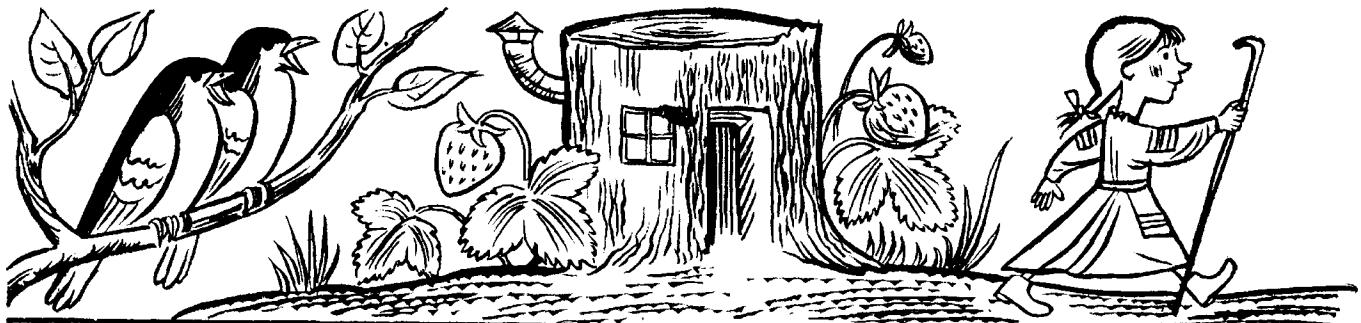

Не журіться! — Гоца Драла
Все новацтво потішала. —

Рік міне — короткий час,
Табір буде знов у нас!

Ідіть додому — в ліс чи в поле
І збирайтесь до школи!"

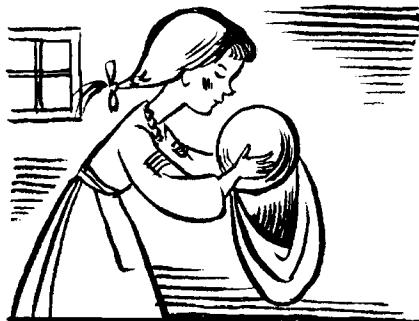
ЗАБУДЬКУВАТА ГОЦА

Вже пташата заспівали,
Що вакації настали.

Гоца вийшла вранці з хати,
Bo любила мандрувати.

Вибралися на вісім діб,
Ta забула взяти хліб.

Хоч боліли трішки ноги,
Повернулася з дороги.

У торбинку хліб взяла,
Мандрувати знов пішла.

Серед поля буря-злива —
Змокла Goza нещастила...

Знов звернула в ліс із поля
Взяти з дому — парасоля.

Мокру одіж Goza сушить,
Поки знов у мандри рушить.

Ні хмариночки над полем —
Goza йде під парасолем.

У мандрівку йде велику
Лиш в одному черевику...

В будяках зчинила крик:
„Ой, забула черевик!”

Знов вернулася додому —
Щитьте, не кажіть нікому!

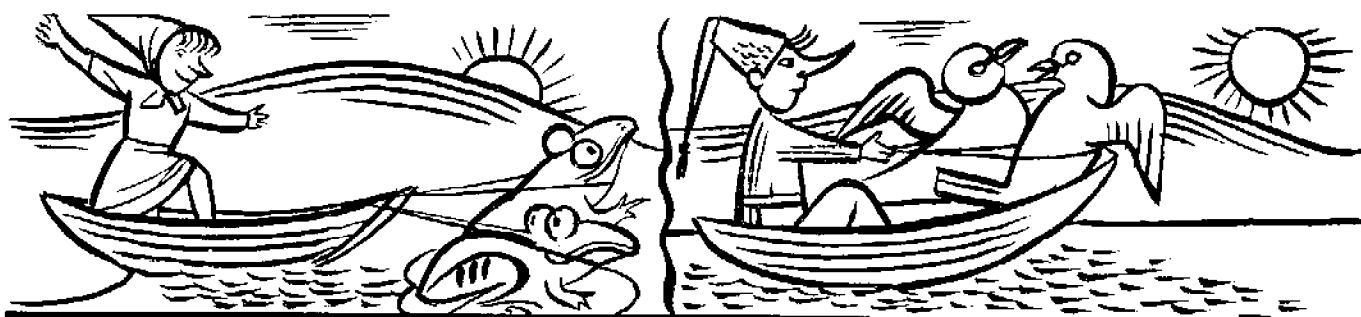
ПЕРЕГОНИ

Гоца й гном не дармували,
Пару човників придбали.

В мандри час! Ось літо вже!
Тільки хто нас повезе?

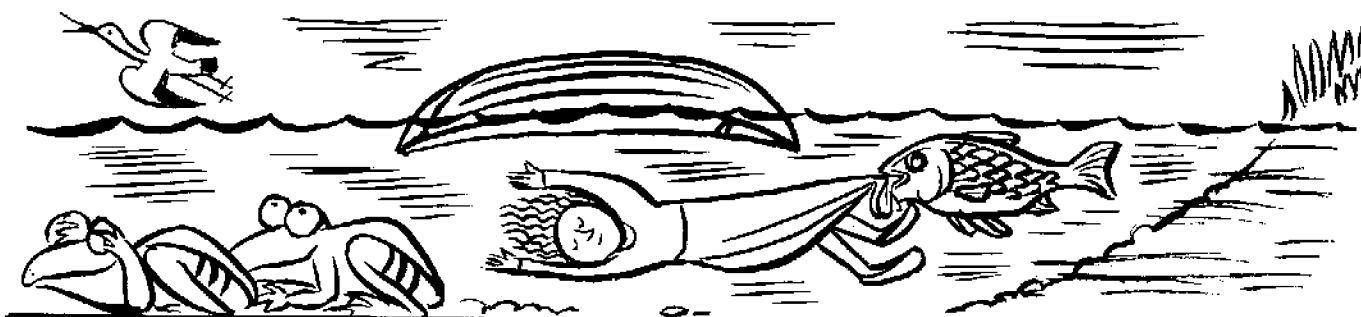
Гоца просить жабенят,
Ну, а гномик — пташенят.

— Позмагайтесь! — каже Гоца.
— Добре — гном на те охоче.

Досвіт сонця Гоца встала,
Скік у човник і помчала.

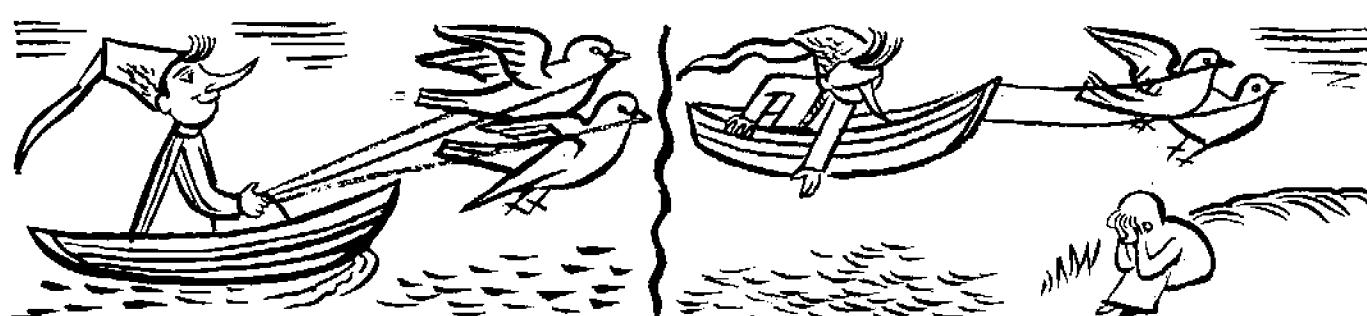
Гном заснав ... Мов на сміх,
До човна пташат запріг.

Славні „коники” — жабки,
Мов мотори — їх лапки.

Та нараз бузька уздріли —
Гульк на дно і там присіли.

Гоца Драла в воду впала,
Щастя — рибка врятувала.

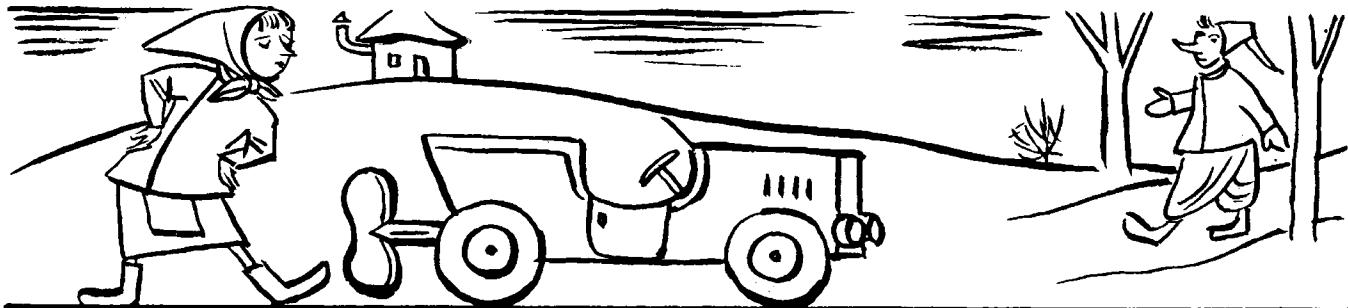

Пташенята над водою
Човника тягли рікою.

Потім крильми злопотіли,
У повітря підлетіли.

Гоцу швидко перегнали,
Хвостиками помахали.

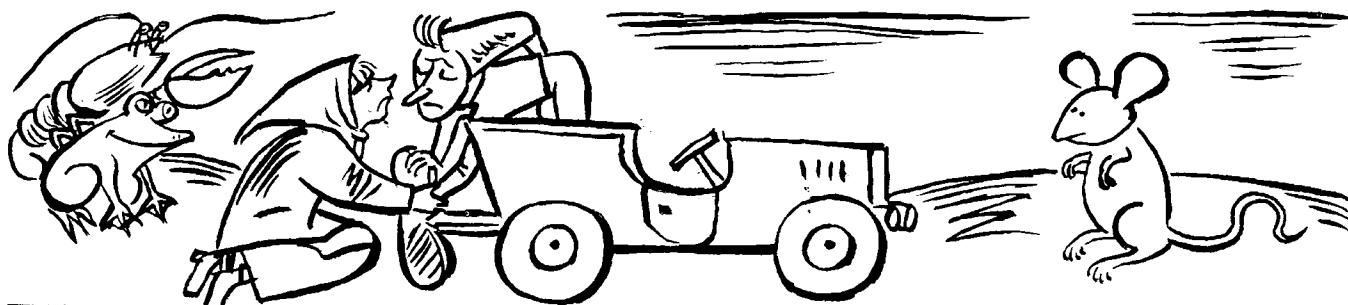
ПРИГОДА З АВТОМ

Мандрував хтось через ліс
І в кишені авто ніс.

Та немудро він зробив:
В лісі авто загубив.

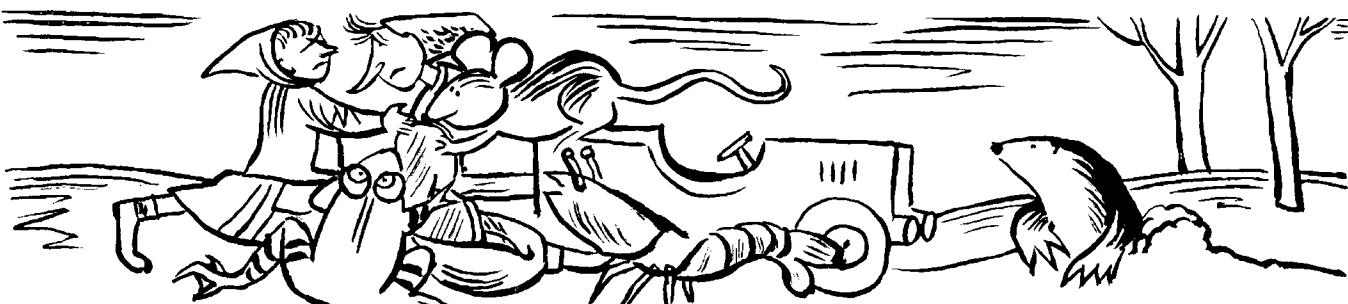
Гоша Драла вийшла з хати,
Стала авто оглядати.

— Електричне? На бензину?
Ні, я бачу тут пружину.

Ромтомтомику, ходи но,
Накрутити поможи но!

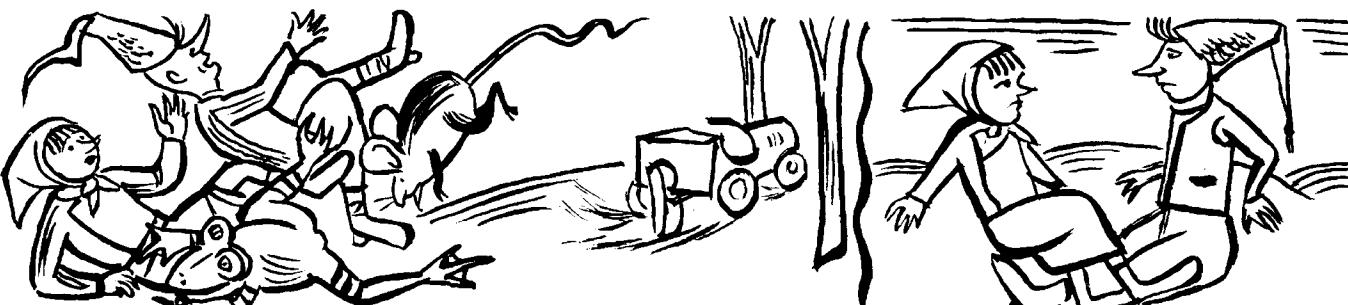
Як накрутимо, мій брате,
То пойдемо в Карпати.

Всі напружували сили,
Та таки не накрутили.

Просяєт рака, жабку, мишку:
— Поможіть нам, друзі, трішки!

Навіть з нірки виліз кріт —
Крутять, аж закапав піт.

Ну, нарепшті накрутили! —
Ралтом авто д-р-р-щосили;..

Сіпнулось, у лісі помчало,
Всіх їх поперевертало.

— Ой, пропала, гноме-брате,
Наша подорож в Карпати!

ГНОМИКІВ ЧОВЕН

До мандрівки Ромтомтомик
Готувався без утоми.

Навантажив цілий човен
Вузликів усіяких повен.

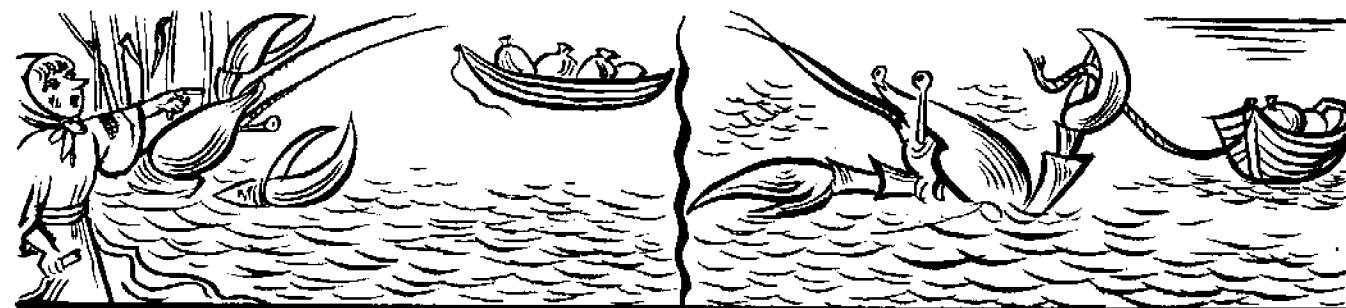
Та впав дощ і ось — біда!
Вкрада човника вода . . .

Рано вранці Гоца Драла
Сорочки на річці прала.

Гліні — пливе по річці човен,
Вузликів усіяких повен!

— Гей, чи с хто у човні?
Відгомін озвався: — Ні!

Гоца Драла кличе рака,
Пана Жака Неборака.

Гульк з болота Неборак —
Зразу знає, що і як.

Клешнею схопив шнурка
И притягнув до беріжка.

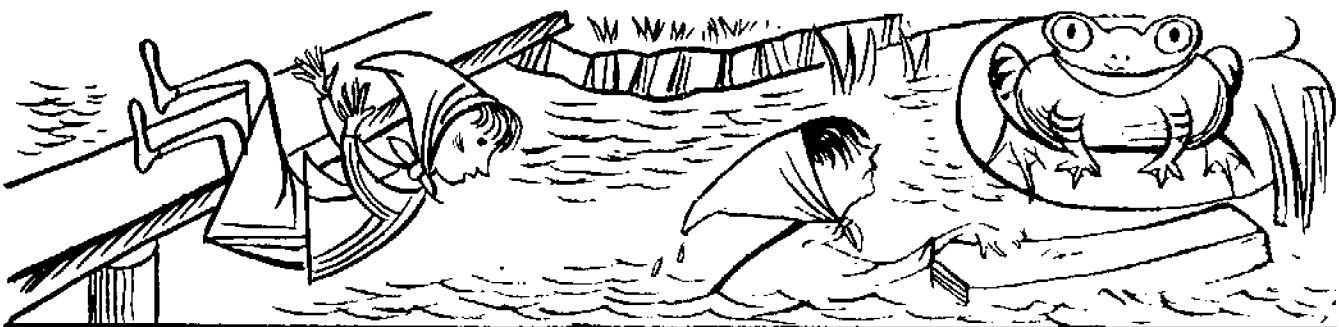

А тим часом беріжком
Надійшов маленький гном.

У долоні плеще, скаче:
— Дяка вам, Гоцуно ѹ раче!

І з утіхи обидвос
На мандрівку взяв з собою.

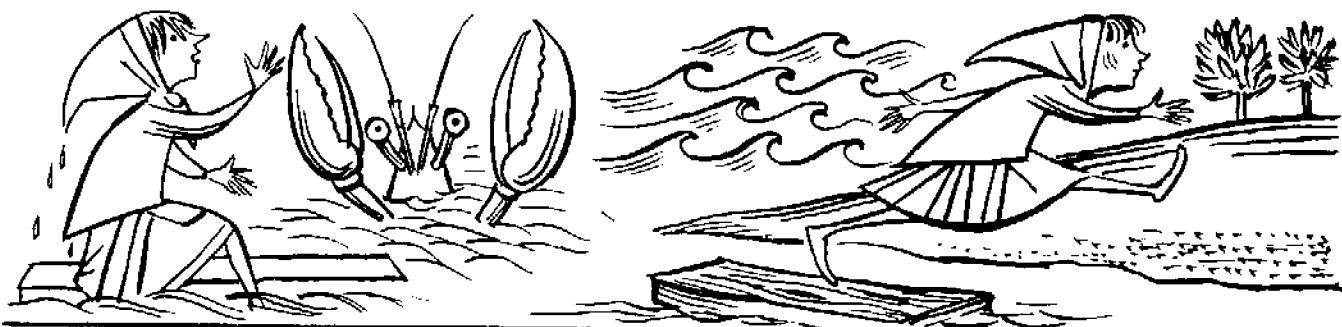
ГОЦИНА МАНДРІВКА

Непосида Гоца Драла
Раз на кладді танцювала.

Мало там натанцювала —
Спотикнулась, в річку впала.

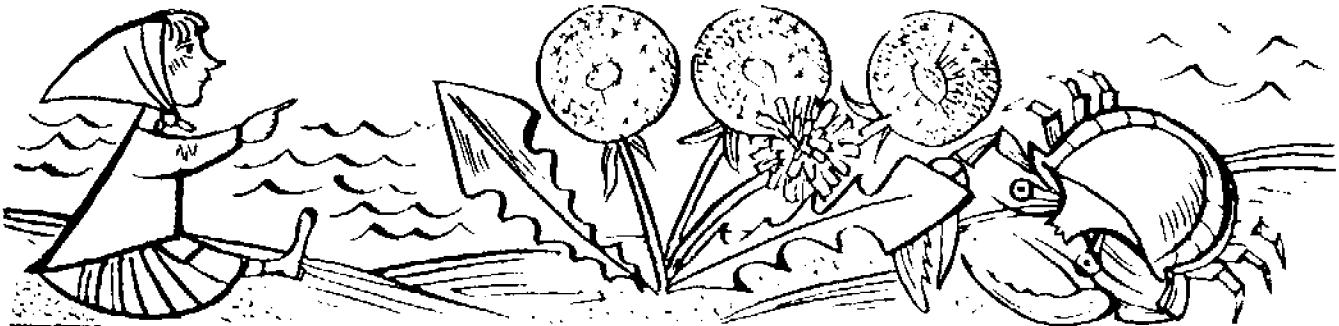
Замочила ніжки, кіску,
Та вхопилася за тріску.

Вилізла на тріску Драла,
З радости аж заспівала.

„Жаба вже мене не з'єсть —
Помандрую всім на злість!”

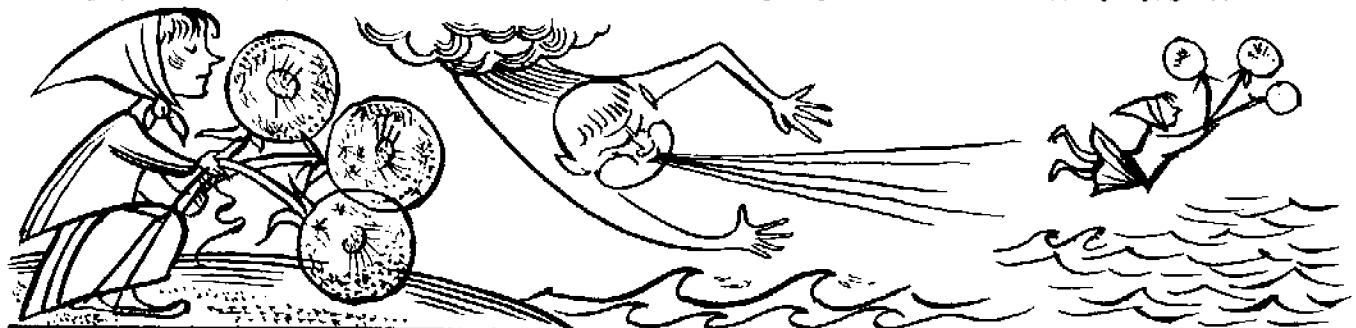
Так без лиха і без горя
Приплівла вона до моря.

Сіла на піску жаркому:
„Як вернутися додому?

Он м'які м'ячі кульбаби —
Не з'їдять мене тут краби!

З них зроблю собі баллона,
За годину буду вдома!”

І швиденько Гоца Драла
Разом три м'ячі зв'язала.

Поміж них вигідно сіла,
Вітер фю-ю-ю — і полетіла.

За годину й дві хвилини
Вже вернулась до хатинки.

ЛИСТ ВІД ГОЦІ

Гоца нам листок прислала,
Як „вакаціонуала”:

Спортами вона займалась,
З слимаком переганялась.

З травокоником високі
Тренувала всякі скоки.

В цвіркуна за рогом хати
Вчилася на скрипці грати.

А у бджілки-балерини
Танцювала щодини.

Плавала щодня у жабки,
що гумові має лапки.

В ліс ходила часто пішки,
Рвала з бількою горішки.

Рак, лабатий і здоровий,
Був їй — човен моторовий.

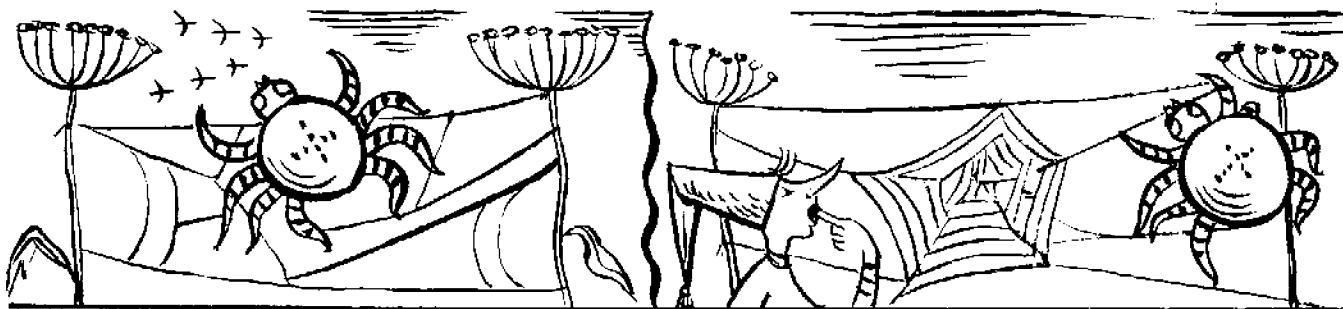
Прочитала сто книжок,
Що сторінка — образок!

„Я до школи вже готова —
Ну, „Веселко, будь здорована!“

ОСІНЬ

НЕ ПОКИНУ ДРУЗІВ !

Павучок з ниточок
Виткав килим-літачок.

Виткав килим-літачок
Із тоненькіх ниточок.

— Гей, чи хочеш, гноме-брате,
В світ зі мною мандрувати?

Гномик довго не гадав,
Речі в торбу поскладав.

Ходачки узув на ноги;
— Я готовий до дороги!

Изпрощатися прийшла
Вся громада лісова.

Гоця каже: — Брате-гноме,
А куди ж ти ідеш з дому?

Чи не жив ти тут, між нами,
Веселенько, як у мами?

Чи тобі не жалко друзів,
Що лишаєш їх у тузі?

Гном заплакав: — Справді, Гоцо, Ні, нізацько, я не кину
Іти у світ — чого і ніщо?

Ліс, і друзів, і хатину!

Ліс шумів і веселився:
Гномик з друзями лишився.

ПЕРШЕ ЯБЛУКО

Щось зробило в лісі „гуп” —
Аж хитнувся грубий дуб.

Вийшла з хати Гоца Драла,
Всю галіяву обшукала.

„Це не бомба впала, тільки
Перше яблуко із гілки!”

Гномик з-між кущів туп-туп:
Що зробило в лісі „гуп”?

Гоца каже: „Не тремти!
Мусин Гоці помогти!”

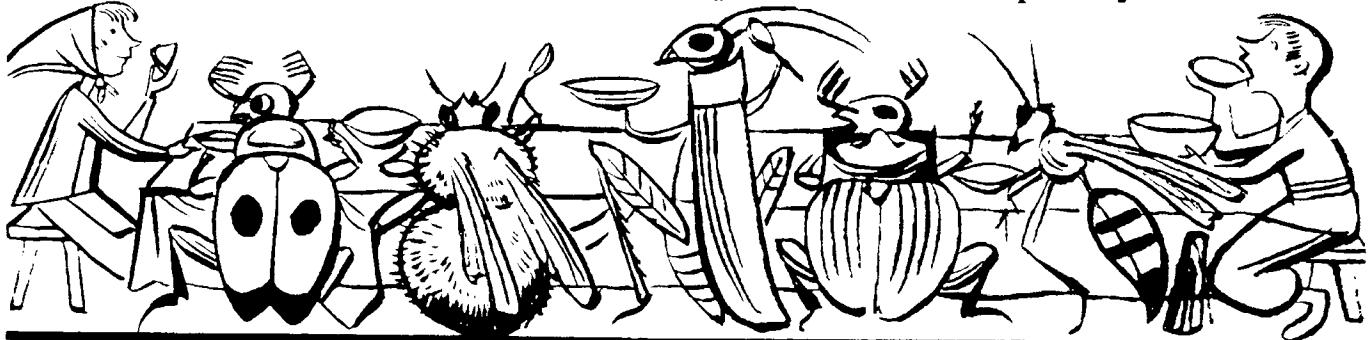
Аж до вечора щосили
Яблуко вони котили.

Помагали два жучки,
Налягали на дрючки.

Стрибунець їм помогав,
Гейкав, ухкав і кректав.

А як в Гоцин двір прийшли,
Зараз яблуко спекли.

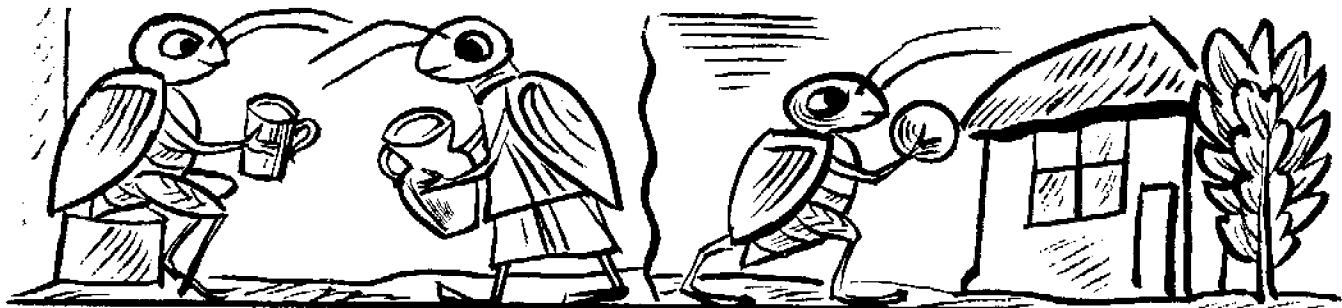

Радий гномик, Гоца рада —
От, готова мармелада!

Гоца Драла добре дбала,
Всіх сусідів поскликала.

Все поїли на обід,
Вилизали все як слід!

„ХОЧУ БУТИ В ШКОЛІ !”

Цвіркунець — веселий хлопчик,
До забави все охочий.

Вранці випив молочка
І подався до жучка.

— Жучку-друже! Жучку, встань!
В мене м'ячик! Ось поглянь!

Та жучок не відізвався —
Цвіркунець в лісок подався.

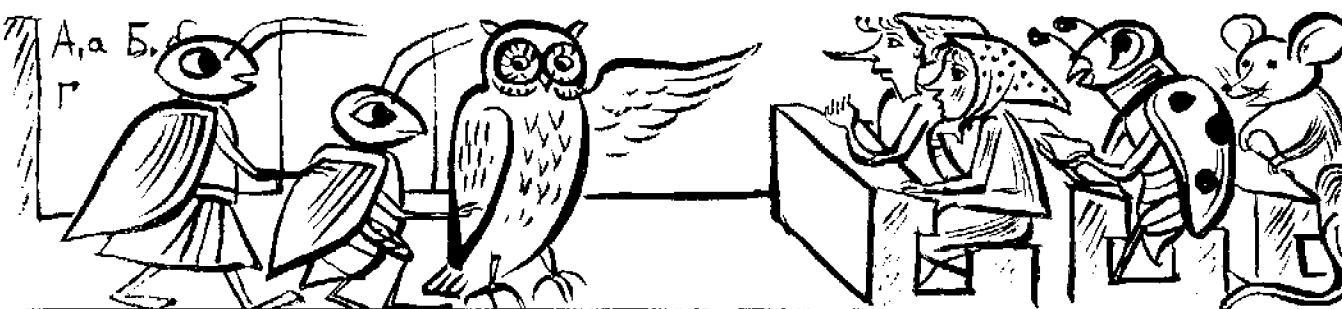
— Гоца Драло! Відчиняй!
Шідеш бавитись у гай!

Ні, немас Гоци вдома,
Треба ще піти до гнома.

В гнома пусто теж і тихо . . .
„Що за диво? Що за лихो?”

Цвіркунець сумний вернувся, Мама каже: — Мій стваче:
Розповів усе матусі. Зараз іх усіх побачиш!

Мама, добра як ніколи,
Завела синка до школи.

Цвіркунець поглянув: „Ах!
Тут всі друзі на лавках!”

Гоца, гном, жучки, штапіня —
Хочу бути тут і я!

ВЕСЕЛА ХАТКА

Іжак з лісу втік на поле:
— Я боюся йти до школи! ..

Гірко плаче Зайчик Трусь:
— Школи дуже я боюсь! ..

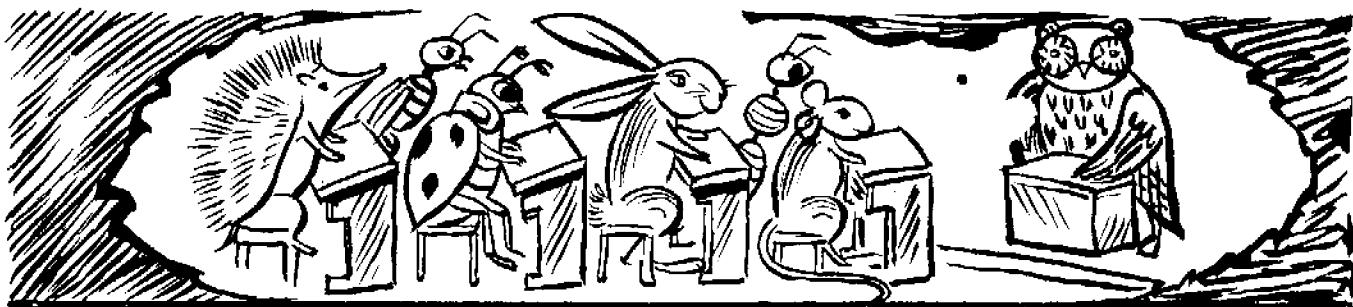
Влізло жабеня під прутки:
Ой, у школі страшно бути! ..

Хрущик хлипає: — Ніколи
Не ходитиму до школи! ..

Гоця Драла добре дбала,
Боягузів всіх зібрала.

— Ви не бійтесь, малятка!
Школа — то весела хатка!

— От, ходіть зі мною ви
Ло учительки Сови!

А Сова — Здорові, дітки!
Розкажіть, хто ви та й звідки.

Сядьте на лавки, будь ласка,
На початок буде казка.

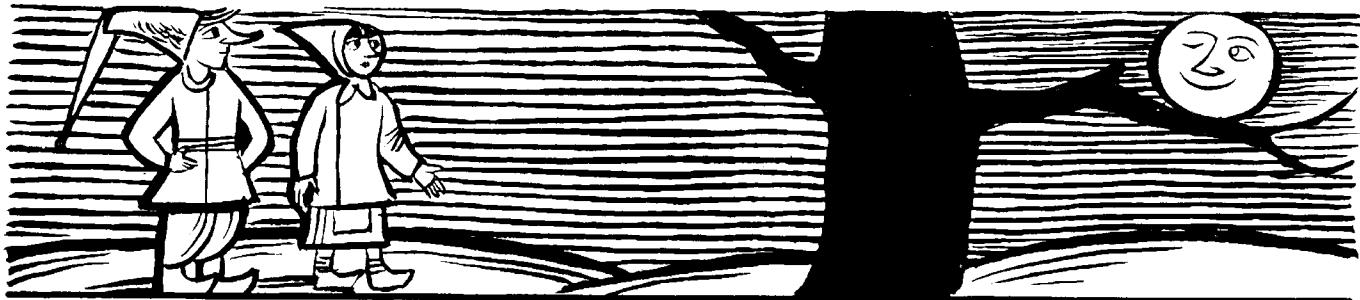

— Гей, яка ж хороша казка! —
Обізвалася мурашка.

— Гей, як весело у школі! —
Каже Трусь, що жив на полі.

Всі малятка засміялись,
Школи більше не боялись.

„АСТРОНАВТОМ ХОЧУ СТАТИ!”

Ніч надходить, сонце гасне,
Пробудився Місяць ясний.

Викотився з-за горбка,
Ніби виліз на дубка.

Дивиться на Гоцу й гнома,
Мов питав: „Як там дома?”

Став до Гоци гном казати:
„Астронавтом хочу стати!

Астронавтом, — каже, — стану,
Зблизька Місяць я огляну!”

Та й подрався на дубочка,
Хоч подерлася сорочка.

На дубку по всіх гілляках
Лазив гномик-неборака.

— Місяцю, а де ж ти дівся?
(Місяць хмаркою укрився).

Гном з дубка на землю зліз —
Бліснув Місяць з-над беріз.

Гоца мудру думку мала,
Гнома до сови послала.

— Астронавтом хочеш стати?
То берись книжки читати!

Вчись, учися ще і ще —
Місяць певно не втече!

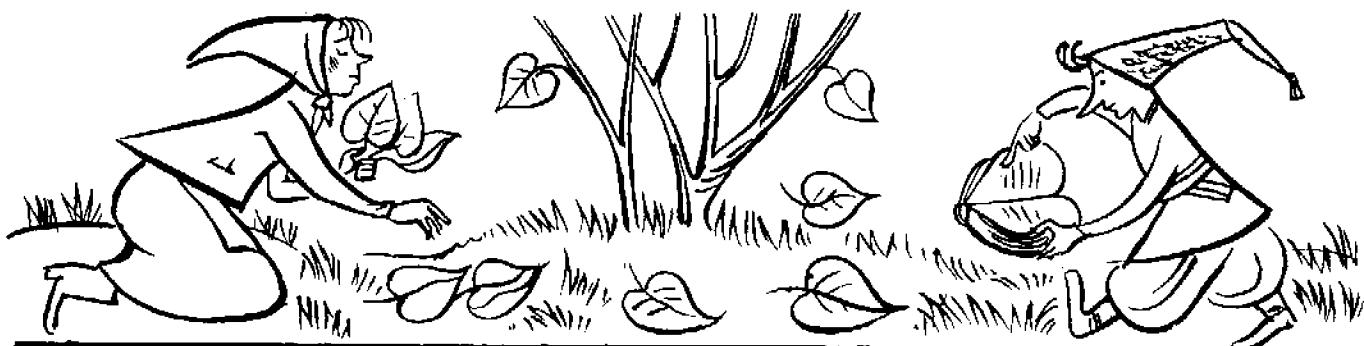
ЛІСОВІ КНИЖЕЧКИ

Лісом осінь мандрувала,
Листя пензлем малювала.

То червоно, то жовтенько,
Репиту буквами дрібненько.

Й ведмедик помагав,
Фарбу, пензлі подавав.

Гоца з гномом вийшли з хати,
Стали ті листки збирати.

Позбирали всі листки,
Позивали в книжечки.

Стали букви ті читати,
Образочки оглядати.

Ой, не прості ж це листки —
Тут чудові казочки!

І про вовка, і про кицю,
І про відьму-чарівницю,

Про летючий корабель
І про змія серед скель.

Казку-другу прочитали,
Потім друзів поскликали.

Позбігались звірі, птахи,
Лісові жучки-комахи.

Слухають і все: „Ох! Ах!
Що за дива в тих книжках!”

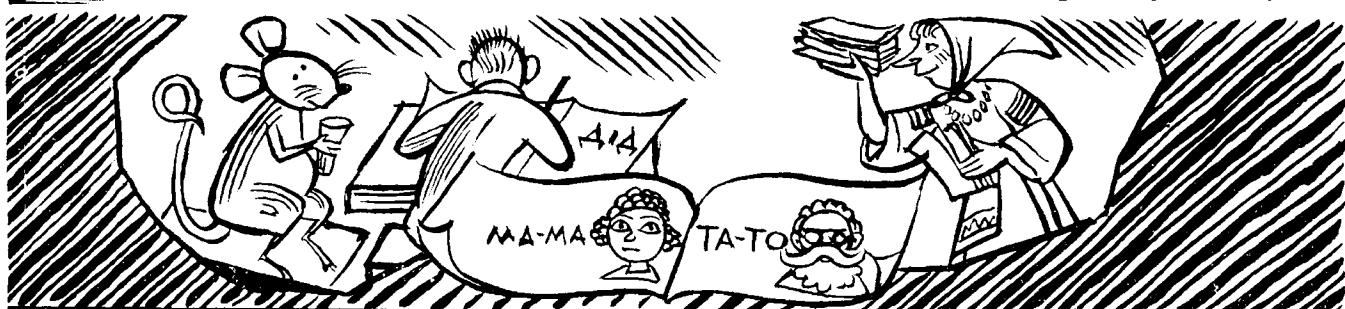
ВСІ ЧИТАЮТЬ КНИЖЕЧКИ

Як осінні дні настали,
Гномик так сказав до Дралі:

— Іди з берізки надери
Кілька кусників кори!

Я ж візьму на поміч мишку,
І зроблю гарненьку книжку.

Хлопчик-гномик Ромтомтомик
Взявся до праці без утоми.

Цілий тиждень працював:
І писав, і малював.

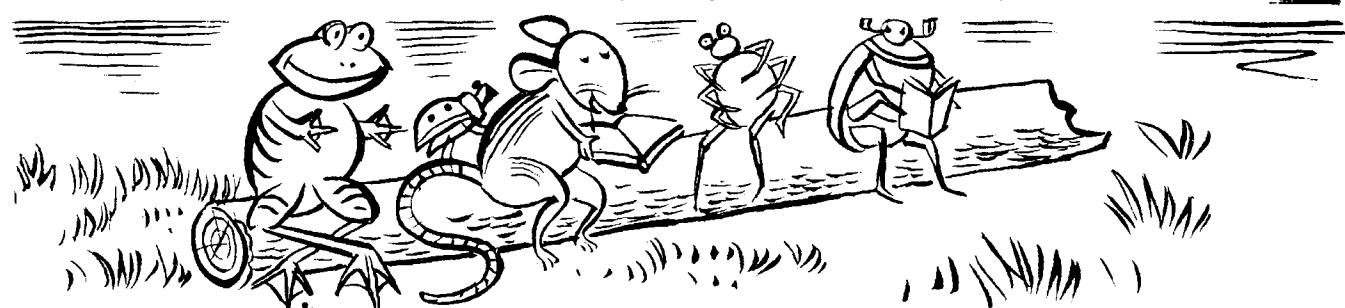
„МА-МА, ТА-ТО, БА-БА, ДІД” —
Букви рівні всі, як слід!

Каже Гоца: — Піду я,
Пошукаю друкаря.

— Гей, друкарю, не дармуй,
Дітям книжку надрукуй!

Жук-друкарик добре дбав,
Книжку вмить надрукував.

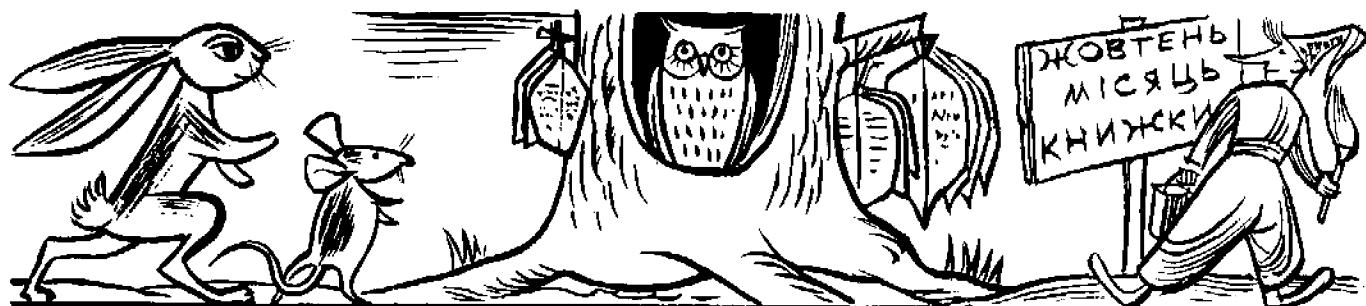

Мишки, павучки, жабки —
Книжку всі беруть в лапки.

Сторінки перегортано
І читають, і читають.

Бо як книжки не читати,
Звідки розуму узяти?

МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У дуплі сидить сова,
Мудрагелька лісова.

У сови книжок багато
І на будень, і на свято.

І для зайчика, й для мишкі,
І на цілий Місяць Книжки.

Гоша Драла добре дбала,
Всім книжки пороздягала.

— Ти, їжачку, не дрімай,
Ось історія — читай!

— Шпачку, ти цікавий зроду,
Масш книжку про природу.

Вовк поклав на книжку лапу,
Пильно дивиться на ману.

Лис читає що в сили
„Як то звірі говорили”.

Жук обклався книжечками
Із казками з образками.

Навіть муха не літала —
На пеньку байки читала.

Про підводні кораблі
Рак читав чотири дні.

Всі — від вовка аж до мишкі —
Вшанували Місяць Книжки.

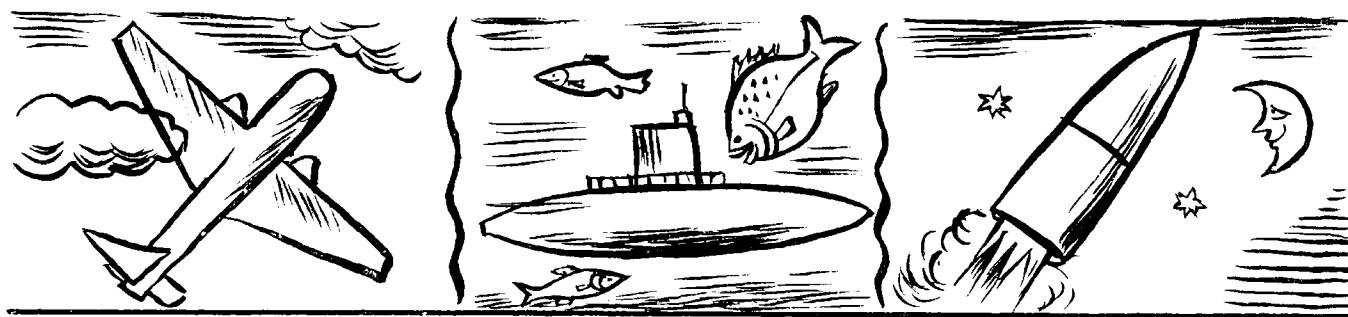
ТРЕБА ВСЕ КНИЖКИ ЧИТАТИ

Гном в осінній тихий вечір
Повідає дивні речі

про мандрівки і пригоди,
про ліси, і гори, і води.

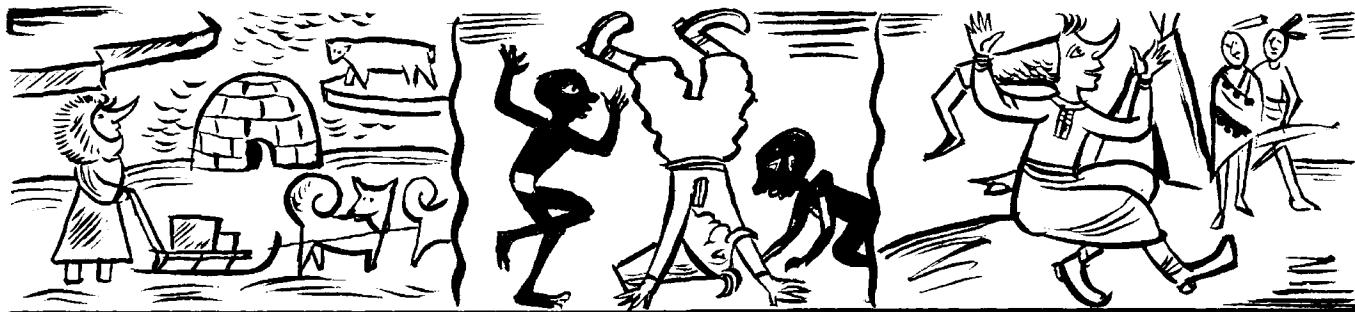
Слухає цікаво, радо
Лісова уся громада.

„В літаку я за п'ять днів
Шілу землю облетів.

У підводному човні
Ночував на моря дні.

У ракеті поміж зорі,
Мов стріла, летів я скоро.

В ескімосів на Камчатці
В льодовій я мешкав хатці.

З дикунами на пустелі
Жарти я творив веселі.

В індіян я гостював,
Гопака їм танцював”.

Каже Гоца: — „Ах, цікаво,
Та коли ж це все бувало?”

— „А тоді, — їй гном сказав, —
Як я книжечку читав.

Щоб природу, світ пізнати,
Треба все книжки читати”.

ЦВІРКУНЕЦЬ-АСТРОНАВТ

Цвіркунець — юнак завзятий,
Астронавтом хоче стати.

Став він гномика просити:
— Чи не маєш ти ракети?

— Ні, не маю! — каже гном, —
Мас Гоца за вікном.

Цвіркунець стук-стук у шибку:
— Гоцю, маєш ти ракетку?

Я б хотів хоч на годинку
Полетіти за хмаринку.

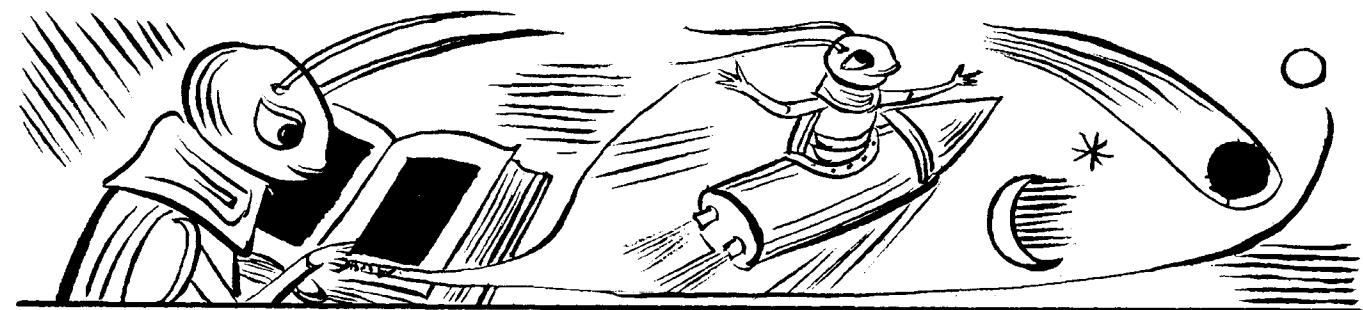
Ой, не можу спати, їсти,
Страх на зірку хочу сісти!

Каже Гоца: — Милий брате,
Ти навчився вже читати.

Кращої нема ракети,
Як ця книжка про плянети.

На сторінку першу глянеш —
Астронавтом зараз станеш!

Книжку цвіркунець читає
І в думках фю-фю літає ...

— поміж зорі і плянети,
Смікає за хвіст комети.

О, який чудовий літ!
Астронавтський всім привіт!

ПОРА НА КАЗКИ

В лісі вітер, дощ і шум,
А на серці — сум.

Мишка у норі зідхасє:
„Дощ із хатки не пускає.”

Зайчик скаржиться з плачем:
„Скучно-нудно під кущем...”

Три дні звірі і комахи
Нудьгували, бідолахи...

На четвертий день зібрались,
Та й пішли до Гоци Драли.

„Ой, порадь нам, Гоцо Драло,
Бо здуріємо помалу ...”

„Від сльоти не слід дуріти —
Ви робіть, як роблять діти:

Книжечки собі читають,
Дощ іде — вони не дбаяють.

В них ДВОМІСЯЧНИК КНИЖКОК,
Час їм братись до казок.

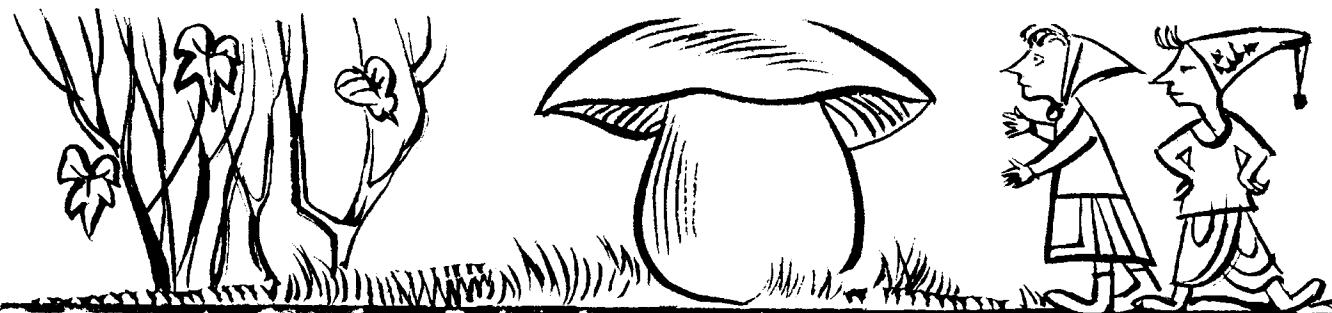

„О, спасибі за пораду!” —
Загуділа вся громада.

В лісі вітер, дощ і шум,
Та кудись подівся сум...

Звірі, птахи і жучки —
Всі читають книжечки.

ПЕЧЕНЯ З ГРИБА

Під ліском до поля ближче
Виріс грубий гриб-грибище.

Виріс гриб, як капелюх —
Хто побачить, крикне: „Ух!”

Гоца каже: — „Гноме-брате,
Треба нам гриба зрубати!”

А у гнома серце щире —
Десь позичив дві сокири.

Гуну-цупу-цюк їосили,
Аж сокири затупили ...

Потім пилку десь дістали,
Сник-різь-різь і — поламали ...

Каже гномик: „Шкода труду!
Істи юшки я не буду!...”

Але Гоца каже: „Ні!
Ми спечем гриба в огні.

Побіжи туди, в долину,
В пастушків дістань жарину.

Гном не гаявсь — і за мить
Під грибом вогонь горить.

Посолили до смаку
Знизу, збоку й на вершку.

Як спекли, гостей гостили,
Іли, іли й ще лишили.

ЯК ГРИБ ГОЦУ НАЛЯКАВ

Хоч і осінь вже настала,
Не дармус Гоца Драла.

Вийшла вранці на горбок —
На горбку росте грибок ...

Отакий собі кругленький,
Мов наперсток той маленький.

Підеш, грибку, в юшку ти,
Та хвилину ще рости!"

Аж додому Гоца Драла
По сокиру почвалала.

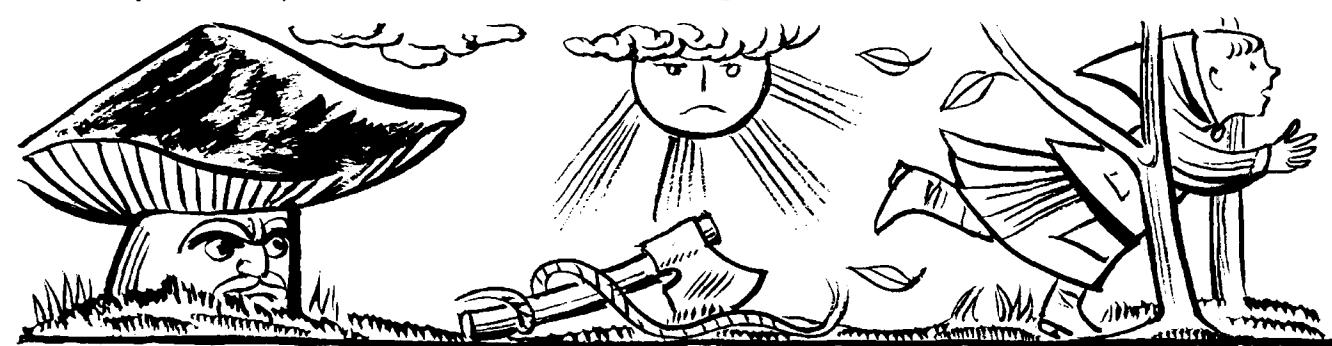
Повертається, аж глип —
Із гриба зробився гриб!

„Швидко ти ростеш, небоже!
Ще зажду з хвилину може".

На сухім листочку Драла
Сіла ждати й задримала.

Ріс той гриб все ширше й вище,
Аж з гриба зробився грибище.

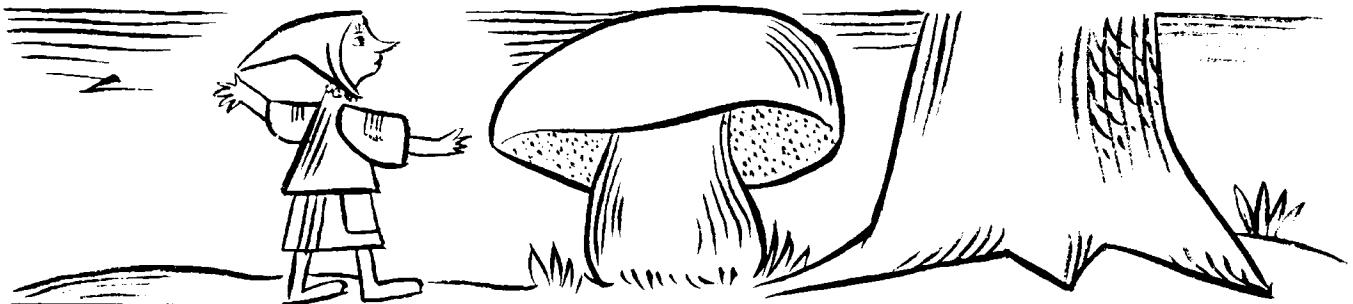

Став грибице страх страшний,
Мов розбійник лісовий.

Як збудилася Гоца сміла,
То злякалася, аж зіпріла.

І втікала шах-шарах,
Аж шуміло у кущах.

СУПЕРЕЧКА ЗАВЖДИ ШКІДЛИВА

Гоца Драла в ліс пішла,
Під дубком грибка знайшла.

— Ну, та й виріс ти на славу!
Будем мати добру страву.

Треба друзів попитати,
Як ту страву зготувати.

Кличе Гоца всю громаду
У подвір'я на нараду.

Каже гном: — Хай буде юшка!
— Ні, підліва! — каже мишка.

Жабка: — Сіканиці зробити!
Мишка: — Тісто начинити!

— Як не юшка, я не ім! —
Каже гномик ім усім.

Стали мишка, жук, слімак
Сперечатися, ще й як!

Сперечались три години,
Аж у них затерпли спини.

Гоца слухала, мовчала,
Далі ім таке сказала:

— Як зварити — не журба,
Спершу принесіть гриба!

До дубка гуртом пішли,
Та гриба вже не знайшли.

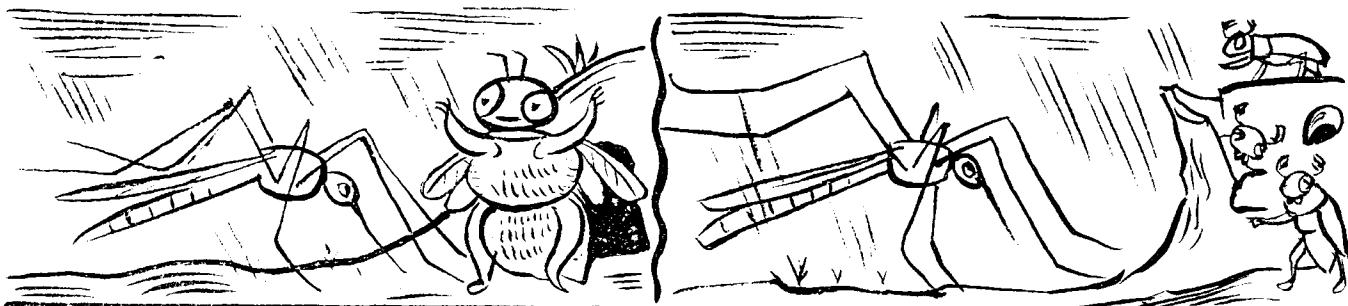
У ВЛАСНІЙ ХАТІ

Сіє дощик по ліску,
Змок комарик на пеньку.

— „Ой, вже осінь, йде зима,
В мене ж хати нема ...”

Треба друзів попрохати,
Може прийме хто до хати”.

Ходить, стукає, пітас,
Ніде місця немає —

— ні в джемеля, ні в жучка,
Ні в сусіда світлячка.

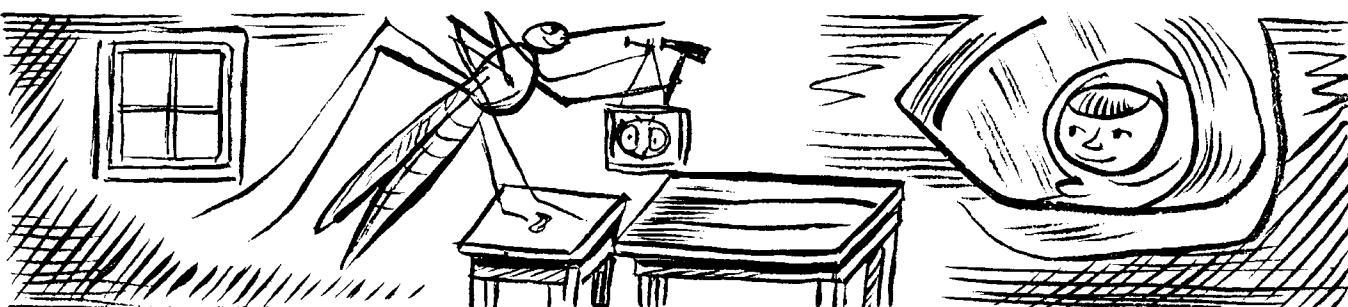
В мухи тузінь дитинчат,
В кузьки восьмеро внучат.

Втер комарик мокрі очі,
На пораду йде до Гоци.

Гоца стук себе в чоло:
— „Чи не краще б то було,

Якби мав ти власну хату,
Хай малу, хай небагату?”

Десь комар знайшов дупло —

Рукави він засукає,
Всю хатинку обладнав.

— „Не жалю, — каже, — труду,
От, тепер господар буду.”

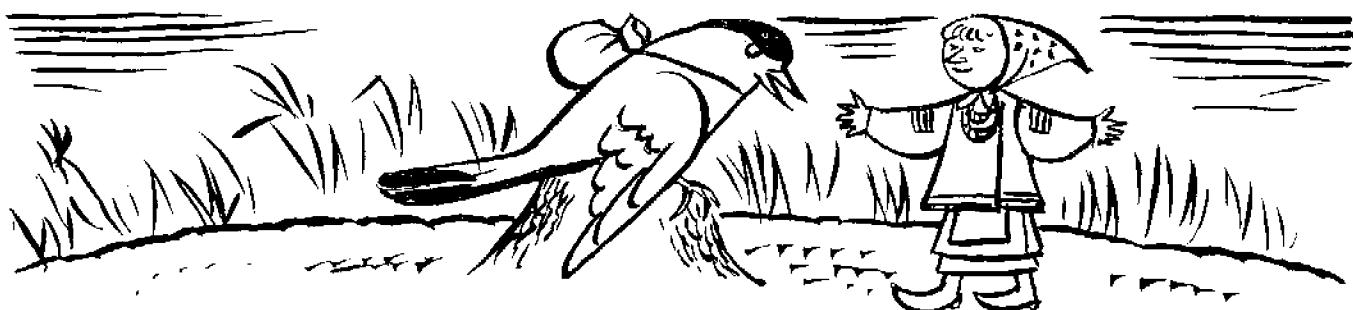
ДОПОМОГА КОРОЛИКОВІ

Йшов королик попід ліс,
Під крильцем торбинку ніс.

Вузлика поклав на спину,
А на нього — скатертину.

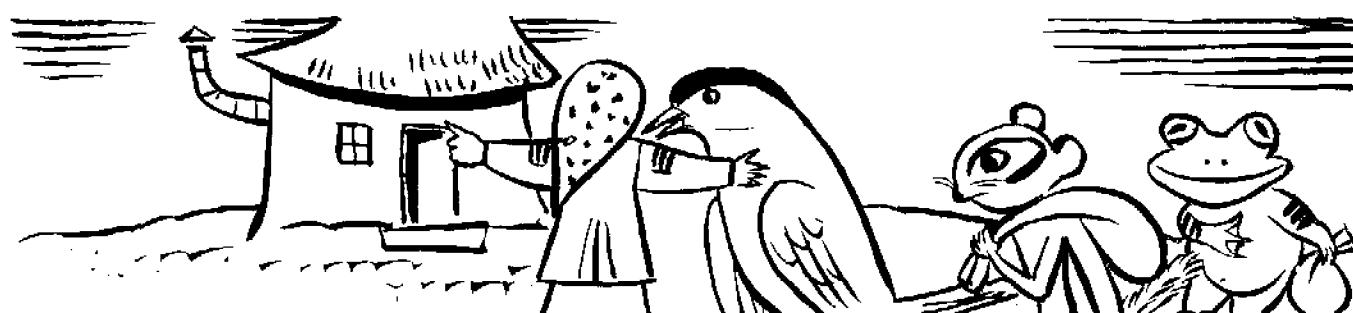
Спотикавсь, біdnяга, прів,
На пеньку без сили сів...

Вийшла з хати Гоца Драла.
— А куди ти йдеш? — синтала.

— Час у вірій мандрувати,
Та не можу я літати.

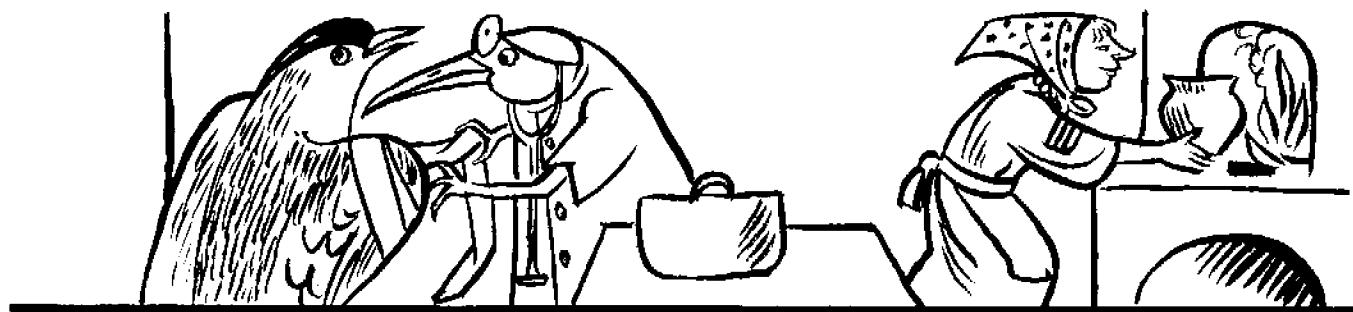
Перебите крильце маю,
Що робити, я не знаю.

— Не журись! — сказала Гоца,
Помагати всім охоча.

Узяла пташку до хати:
— Будеш в мене зимувати.

Славні є у нас доктори,
Підлікують крильце хворе.

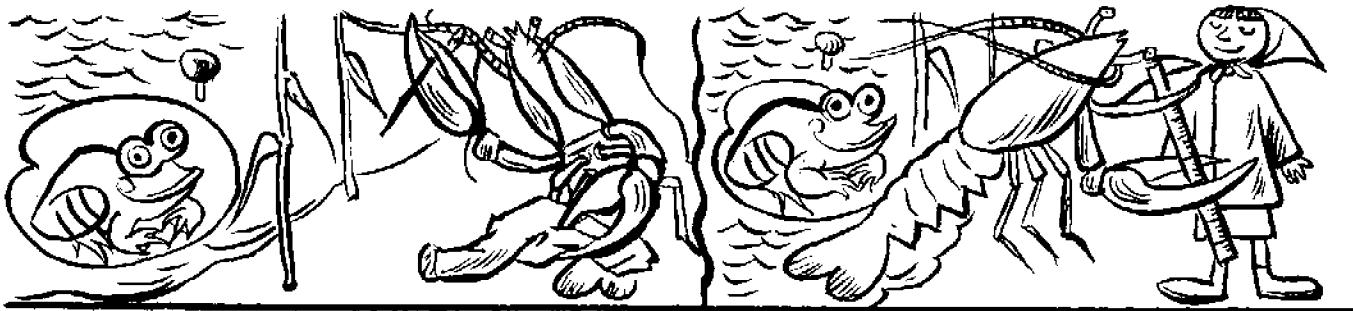

Жив королик в Гоци Дралі,
Хоч морози злютували.

Доктор Шпак добре дбав
І крильце підлікував.

Гоца гостя доглядала,
З гостем на весну чекала.

РАК-КРАВЕЦЬ

Рак над річкою жив,
Кожушанки теплі шив.

Гоша йде до рака зранку,
Щоб пошив ій кожушанку.

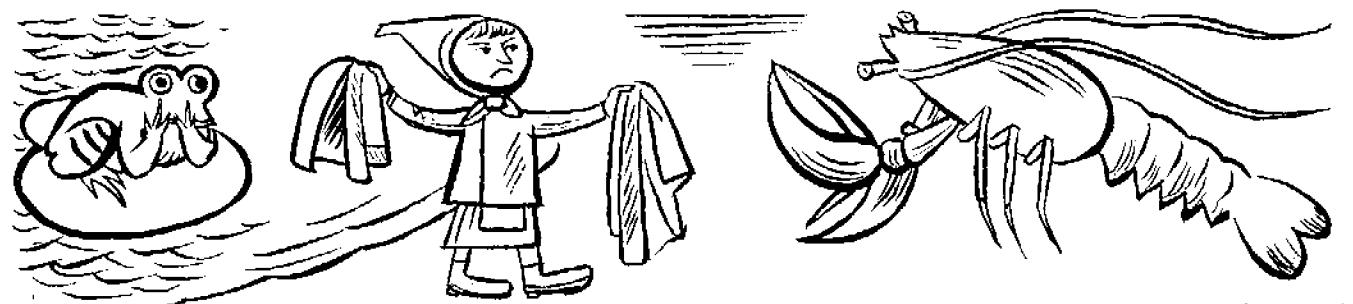
— О, пошимо якстій,
Будеш, ніби лялька, в ній.

Шкурку з миші рак дістав,
Кожушанку шити став.

Цілий день кожуха шив
І задовгого пошив.

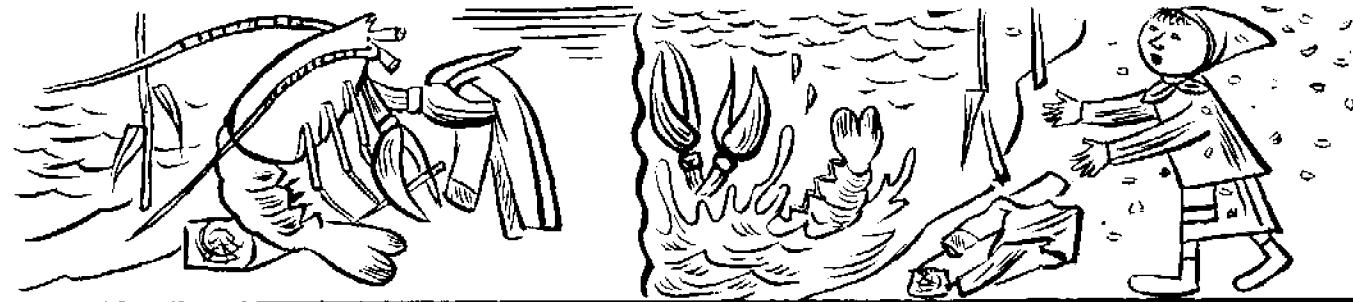
Клешнями чах-чах! — обтяв,
І кожух закуцій став.

Гоша тужить, Гоша плаче;
— Що зробив ти, пане рабе?

Прийде холод, завірюха —
Як же бути без кожуха?

— Не журись, моя панянко,
Буде друга кожушанка.

Шкурку взяв, краяв, шив,
Врешті сон його зморив.

Як не силкувавсь — дарма!
Час вже спати, бо зима.

Рак із кручі в річку плюх! —
Гошо, ший сама кожух!

ДОПОМОГА ПТАШКОВІ

Котик Гнотик до діброви
Зранку вибрався на лови.

Кіт мотузку довгу мав,
Сіру пташечку впіймав.

Мотузком зв'язав крило
І провадить у село.

Як оце побачив єж,
Кличе зайця чимкоріш.

„Зайче Яцю, пане-братьє,
Іди но пташку рятувати!”

Та не хоче Яць іти:
„Я боюся! Може б ти?”

Гоша на дубку сиділа,
На снідання жолудь бла.

„Що робити? Жолудину
На кота я з дуба кину”.

Як кота влучила в ніс,
Пирснув кіт і драла в ліс!

Розпростяла пташіка крила,
Фур-р-р і вгору полетіла.

Іjak з зайцем так раділи,
Що від танців аж попріли.

Котик охкав і зідхав,
Тиждень носа лікував . . .

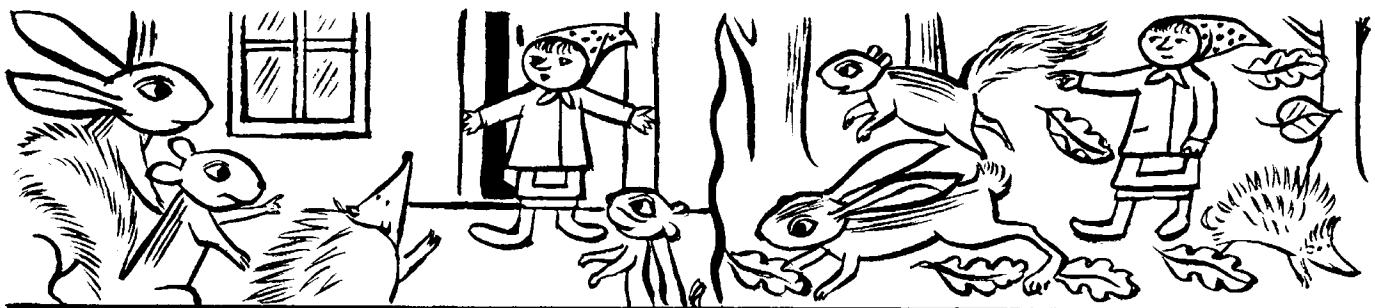
ДЕ РОМТОМТОМ ?

Листопад мандрує гаєм
І з дерев листки стрясеа.

А в громаді Гоци Драли
Ралтом клопоти постали.

Збіглись друзі під вікном:
— Десь подівся Ромтомтом!

— В хаті гнома ми шукали,
Та його там не застали.

Каже Гоца: — Він не тут!
Йдім, дивімся в кожний кут!

Вмить розбіглись звіренята
Згубу — гномика шукати.

На узлісі гномик спав,
І листок на нього впав.

Потім другий... і десятий,
Де той гномик — не пізнати.

Друзі лісом йдуть, гукають,
Ромтомтома викликають.

Аж горобчик показав:
— Тут, я бачив, гномик спав.

Друзі листя розгорнули.
— Є наш гномик! Є! — гукнули.

Всі в танок пішли гуртом,
Бо знайшлася згуба-гном.

ПРОТИКАЄ ГОЦИН ДАХ

Зажурилась Гоца: — Ах,
Протікає в мене дах . . .

— Друзі, — кличе Гоца з хати, —
Хто з вас вміє поладнити?

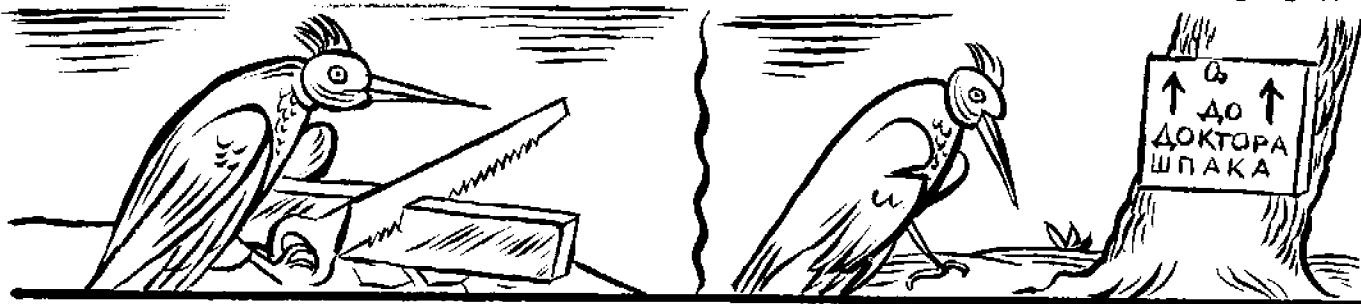
З поля, з лісу, з-за гори —
Звідсюди йдуть майстри.

Та їй майстри ж не будь-які,
Всі досвідчені, меткі.

Яць у всім знатець — бувалець,
Стук не в цялях, а просто в пальцець.

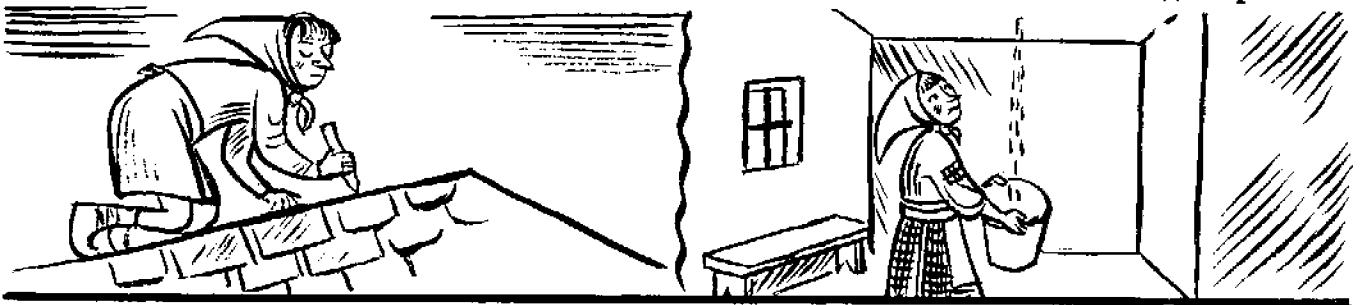
З криком Яць побіг у ліс,
Де живе пан доктор Дрізд.

Вискочив на хатку дятел,
Став діру в даху латати.

Та несправна щось пила,
Відпилляла пів крила.

Пішечки йде неборак,
Де живе пан доктор Шпак.

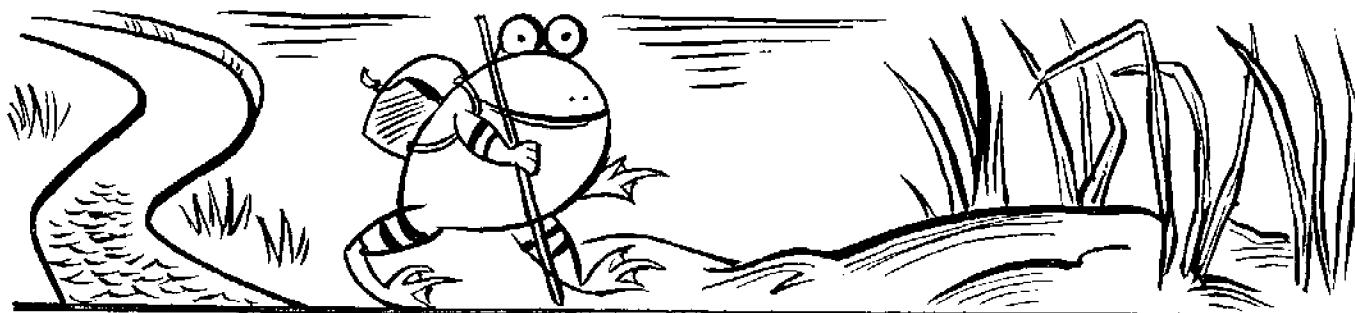

Каже Гоца: — Йде зима!
Поладнаю все сама.

Тут прибила, там заткала —
Геть усе понаправляла.

Мов новий дашок той став,
Аж три дні . . . не протікає.

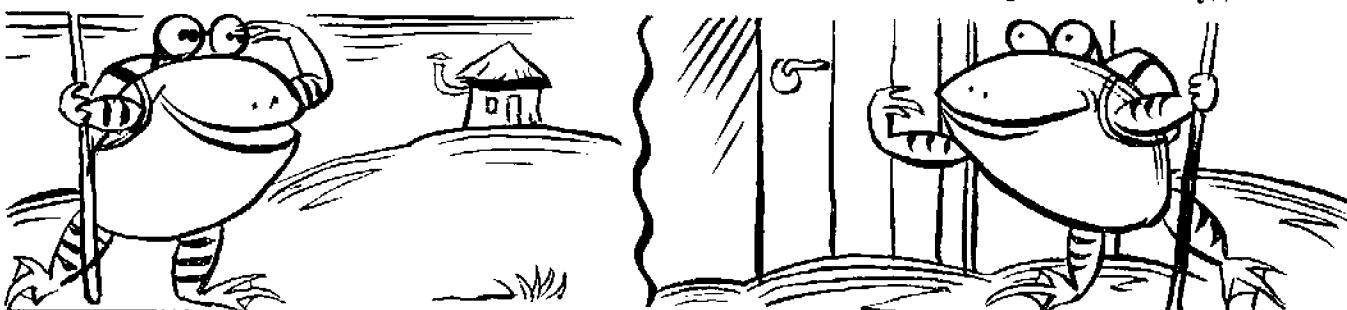
ЯК ЖАБКА ЧЕКАЛА НА СНІГ

Жабка Шкрябка з Коломиї
Мандрувала аж три мілі

То болотом, то річками,
То тіністими стежками.

І сюди й туди ходила,
Аж нарешті — заблудила.

Та настала пізня осінь,
А у жабки ноги босі...

Змерала наша Жабка Шкрябка,
Глип — стойть у лісі хатка.

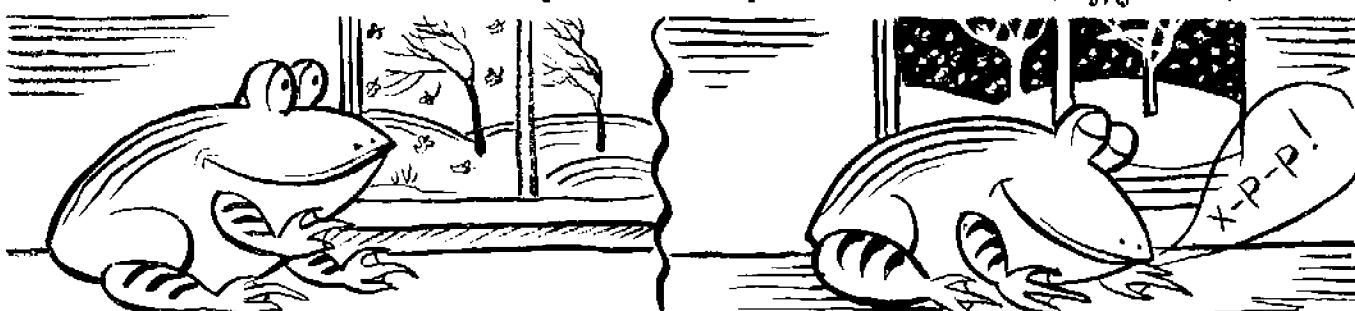
Підійшла та їй стук у двері.
Чус: Просим до вечері!

Гоця Жабку привітала,
Юшкою з грибів вгощала.

Попрохала Жабка Гоцу:
— Зimu бачити я хочу.

Ти прийми мене до хати,
Я взимі не буду спати.

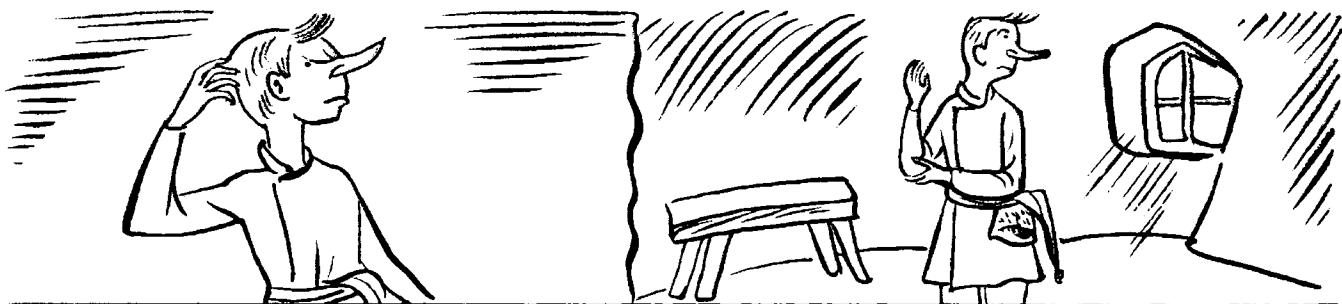
Сіла Жабка край вікна
На порошку жде вона.

Ждала, ждала Жабка мила
І нарешті захропіла.

Щілу зиму під вікном
Непробудним спала сном...

Порошок — перший сніг на початку зими.

ДЕ ДІЛАСЯ ШАПКА ?

В лісі сталося диво з див:
Гномик шапку загубив.

От, щойно була й нема ...
Розглядається — дарма!

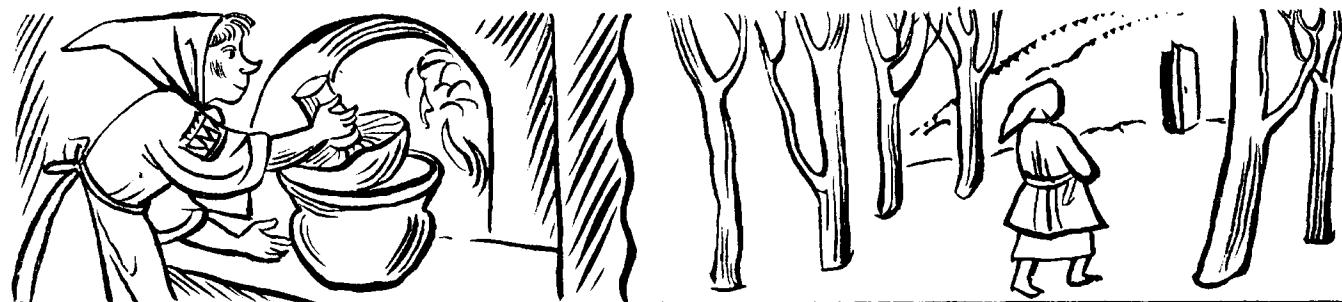
Каже сам до себе: „Брате,
Треба шапочку шукати!”

Перемацав ліжко-піл,
Лазив під лавки, під стіл.

Обшукав усю підлогу
Від стола аж до порога.

Де уже він не шукав?
Навіть в горщик заглядав.

А тим часом Гоця мила
Юшечку з гриба зварила.

Не йде гномик на обід,
Десь по нім пропав і слід.

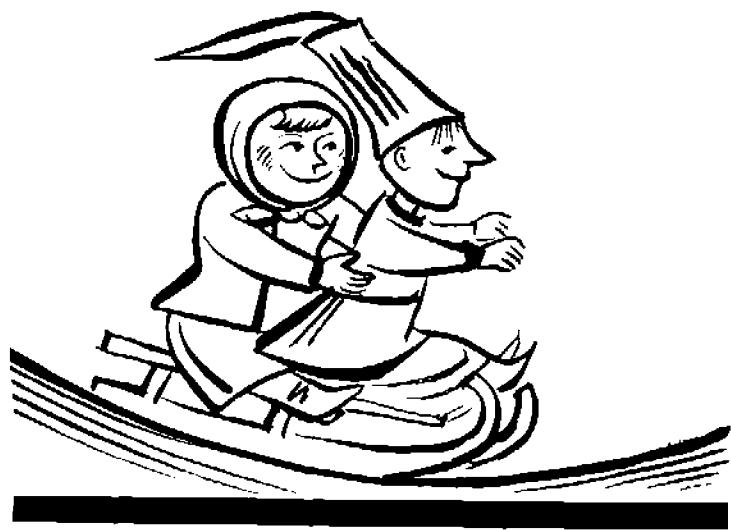
Не сидиться Гоці вдома,
От, пішла вона до гнома.

— „Чом ти їсти не прийшов?”
— „Я ще шапки не знайшов”.

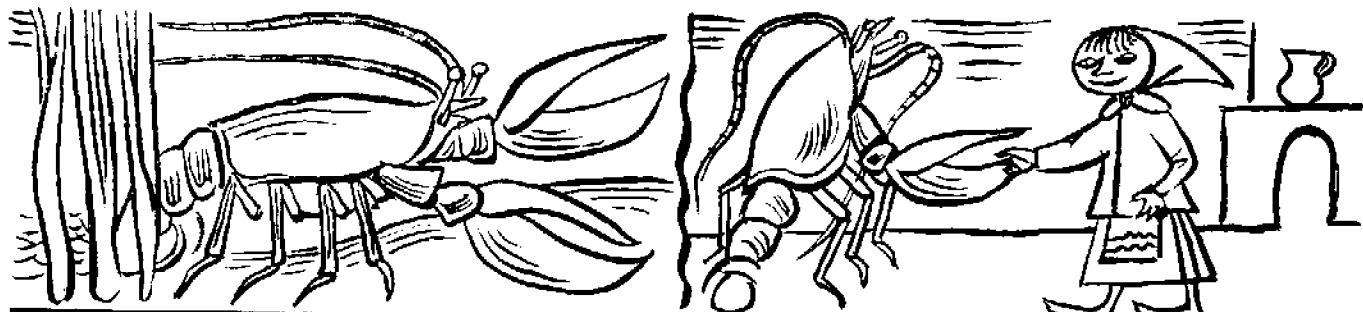
Гоця в сміх: — „Чудний ти гном!
А це що за пояском?”

Гоця руку простягла,
Смік! — і шапочку ... знайшла.

ЗИМА

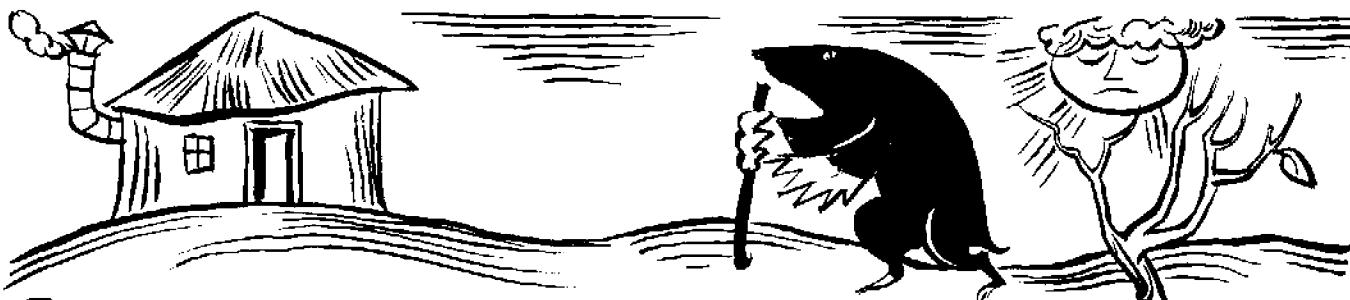
ДОБРАНІЧ НА ЦІЛУ ЗИМУ!

Як настали зимні нічки,
Виліз грубий рак із річки ...

Та й порачкував до Гоци,
Попрощатись з нею хоче.

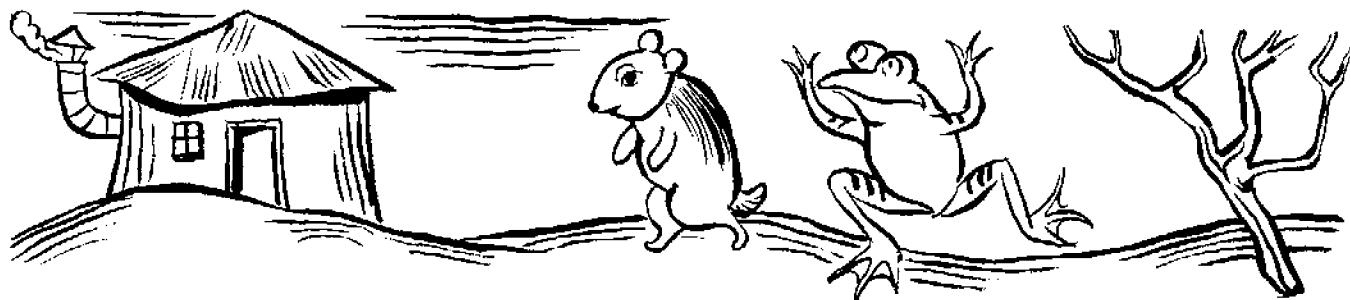
— Вже зима надходить знову —
Я йду спати! Будь здоровा!

З-під терини, з-поміж віт
Вилізає чорний кріт.

Хоч сліпенький, чус носом,
Де живе сусідка Гоца.

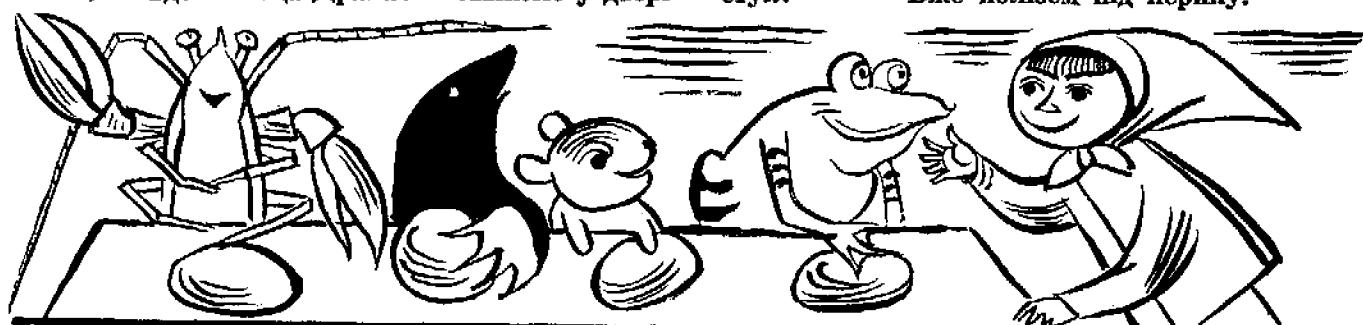
— Треба, Гоцо, нам прощатись
Мушу зиму переспати!

Звідкись жабка прискакала:
— Гей, чи вдома Гоца Драла?

Та й маленький бурундук
Лапкою у двері — стук!

— Будь здорована! За годину
Вже полізм під перину.

Гоца щиро їх прощаля,
Паллячицею вгощала.

— Ну, здорові спати йдіть,
Тільки дуже не хроніть!

Навесні ж, як сонце блісне,
Хай пан рак від річки свисне!

ДОБРЕ ДІЛО

Вітер, хмари . . . Перший сніг
На холодну землю ліг.

Гнома вивірка питала:
— Де поділась Гоца Драла?

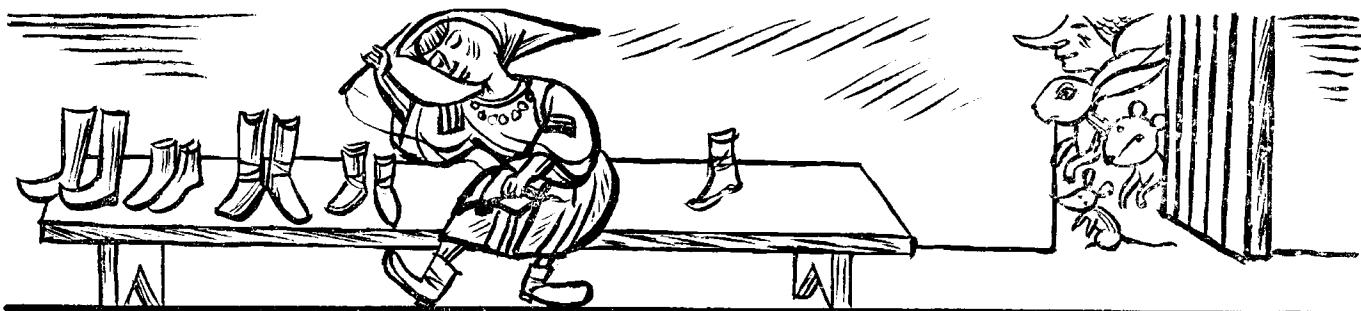
Хоч по лісі всюди скачу,
Тиждень вже її не бачу.

Каже Гномик: — Годі знати:
Йдім до Гоциної хати!

Ще покликали і мишику,
Дуже вчену Гризикнижку.

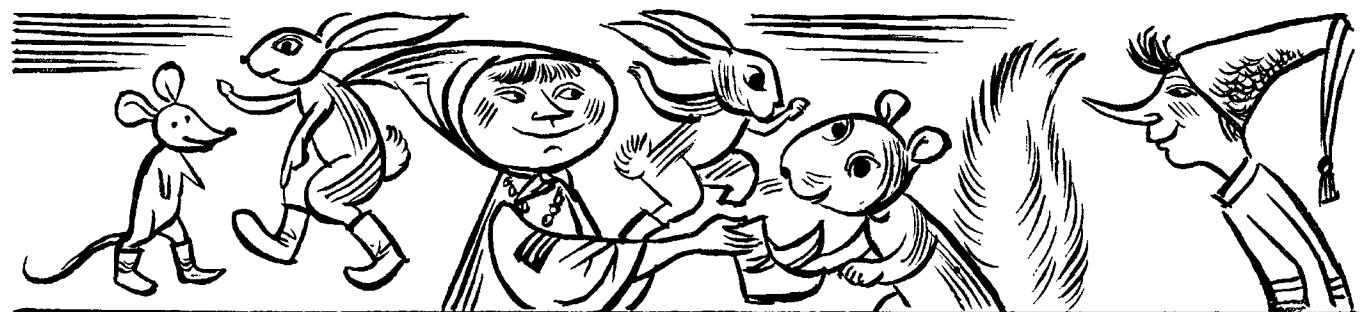
Троє зайчиків взяли —
Всі громадою пішли.

Що ж робила Гоца мила?
Чобіток п'ять пар пошила.

Вивірочці перша пара,
Щоб у ноги не змерзала.

Друга пара — сірій мишиці,
Дуже вченій Гризикнижці.

А три пари — зайченяткам,
Ящеві й його хлон'яткам.

Дуже звірики зраділи,
Дякували, як уміли.

Гоца з ними теж раділа,
Бо зробила добре діло.

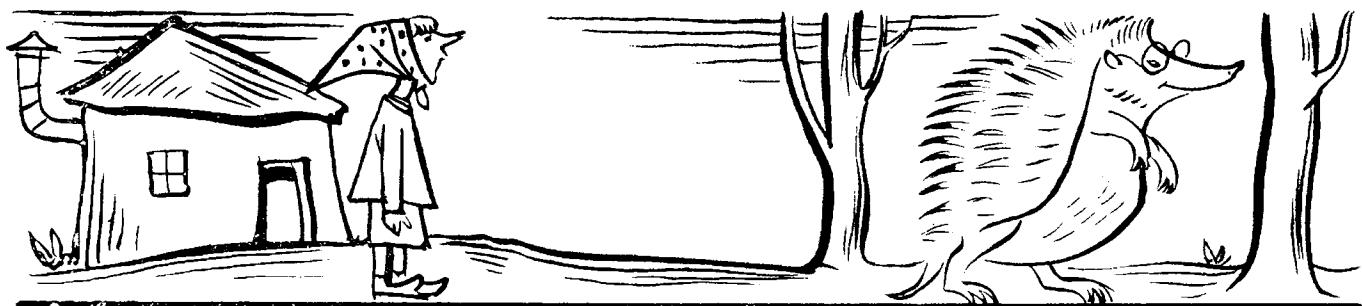
ЯК ЇЖАК ШИВ КОЖУШКА

Наша брава Гоца Драла
Теплу шкурку десь дістала.

Кличе Гоца Їжачка:
— Потребую кожушка!

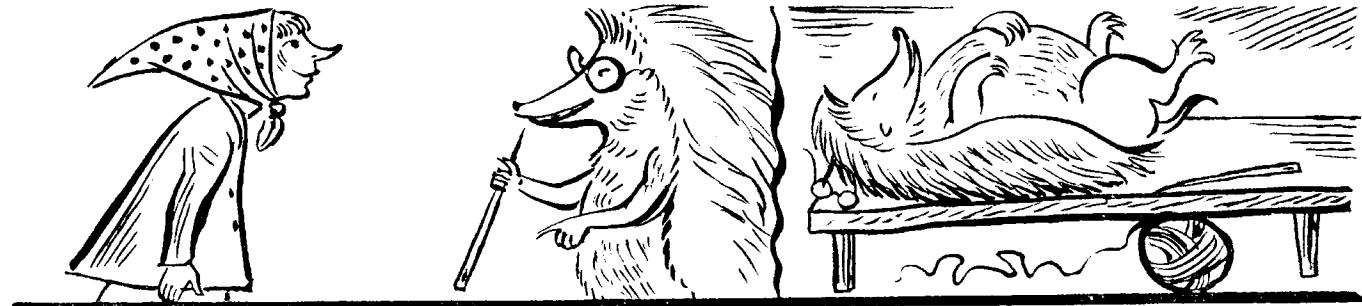
А їжак на те: — За днину
Я пошию кожушину.

Та їжак забудько був,
Вдома голку він забув.

— Я по голку йду додому,
Не кажи про це нікому!

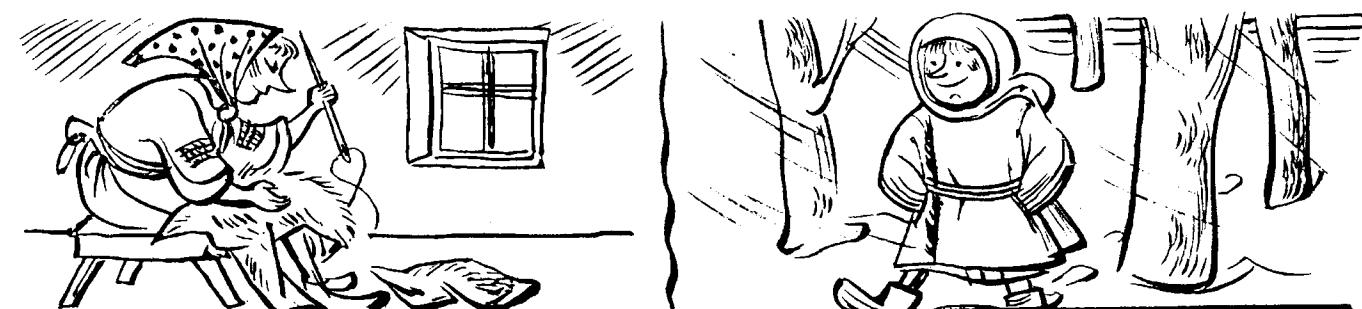
Поки голку ту присіє,
То пожовк зелений ліс.

Гоца зойкнула: — Дарма!
Голка є — ниток нема! . .

— Ой, нема! Забув! Так-так! . .
По нитки пішов їжак.

Вдома тричі позіхнув,
.Ліг на лаву і . . заснув.

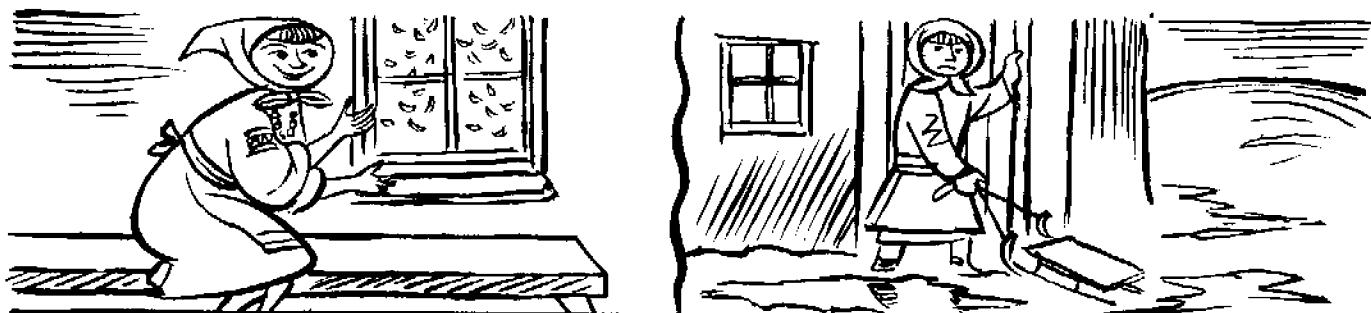

Тиждень ждала Гоца Драла,
У віконце поглядала.

А тоді сама за днинку
Вшила диво-кожушинку.

В кожушинці в ліс іде,
Хоч метелиця гуде.

НЕТЕРПЛЯЧА ГОЦА

Білій сніг покрив лісі —
Час, Годуню, на санки!

Витягла санки — дарма:
Сніг сточився і нема...

Завернула на поріг:
— Що ж, заїду на другий сніг”.

Другий сніг злетів згори —
Году, лещата бери!

Поки вийшла Годза мила,
Вже спіжок відлига з'їла.

Та, як третій день настав,
То Мороз подув на став.

Гей, на ковзани пора
На ставочок із двора!

Та Мороз той жартівник:
Як з'явився, так і зник.

З того Годза страх нерада —
Узяла її досада.

Ковзи, лещата, санки —
Все штурнула в яр стрімкий.

А за день з морозом сніг
Грубо всі горбки заліг.

Году, йди у яр, в ліси
І санки перепроси!

ЗИМОВИЙ СОН

Сніг, холодний вітер дує —
Але Гоца десь мандрує.

Іде над річку через гай:
— Жабко, чуєш? Відчиняй!

Ні, не чує жабка-дружка,
Спить, накрила коцом вушка.

Під горбочком, край дубка
Є нора бурундуків.

— Бурундучку, відчини но,
Я до тебе йду в гостину!

Спить, не чує бурундук,
Не поможе стук ні гук!

Рак в печері теж заснув,
Не збудився, не почув.

Під корою мушка спала,
Не прокинулась, не встала.

Та й павук хропів у ховку,
Веунув під листок головку.

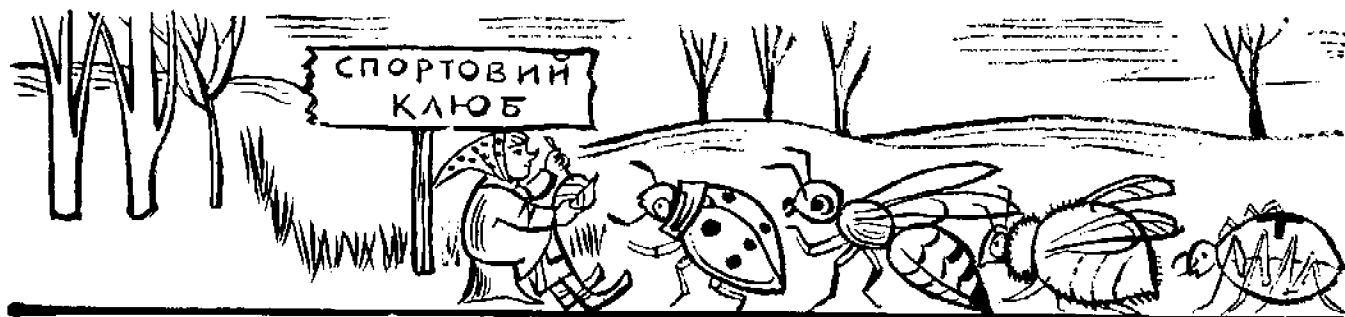

Тільки гномик ще не спав,
Гоцу радо привітав.

Коло печі посідали,
Голосно колядували.

Гоца — тонко, гномик — басом,
Обидвое ж — викрутасом.

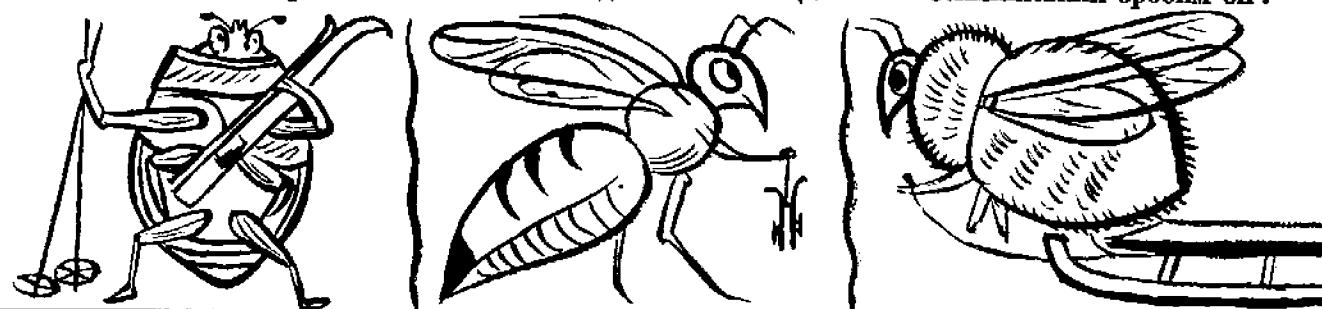
СПОРТ ПІД ПЕРИНОЮ

Гоца Драла у діброві
Заснували клюб спортивий.

Та й спортовці то, спортовці,
Хоч погладь їх по головці!

Кажуть всі: „Аби нам сніг —
Олімпійський зробим біг!

Жук Жученко з-за ріки
Має лещата й кійки.

Шершень має ковзани,
Джміль, санки, що мчать сами.

Каже Года: „Аби сніг —
Всі виходьте за поріг!”

День минає, два і три,
Сіється сніжок згори.

Є сніжок, мороз, зима —
Та спортовців щось нема ...

Вибігає Гоца з хати,
А спортовців не видати.

У снігу лежать забуті
Лещата, санки підкуті ...

А спортовців холод-зимно
Всіх загнало під перину.

Там зимовим сном вони
Будуть спати до весни.

„ПУСТИТЬ ДО ХАТИ!”

Гей, зима, мороз і сніг
На поля й ліси наліг.

Кажуть мишкі: „Де нам дітись?
Гоценько, пусти погрітись!”

Відчиняє Гоца хатку:
„О, заходьте, мишенятка!”

За хвилину їжачок
Лізе з-поміж гіллячок.

За маленьким їжачком
Скаче вивірка слідком.

„Ох і холод! Ніде дітись!
Гоценько, пусти погрітись!”

Запищали гороб'ята,
Просяють: „Ой, пустіть до хати!”

Гоца радо всіх приймає,
Хоч і місця вже немає.

А тим часом зайченятко:
„Ой, пустіть мене у хатку!”

„Зайку, подивись — дарма! . .
Більше місця вже нема . . .”

„То хоч двері прочиніть,
В хатку хвостика прийміть!”

Притулився Яць вухатий,
Гріє хвостика у хаті.

Прочинити — трішки відхилити двері.

В НІЧ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

В ніч свято Миколая
Ангелики вийшли з раю.

На санках везли до міста
Подарунків може з триста.

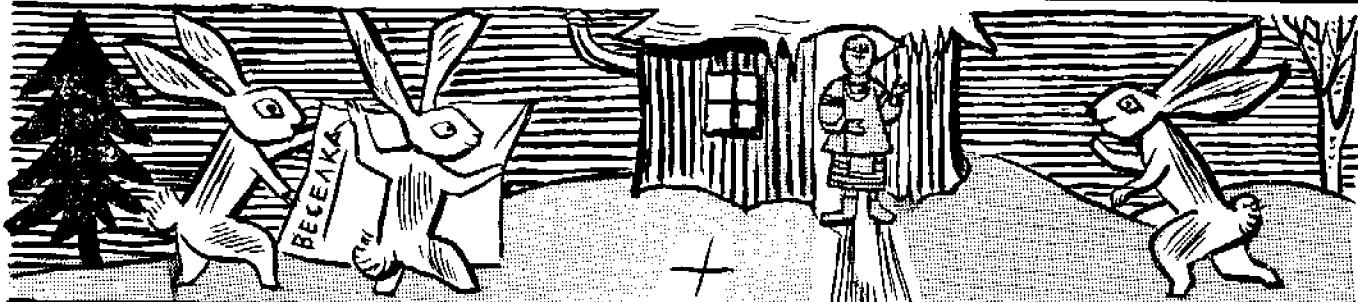
Хоч ішли за кроком крок,
Щось упalo ім з санок.

В ніч під свято Миколая
Бором йшла зайчаток зграя.

А як вибралися за бір,
Глип — лежить якийсь папір.

Обертали, оглядали:
— Занесім до Гоці Дралі!

Занесім папір до Гоці —
Гоця з вітхи аж хихоче.

— Це ж „Веселка” — з образками
І з прегарними казками!

— Ну, сідайте всі на лави,
Прочитако щось цікаве!

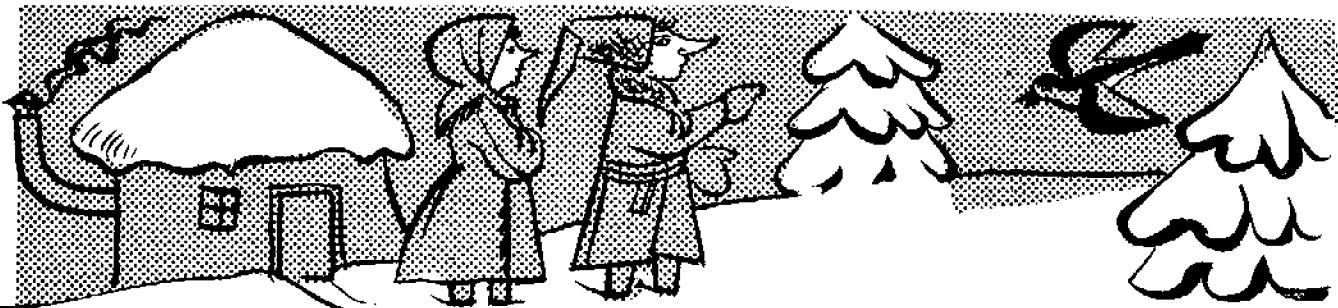

По газеті Гоця мила
Помалесеньку ходила.

Слово до слівця складала,
Диво-казочку читала.

Пізно в ніч зайці сиділи,
З дива наче оніміли.

КОЛЯДА В ЛІСІ

Ось Різдво вже коло хати,
Час іти колядувати.

Та сорока із села
Зимну вістку принесла:

— Іде Мороз до нас у ліс —
Та такий, що мерзнє ніс!

Зажурився гномик-братік:
— Як же ж тут колядувати?

Гоця Драла не журилась —
Напис на корі зробила.

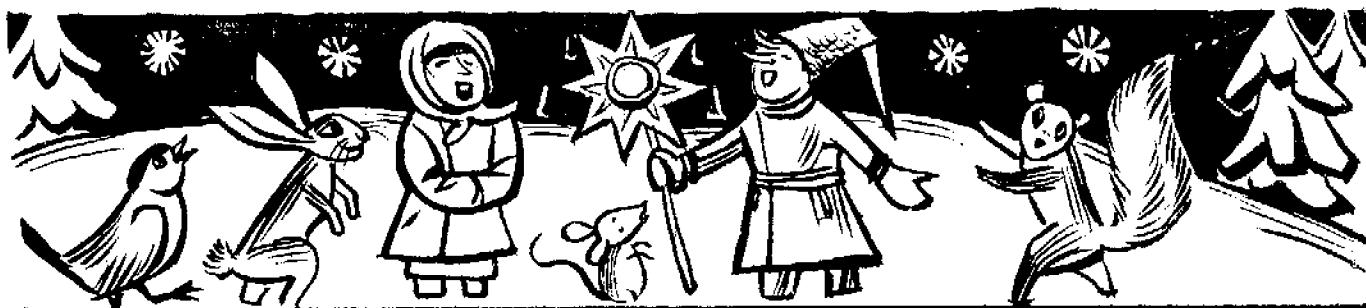
І прибила на узлісі
На усохлому горілі.

Бородатий Морозисько
Підійшов до лісу близько ...

... та читав про Відлигу,
Що з'їдає сніг і кригу.

— В ліс той — каже — не піду,
Бо ускочу ще в біду!

Радий гномик, Гоця рада
И лісова уся громада.

Ось „звізду” собі зробили,
Колядують всі щосили.

А Мороз „біди” злякався,
В інші сторони подався.

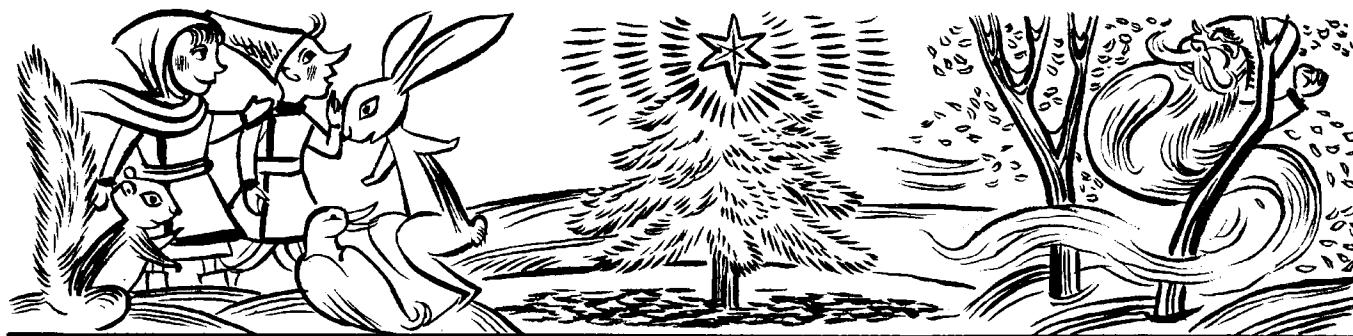
РІЗДВЯНА ГОСТИНА

Там, де хатку мас Драла,
Ясна зірка з неба впала.

Зірка впала, засвітила,
Сніг довкола розтопила.

На галаві коло хати
Стали квіти розцвітати.

Гоца з лісу всю громаду
Поскліала на нараду.

Ухвалили: зірку-чічку
Почепити на смерічку.

У ліску Мороз, Вітрило —
На смерічці тепло, мило.

От під нею Гоца Драла
Стіл, лавки порозставляла.

Напекла і наварила,
Всю громаду погостила.

На гілках пташкі сідали
І колядку щебетали.

По Різдві зірничка ясна
Все поволі гасла й гасла.

Гоца глип — а через нічку
Сніг пуштистий вкрив смерічку!

Каже Гоца: „Холод! Ух!”
Одягнулась у кожух.

НОВОРІЧНІ СІВАЧІ

Новорічні сівачі
Пробудились ще вночі.

Білка-Смілка, Яць вухатий
Кличуть Гоцу посівати.

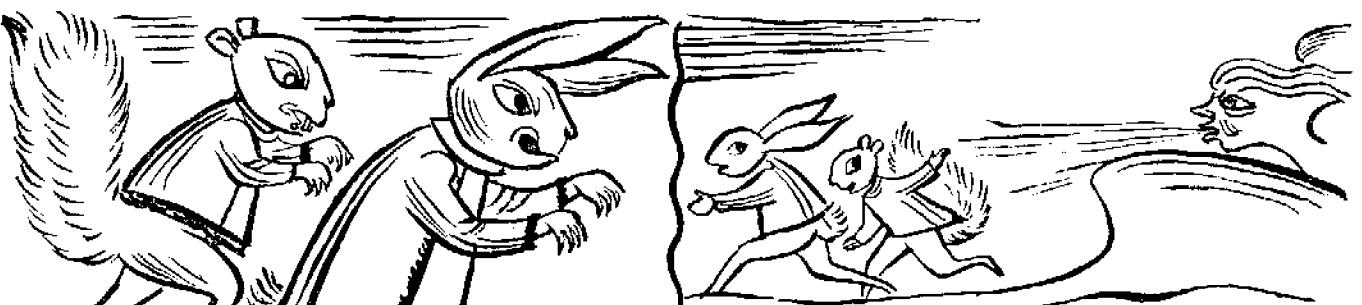
— Посівати час до гнома,
До малого Ромтомтома!

Ух, та й прикро ж на дорозі
У снігу та на морозі!

Вітер-шибеник під гасм
Ще й намети надував.

Засипає снігом очі,
Пропустити їх не хоче.

Білка має кінцем хвостиця!
Іжив грізно Яць вусища!

Лихо! Вітра не злякали,
Обернулись — повтікали.

Гоца Вітра не лякала,
Трохи в хатці почекала.

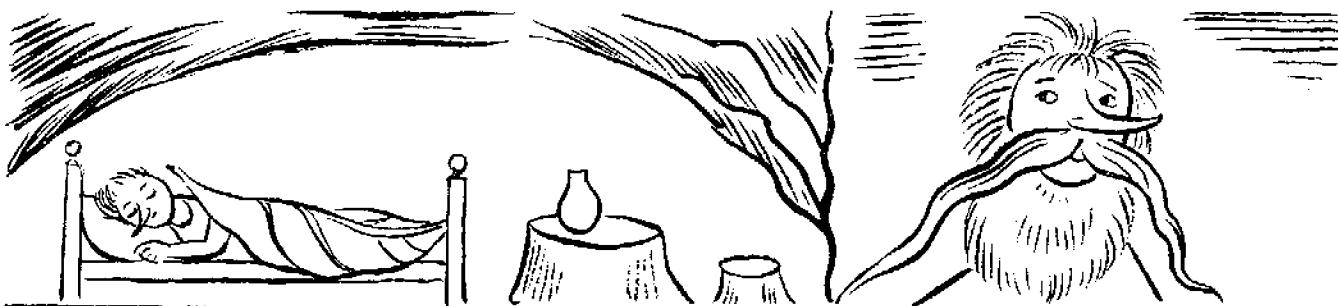

Вітер дув собі та й дув,
Аж втомився і заснув.

Каже Гоца: — Геть тривога!
Вільна нам тепер дорога!

Ромтомтома привітали,
З Новим Роком посівали.

СТРАШНИЙ СОН

Як мороз потиснув,
Гномик в ліжечку заснув,

Цілий місяць твердо спав,
Ще і сон дивненький мав —

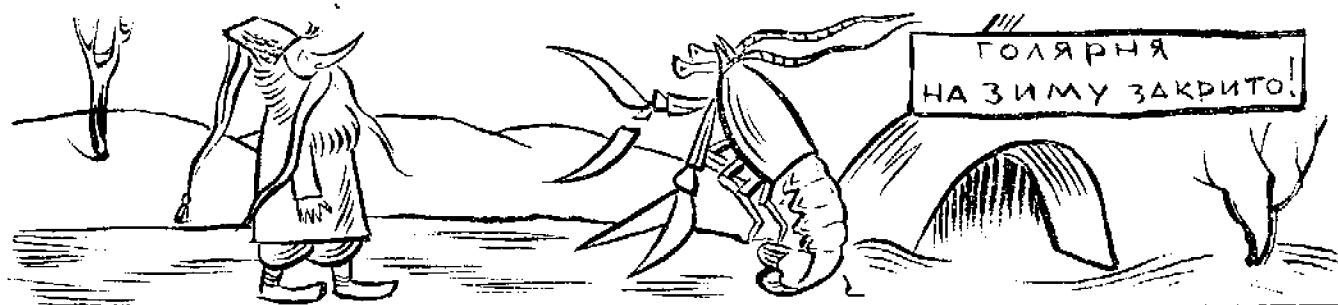
— наче він зробився патлай
і вусай, і бородай.

Не відзначали друзі гнома,
Побрата Ромтомтому.

Як сова його уздріла,
Мало з ляку не зоміла.

Налякалисісь гороб'ята
І довгувхі зайченята.

Зажурився неборака,
Іде обстригтися до рака.

Рак дрімав, ледве встав,
З переляку засвистав.

Руки, ноги захитались,
Клеппіні-ножиці зламались.

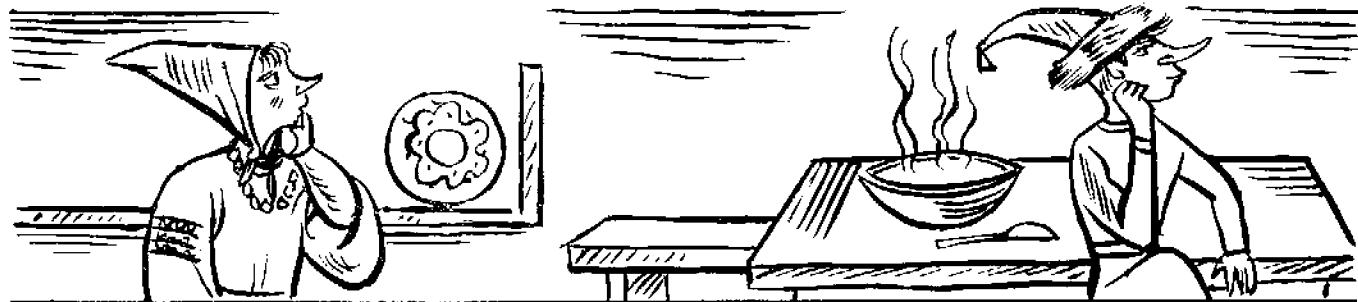

Враз надбігла Гоца Драла,
Гномика за вус спіймала...

Гоца смик, гном у крик —
І поганий сон десь зник.

Гном утерся рушником:
— Буду далі дітваком!

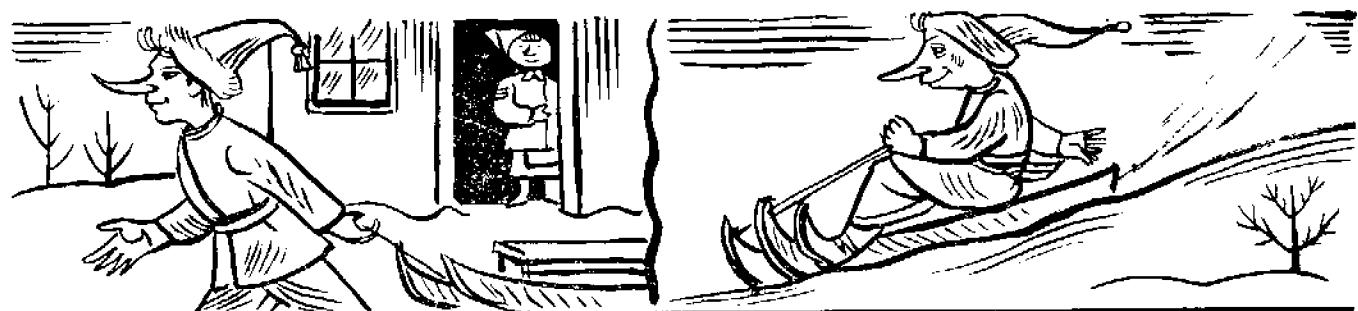
ВЕРЕДЛИВИЙ ГНОМИК

Вранці стала Гоца Драла,
Бо в гостину гнома ждала.

Як прийшов той гість до хати,
Став нараз вередувати:

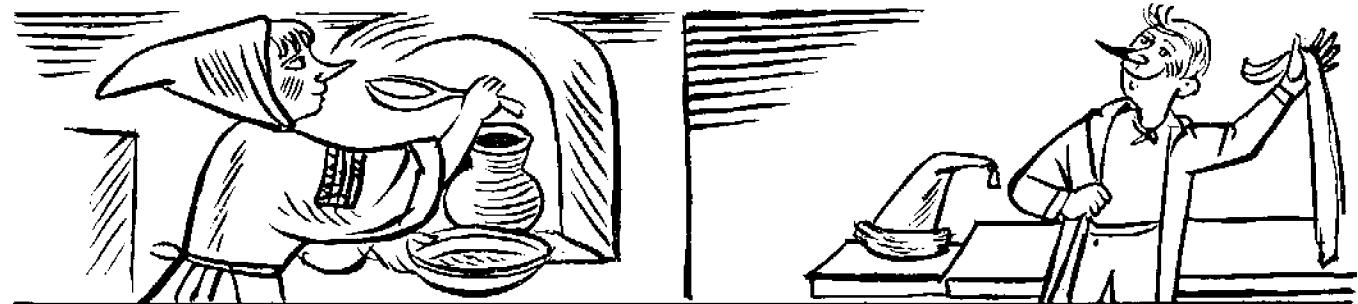
— В хаті ти не натопила,
Юшку несмачну зварила! —

Усміхнулась Гоца Драла:
— Маєш тут санки! — сказала.

Вийди з хати, не лінуйсь,
На галяві посанкуйсь! —

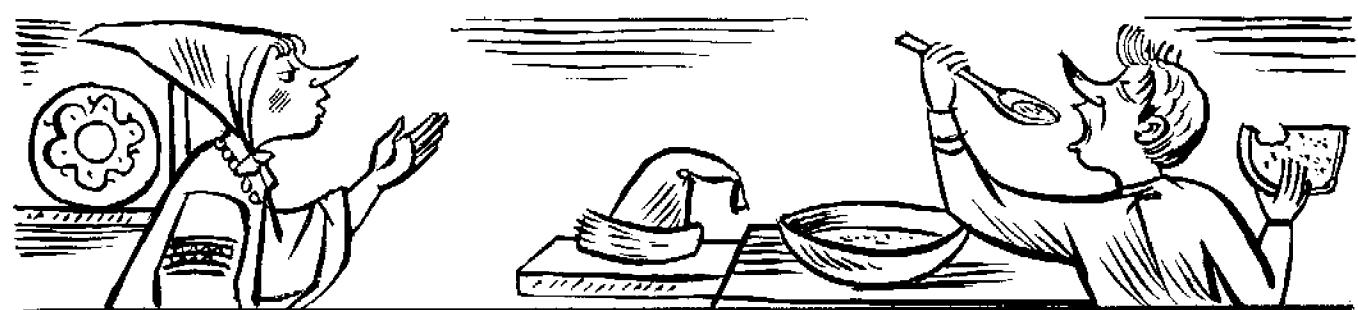
Гномик не полінувався,
Три години санкувався.

Повернувшись гном до хати:
— Як тут тепло! — став казати.

Сів за стіл: — От, пахне юшкою,
Добра морква і петрушка! —

Засміялась Гоца Драла
І таке йому сказала:

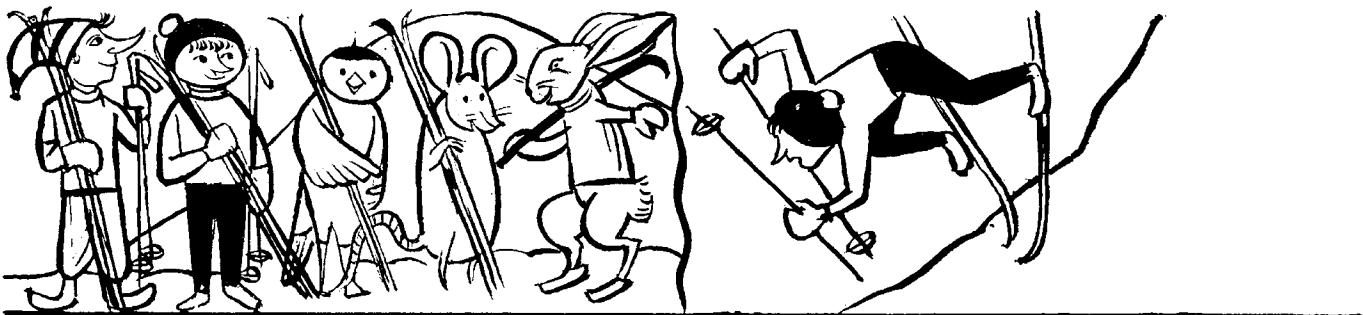

— В хаті вдруге не топила,
Юшко вдруге не варила.

Тільки ти прорухавсь трішкою,
По снігу побігав юшки.

Тим то хата тепла стала
І смачніша стала страва.

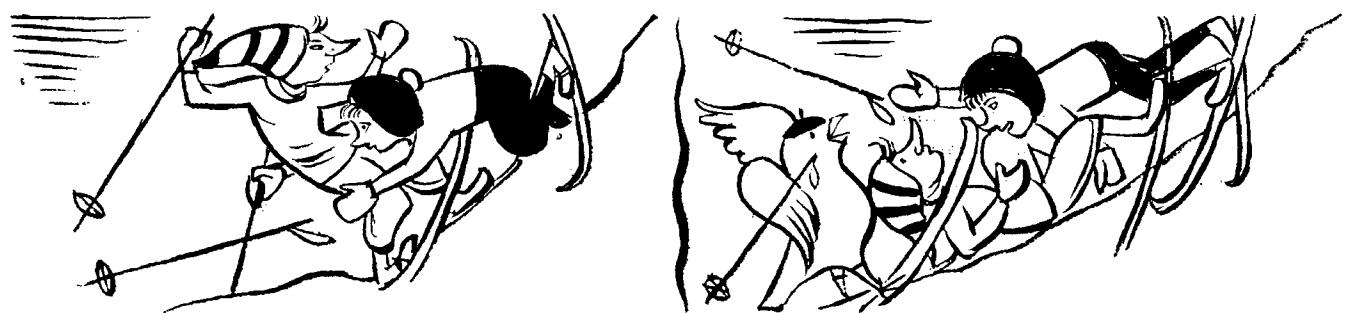
ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ

Край ліска сьогодні зрання
Лещатарські йдуть змагання.

Із вершечка кротовини
Перша з вітром Гоця лине —

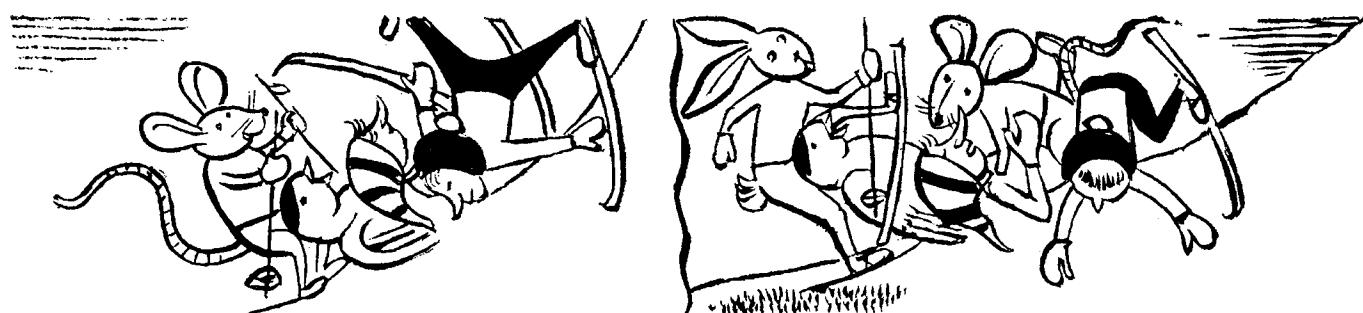
— та утриматись не вміла,
Сторчолов униз летіла.

А як падала у сніг,
Ромтомтомця збила з ніг.

Ось летять вони уздвох —
Чути тільки „ах” і „ох”.

Кілька кроків покотилася,
На горобчика звалились.

Ось летять вони уздвох —
Чути тільки „ах” і „ох”.

Кілька кроків покотились,
Сіру мишку з ніг звалили.

Наостанку вчотирьох
Зайчика звалили в мох.

Посідали всі вп’ятьох —
Вже не чути „ах” і „ох”.

Всі рягочутъ ха-ха-ха:
— От пригода нам яка!

Посміялися — вставаймо,
Все спочатку починаймо!

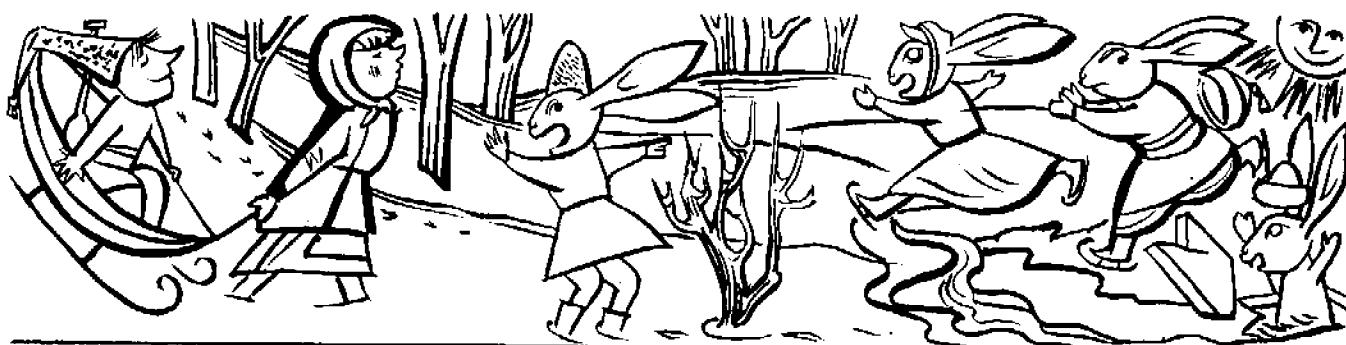
ВЕСЕЛІ САНКИ

Ромтомтомик, майстер знаний,
Змайстрував веселі сані.

Вся громада реготала —
Не сміялась тільки Драла.

І за це наш гном повіз
Гоцу Дралу через ліс.

Як верталися додому,
То тянула Гоца гнома.

Вибіг Яць з куців: „Біда!
Тане сніг! Кругом вода!”

Річка кригу підточила,
Товариство підмочила.

Стали зайчики ридати;
„Як дістатись нам до хати?”

Гномик, не спітивши броду,
Гульк санками просто в воду!

Всіх звіряток перевіз
То на поле, то у ліс.

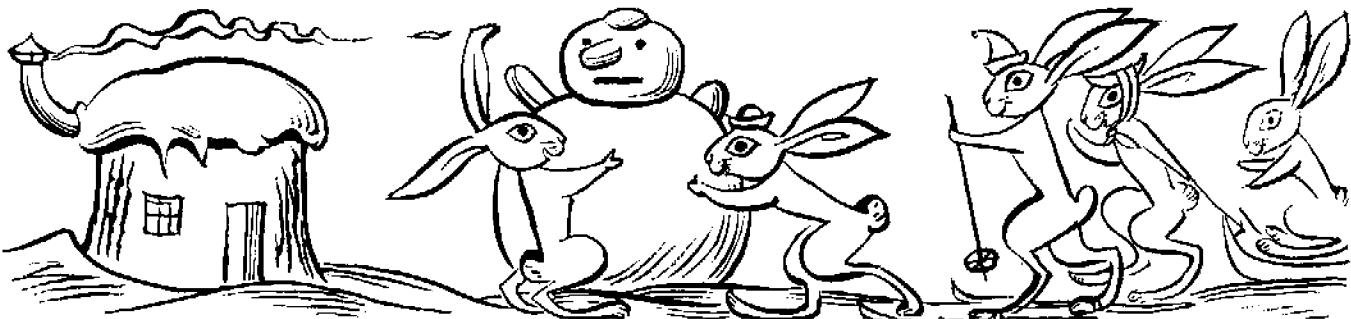

А нарешті й Гоцу Дралу
До хатинки віз помалу.

Гоца гнома погостила,
Миску каші наварила.

„Дякують тобі звірki
За веселі саночки”.

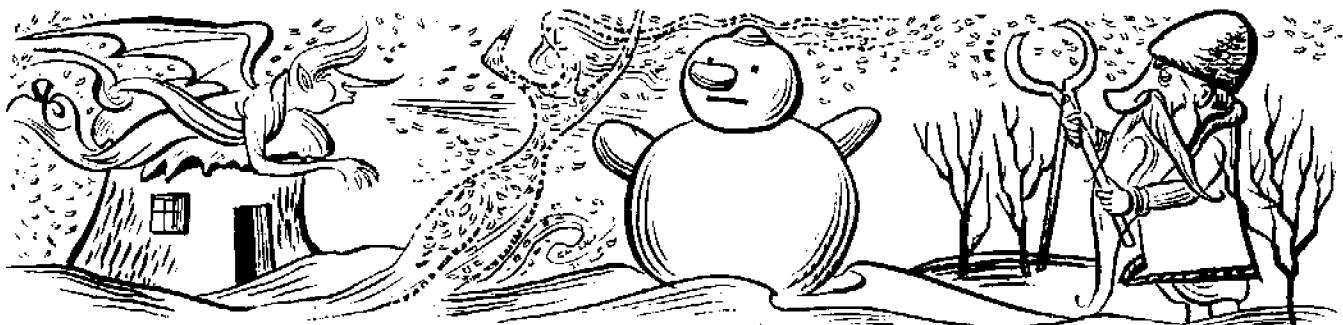
ВИВОЗЯТЬ ЗИМУ

Коло хатки Гоци Дралі
Вчора зайчики гуляли...

І зліпили, мов живу,
Грубу бабу снігову.

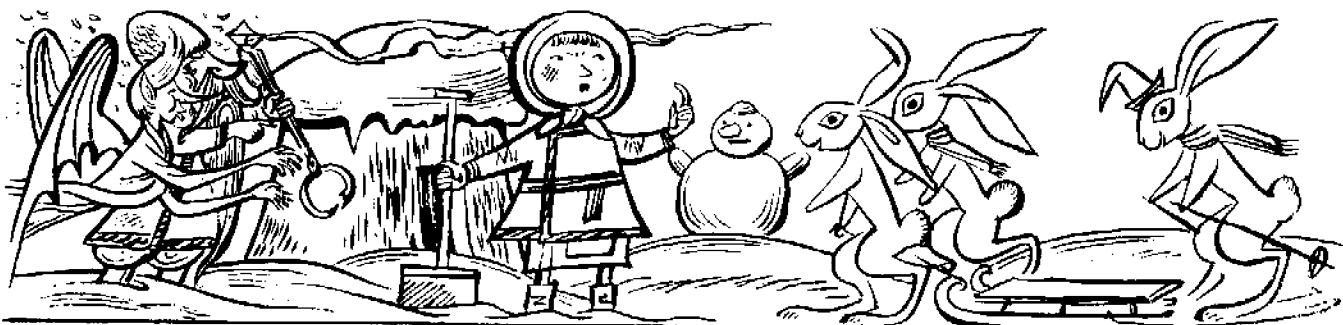
Та від баби на весь гай
Віс холодом — ай-ай!

Вис-дус лютий Вітер,
Аж ламає в лісі віти.

Морозенко між куцами
Тисне-тисне, мов кліщами.

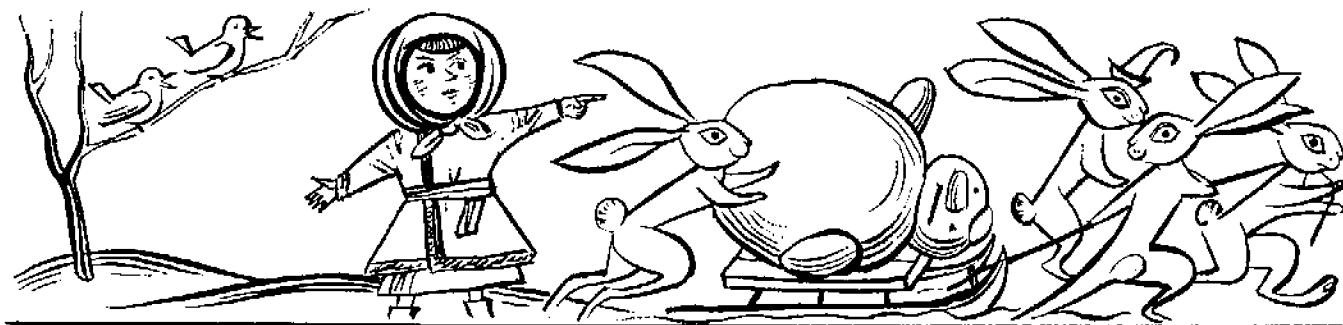
А Метéлиця швидка
Витинає голака.

Гоца Драла вийшла з хати,
Кличе зайчиків вухатих.

„Що зробили — відробіть:
З лісу бабу заберіть!

Винна баба, лиш вона,
Що не йде до нас весна!”

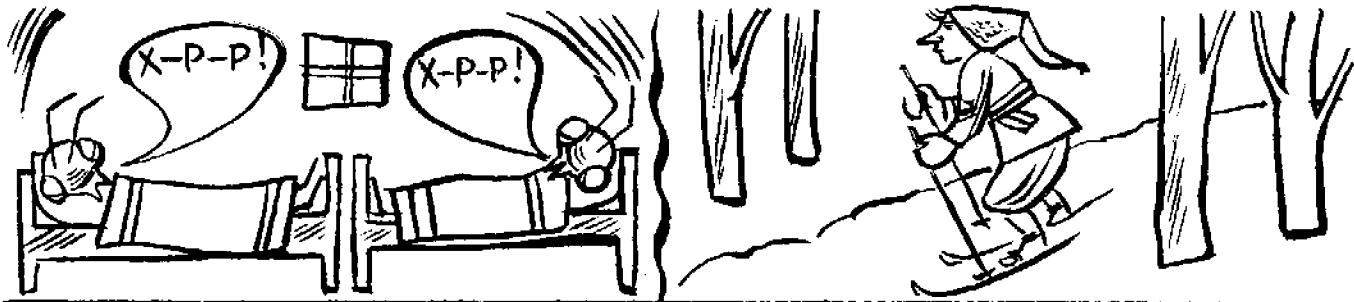

Позбігались зайченята
Хал за бабу й на санчата!

Вивезли її за гай:
„Тут, небого, пропадай!”

А в ліску пташикі в ту мить
Заспівали: дзів-фіть-фіть!

ЗНАЙШОВ ВЕСНУ

Ще лежить у лісі сніг,
Стежечки усі залиг.

Ще комашки в ліжках сплять,
Про весну ще тільки сняТЬ.

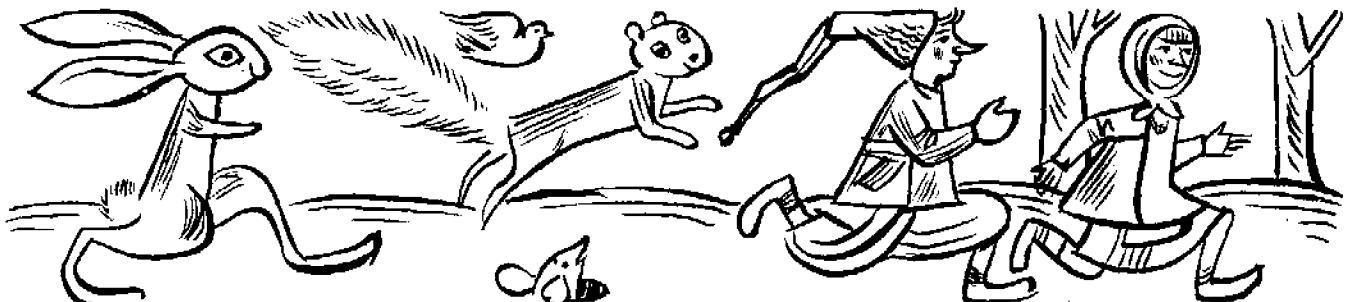
Тільки гномик сну не має,
Всюди він весни шукає.

Зупинився у бігу,
Глип! — проталина в снігу!

А на самій середині
Пролісок розів'яся синій.

В ліс побіг маленький гном,
Став у Гоці під вікном.

— Гоцо, чуєш? Досить сну!
Я знайшов уже весну!

От удвох вони біжать,
Кличуть звірів і пташат:

— Годі, друзі, годі спати —
Час-пора весну вітати!

Друзі бігли скільки сили,
Першу квітку обступили.

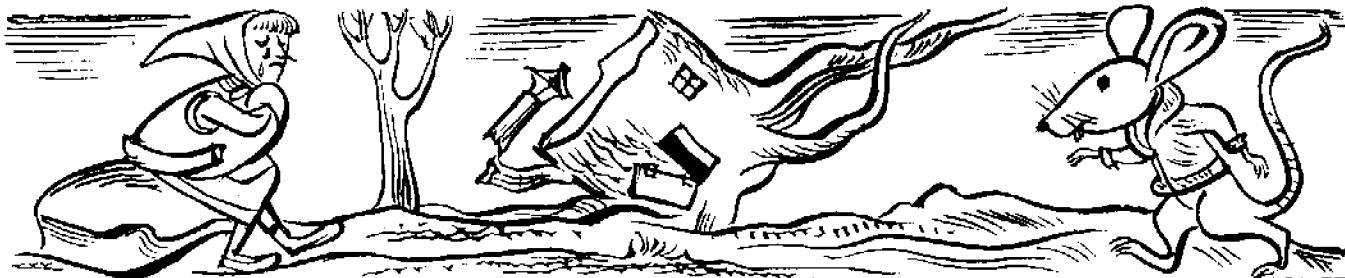
Обстутили, міркували,
Далі туп — затанцювали.

Втіка, радість голосна,
Бо настане вже весна!

ВЕСЕЛІ ПРИГОДИ

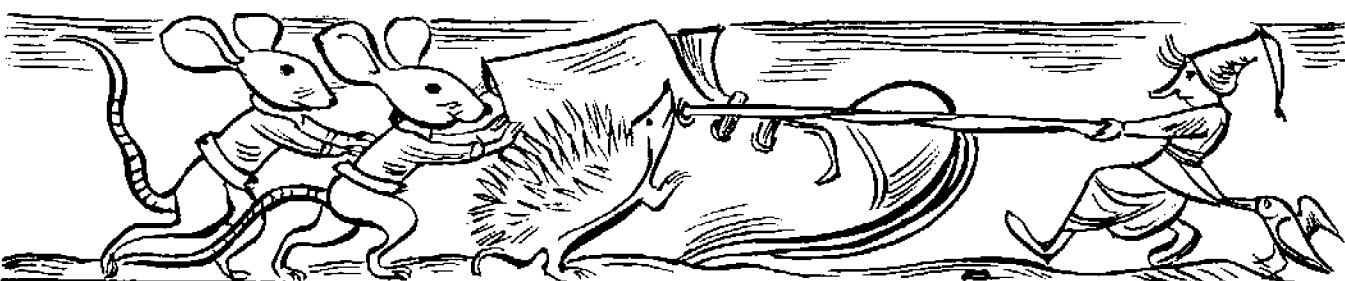
ХАТКА З ЧЕРЕВИКА

Хтось навмисне чи припадком
Розвалив у Гоци хатку.

Плаче Гоца: „У-гу-гу!
Я замерзну у снігу...”

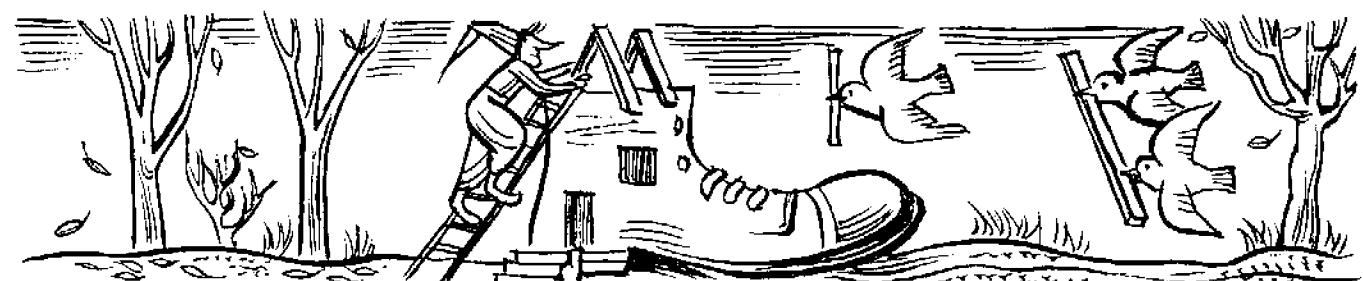
„Не журись! — говорить мишка —
Будеш мати хатку й ліжко”.

Хтось на стежці між дубів,
Черевика загубив.

Зробим хатку з черевика —
Це ж робота невелика.

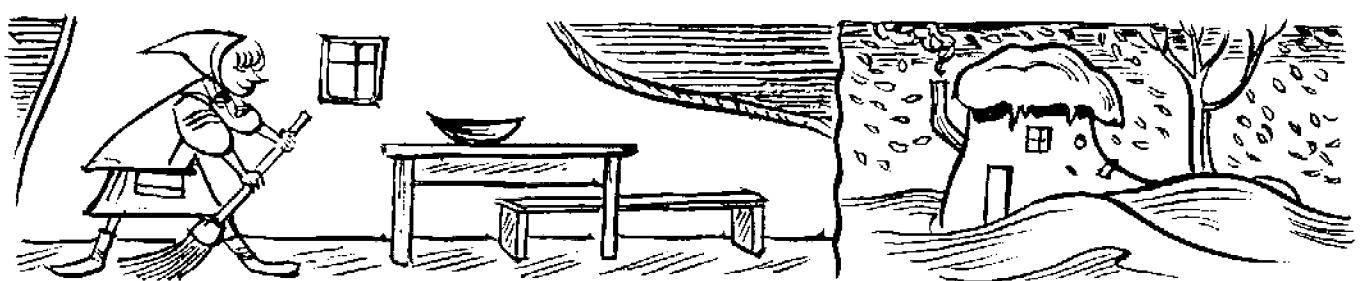
Треба тільки в ліс густий
Черевика затягти.

Позбігались вірні друзі —
Ti, що в лісі, й ті, що в лузі.

Десь знайшли старий горщок,
Приладнали вміть дашок.

Двері вставили й віконце,
Щоб світило в хатку сонце.

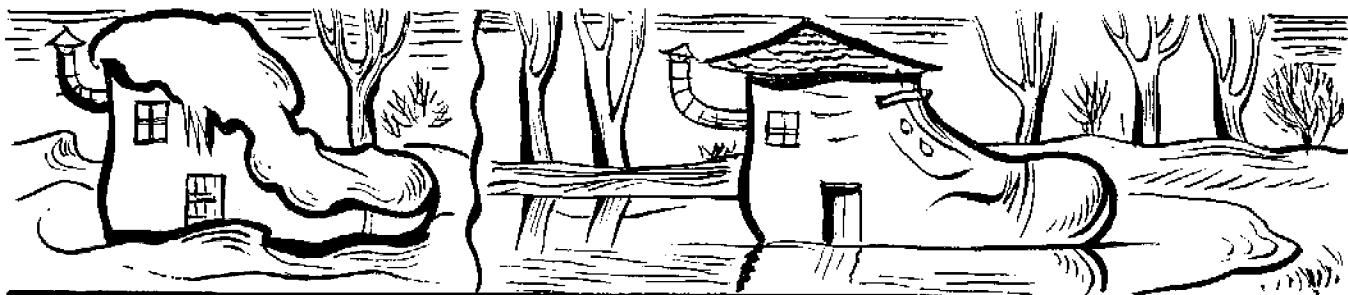

Хоч була там збоку латка,
Домик став, немов палатка.

Там, де зап'яток, їдалня,
А в носку — комора й спальння.

Шілу зиму Гоца Драла
В черевику проживала.

ВИВІРКА ПОРЯТУВАЛА

Довго-довго Гоца Драла
В черевику зимувала.

Та, як місяць лютий став,
Сніг пом'якшав і розтав.

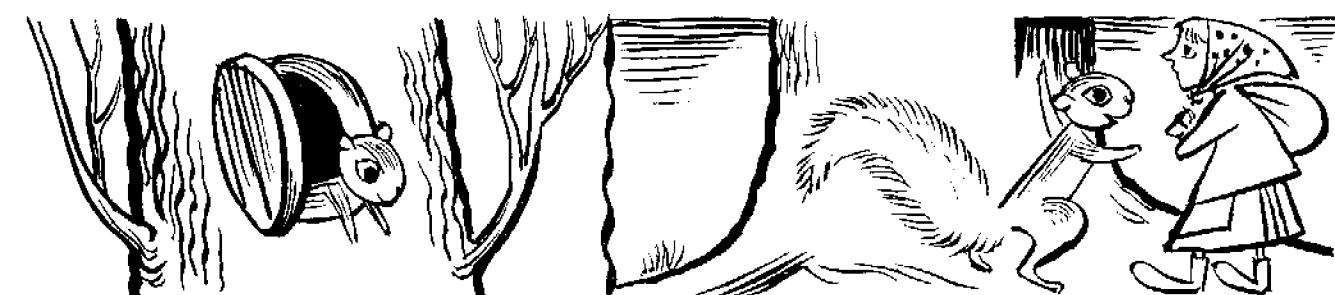
Розлилася вода велика,
Заливає черевику.

Гоца дивиться — біда,
В черевику вже вода!

Що робити? Треба з хати
Чимкоріше утікати!

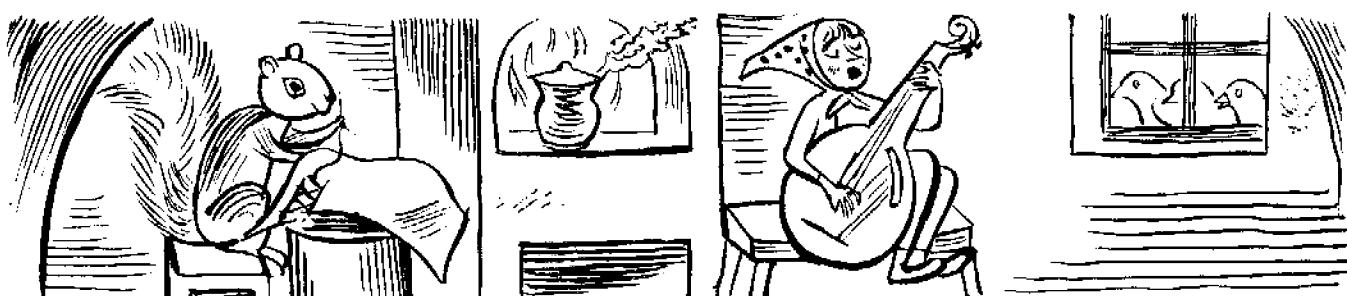
На горбочку Гоца стала:
— Де ж я дінуся? — спитала.

Вивірочка глип з гнізда:
— Не журися! Не біда!

Йди в дупло до мене жити,
В мене с що їсти й пити.

У дуплі м'якенький мох,
Веселіше буде вдвох.

Не сумус Гоца Драла:
Вивірка порятувала.

Хоч ще синле сніг — не лихो!
У дуплі тепленько й тихо.

Хоч танцюс Віхолá,
Чути пісеньку з дупла.

СОВА - КАЗКАРКА

Як упав перший сніг,
Ромтомтомик в ліжко ліг.

Слав і не переставав,
Три доби отак проспав.

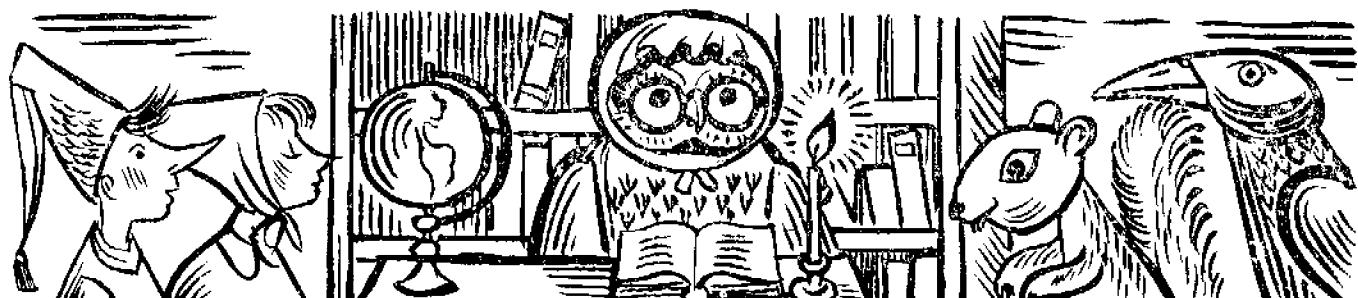
Врешті на четверту днину
Іде до Гоци у гостину.

— Сестро Гоцо, раду дай:
Скучно так, хоч пропадай!

Гоца — мудра голова,
Знає, де живе сова.

А в сови книжок поліця,
Їх сова читає, вчитися.

До сови приходять гости,
Всі сідають на помості.

Всі в сови прохалоть ласки:
Прочитати хоч дві казки.

Тож читає їм сова,
Мудрагелька лісова.

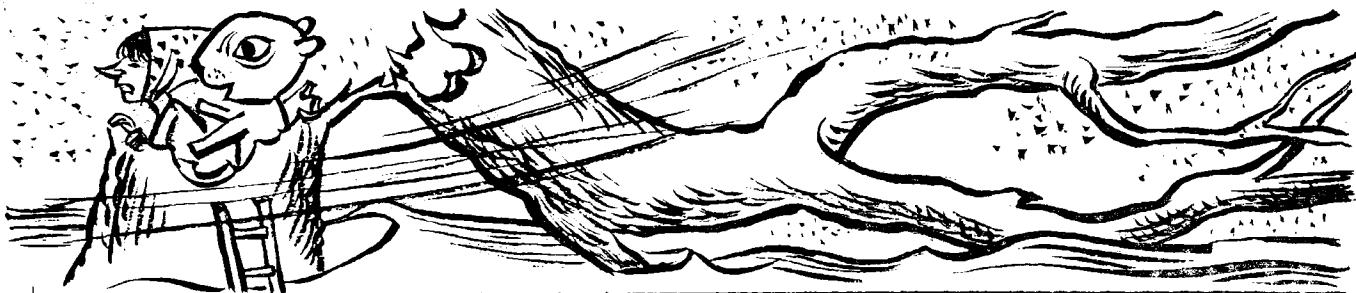

Книжка — знає вся громада —
На нудьгу найкраща рада.

Знає це і наша Гоцька —
Вдень спускається з горбочка ...

А увечері — диви!
Ходить з гномом до сови.

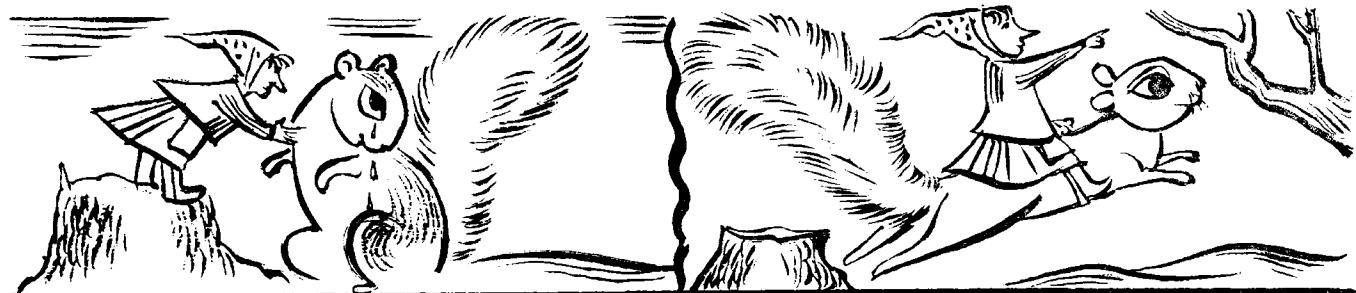
ЗИМІВЛЯ У КРОТИХИ

Щось у лісі згуркотіло,
Щось додолу полетіло.

То від вітру липка впала,
Та, де Гоца проживала.

Розлетілося душило,
Вітер вигнав геть тепло.

Ілаче вивірочка Приня,
Гоци Дралі господина.

— Не журись! Не плач! — сказала Сіла Прині на хребет:
На розраду Гоца Драла.

— Сміло, Приню! Наперед!

Та почула їх кротиха,
Що у нірці спала тихо.

З нірки вибігла у сніг:
— А куди провадить Біг?

— Вітер сорому не мав,
Нашу хатку поламав...

— Не біда! — на те кротиха, —
В мене мешкайте без лиха!

Ну, заходьте, добрі люди,
Веселіше втрьох нам буде!

Нірку ширше розкопали,
Там зиму дозимували.

НОВА ХАТКА

Вийшов гномик на галяву,
Сів на тріску, мов на лаву.

— Гей же, друзі лісові,
Маю думку в голові:

Завтра в Гоци уродини —
Як їй бути без хатини?

Кажуть друзі: — Не дармуймо,
Хатку її гуртом збудуймо!

Он пеньок стойть дубовий —
Буде дім міцний, здоровий!

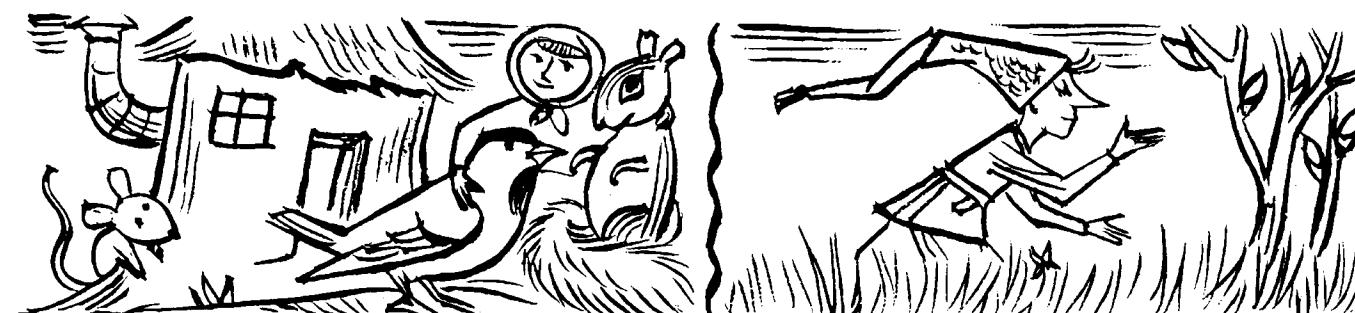
Пилки вже несуть, долота —
Закипіла скрізь робота.

У пеньку зробили хатку,
Гарну, чисту, мов палатку.

Є в ній ліжко, стіл і піч,
І уся потрібна річ.

Потім всі гуртом пішли,
Гоцу Дралу привели.

Гоца тішиться й ридає,
По черзі всіх обіймає.

Тільки гномик там не був,
Соромився, в ліс чкурунув ...

... щоб його утішна Драла
Не поцілувала.

БАЛАКУЧА ГОЦА

У своїй новій хатині
Гоца — справжня господиня.

Як і господині слід,
Варить перший свій обід.

В горщиках новеньких трьох
Борщик, каша і горох.

Каже Гоца до гороху:
— Ти киши собі потроху!

А до каші: — Не спішись,
Помалесеньку варись!

І нарешті до борщу:
— Я по воду полечу.

От, пішла вона по воду,
Стріла жабку коло броду

Дві години бала-бала,
Про обід не пам'ятала . . .

Аж оглянулась на дім —
Лихо! В хатці сірий дим!

— Ой, рятуйте! Ой, горить!
Гном з коновкою летить.

Ні, то хатка не горіла,
Хоч від диму закоптіла.

То в горщиках згоріли трьох
Борщик, каша і горох . . .

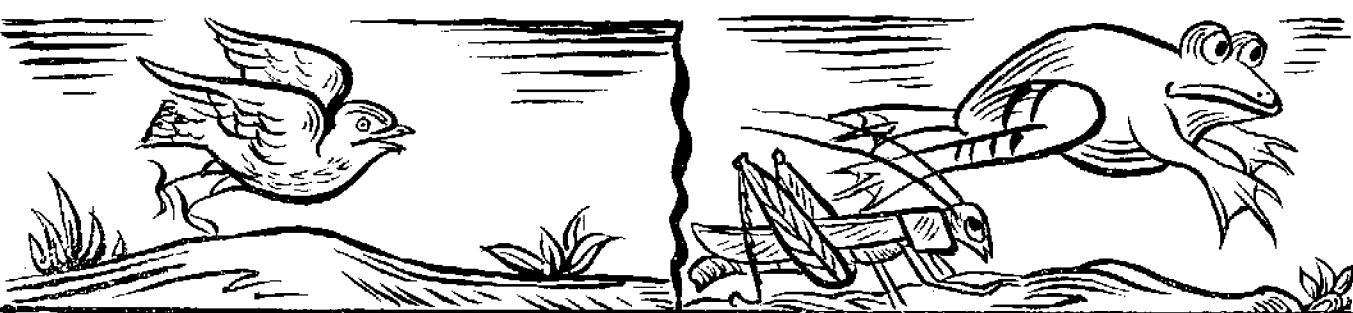
ХТО НАЙДАЛІ СКОЧИТЬ?

Вийшла Гоца на галіву.
„Заведім собі забаву!”

Згомоніло по діброві:
„А яку? Ми вже готові!”

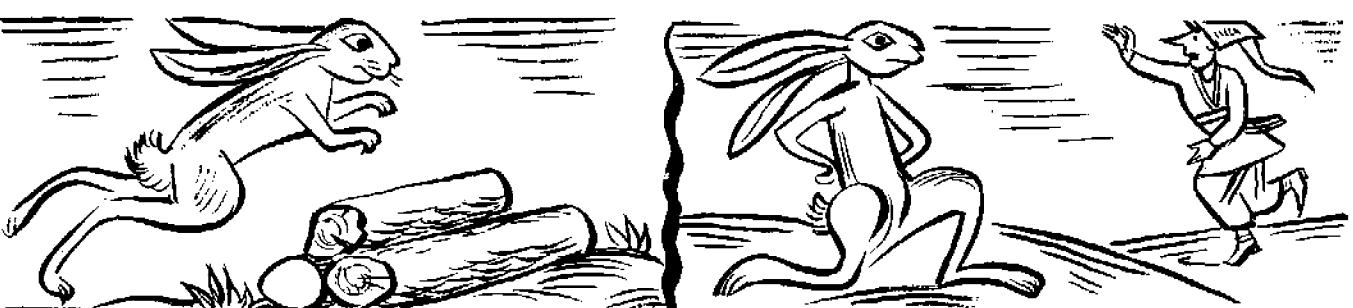
Яць, до скоків все охочий,
Радить: „Хто найдалі скочить!”

Перший скочив горобець,
Та в стрибках він не мистець.

Другою стрибала жаба —
Та стрибнула лиш до граба.

Третій коник польовий
Аж до бука стриб якстій.

Засінь, до стрибків охочий,
Три колоди перескочив.

Гордо тунінув Яць ногою:
„Не зрівнятись вам зі мною!”

Наостанці гном прибіг,
Подивився Яць — і в сміх!

Гномик почепив до шапки
Парашутика з кульбабки.

Ралтом вітер як дмухнув,
Гном підскочив і стрибнув.

Аж за річку гладко скочив . . .
„Гном — першун!” — сказала Гоца.

ХВОРИЙ ЗАЙЧИК

Зайчик лісом мандрував,
Спотикнувся та й упав.

Як упав, так лежить,
Щось у ніженьці болить.

— Ой мурашко, йди сюди!
Поможи но, підведи!

Не підвести мурашині
Зайця в сірій кожушині!

Хоч короткий в зайця хвіст,
Заєць важить фунтів пість.

Аж надходить з лісу гномик,
Невелічкий Ромтомтомик.

— Не даси сама ти ради —
Треба вдатись до громади!

До мурашника ти йди,
Мурашно всю приведи!

Гей, як збіглась мурашня,
Піднялій би і коня ! ..

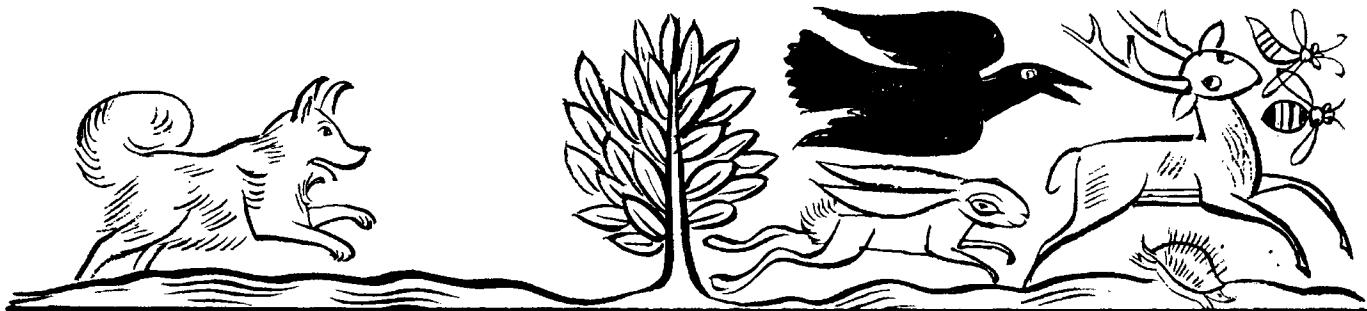

Піднялій в одній хвилині
Яя в сірій кожушині.

Понесли до Гоци Драла,
Що цілющі мас трави.

Не дрімала Гоца Драла,
Зайця вміть підлікувала.

ЧОГО ПЕСИК ЗЛЯКАВСЯ?

Шум-гармидер в лісі стався:
Звідкись песик приблукався.

Як загавкав гав-гав-гав,
Страх великий всіх напав.

Звірі, птахи і комахи
Утікали, бідолахи ...

Чорний ворон так трептів,
Аж із ляку побілів.

Лисик в нірці заховався,
Лиш надвірі хвіст зостався.

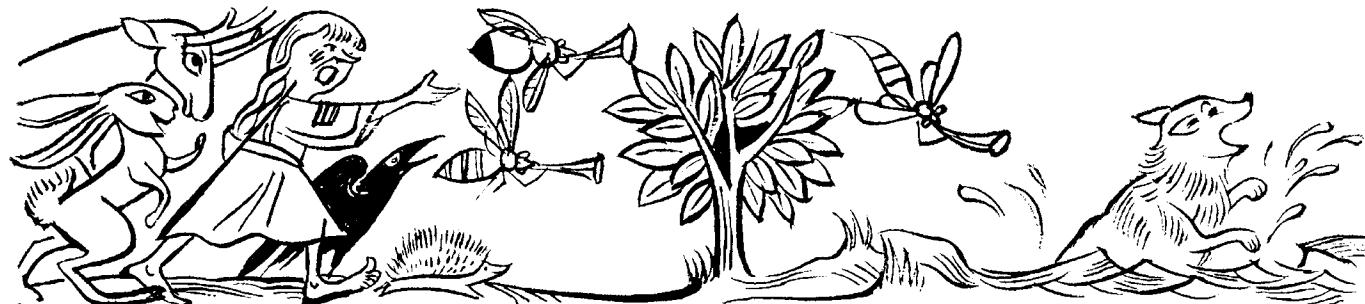
Джмелік мокру мав пригоду:
З переляку бовть у воду!

Гномик теж злякався так,
Що зробився мов їjak.

Як побачила це Гоца,
В темний ліс побігла боса.

„Гей же, друзі! Не втікайте,
Разом Гана налякайте!”

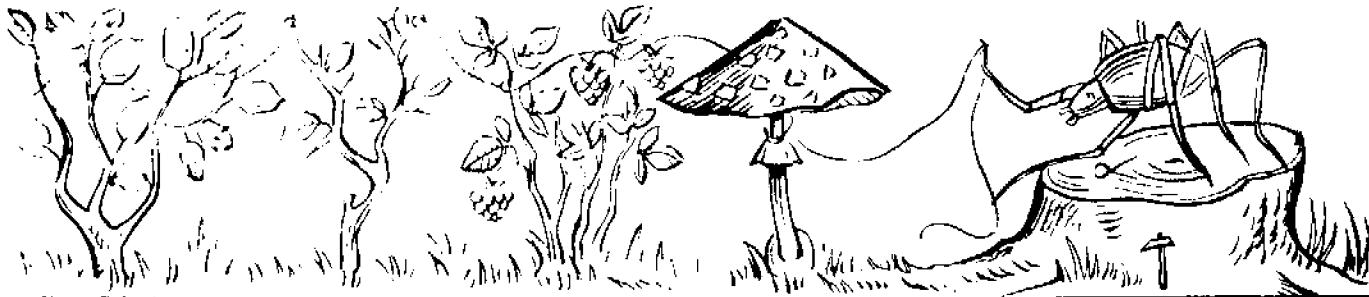

Загуділи, закричали,
Забриніли, запищали.

„Кра! Рох-рох! Фіть-фіть! Ках-ках! —
Пса узяв великий страх.

Скочив песик у потік
І додому швидко втік.

ЛІСОВИЙ ТЕЛЕФОН

Павук лісом мандрував,
Павутиночку снував ...

Від ліщини до тернини,
Від тернини до малини ...

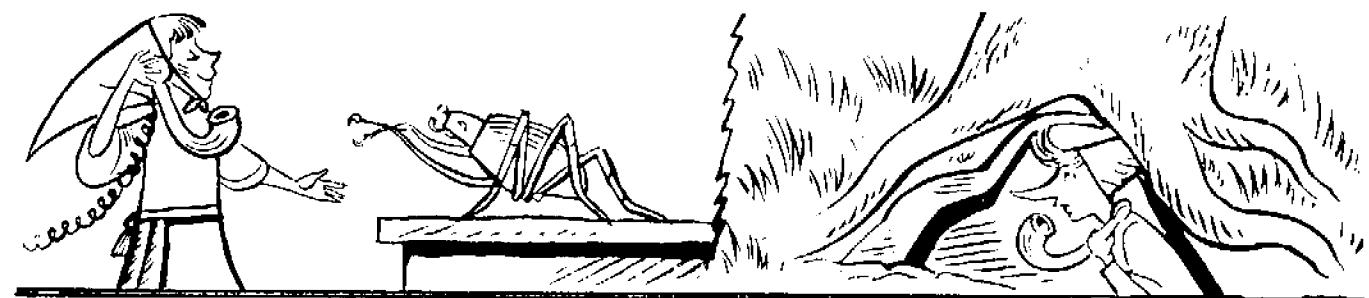
Від малини до грибка,
Потім далі до пенька.

Потім нитку-павутину
Через річку перекинув ...

Потягнув аж на галіву
Поміж м'яту кучериву ...

А нарепті з-поміж м'яти
Аж до Гоціної хати.

„Маєш, Гоцо, телефон —
Передасть і мову й тон”.

Гоца слухавку хапає,
Ромтомтома викликає:

„Гноме-друже, як живеш?
Чи здоровий ти? Я теж!”

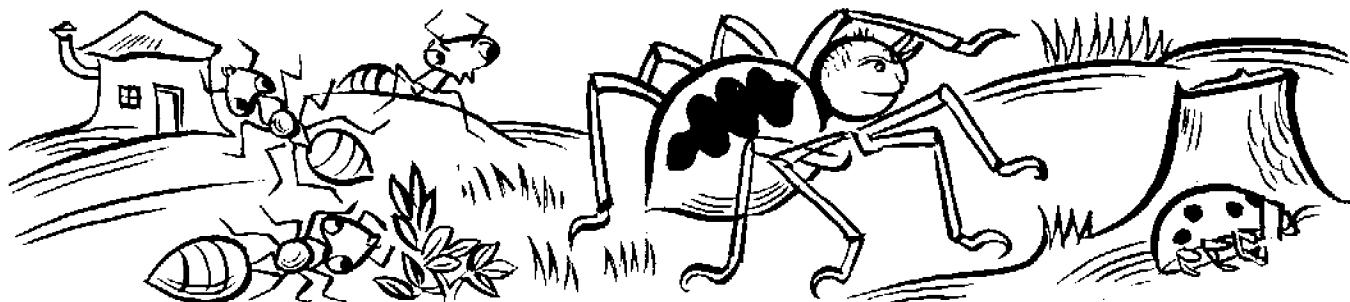

Кличе Гоца їжачка,
Мишку, вивірку, жучка ...

Всі рядочком поставали,
На свою чергу чекали.

Аж до ночі Гоца Драла
Телефоном розмовляла.

ПАВУК І ЖУЧОК

По галиці ліз павук,
Здоровенний, мов кашук.

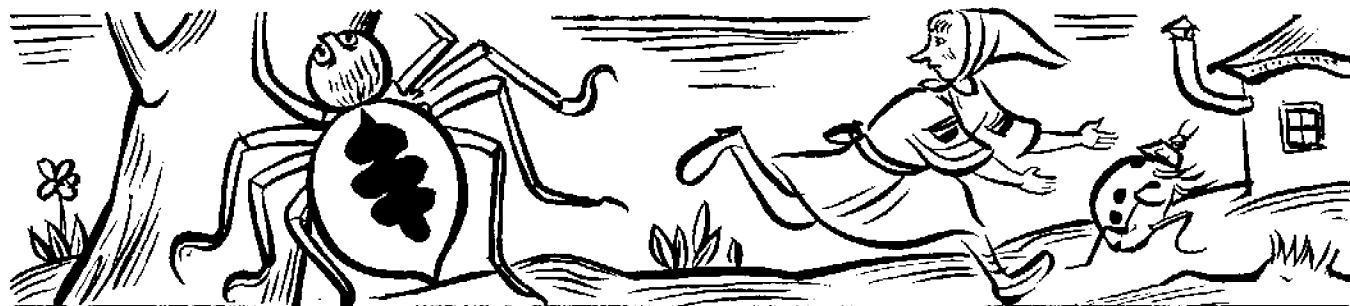
Та ѹ страшний, нівроку, вдався, От, надибав на жучка,
Хто його уздрів, — ховалася, Що дрімав коло пенька.

Гоца з хатки заглядає,
Глип — павук жучка тримає.

— Ой, не єж його, павуче,
Я тобі пораджу лучче!

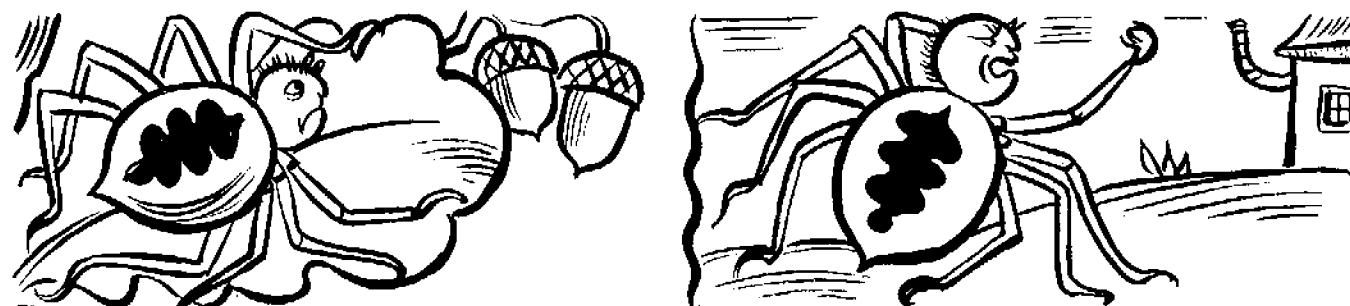
Подивись — отам на дубі
Мухи дві, товсті і грубі!

— Де ті мухи? А, отам?
Зараз їх зловлю і — гам!

І павук шустив жучка,
Сам подряпавсь на дубка.

Гоца хватъ жучка за лапку
І сковалася у хатку.

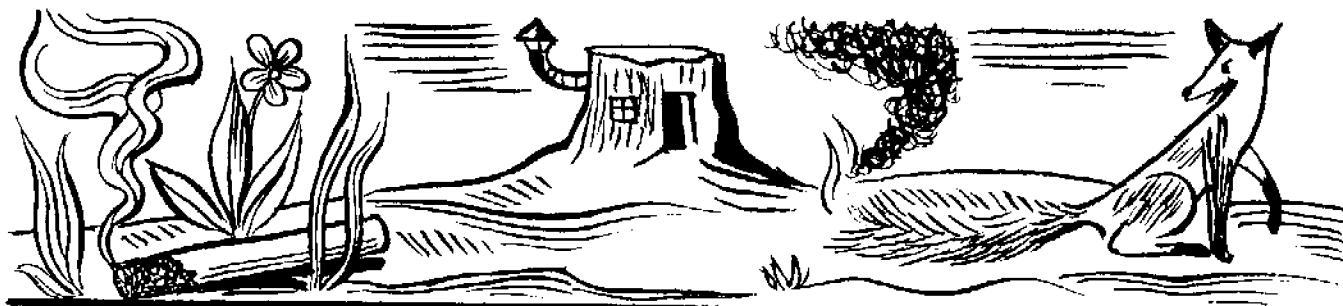

Ліз павук, сопів, що ух!
Добирався так до мух.

Як доліз до половини,
Глип — а це дві жолудини.

Ну, ѹ розсердивсь... Та дарма!...
Гоци ні жучка нема...

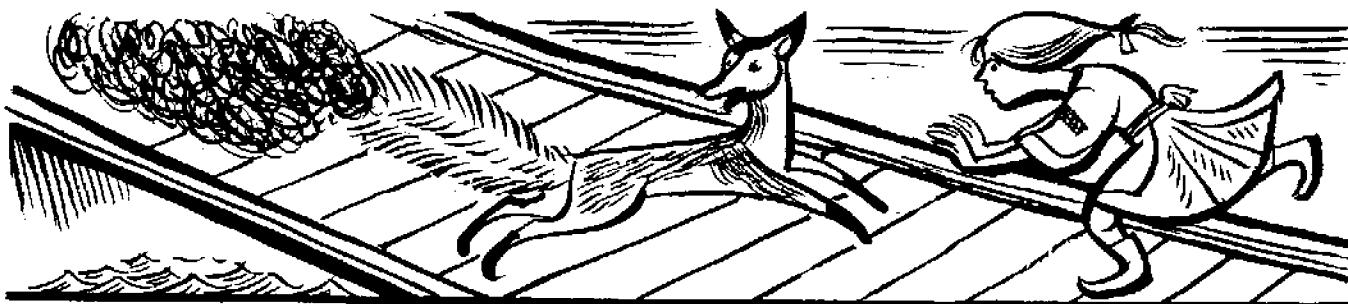
ТРИ ТАБЛИЦІ В ЛІСІ

Раз ліском ішов Захарко,
Кинув у траву цигарку.

Лисенятко там гуляло,
На цигарку хвіст поклало.

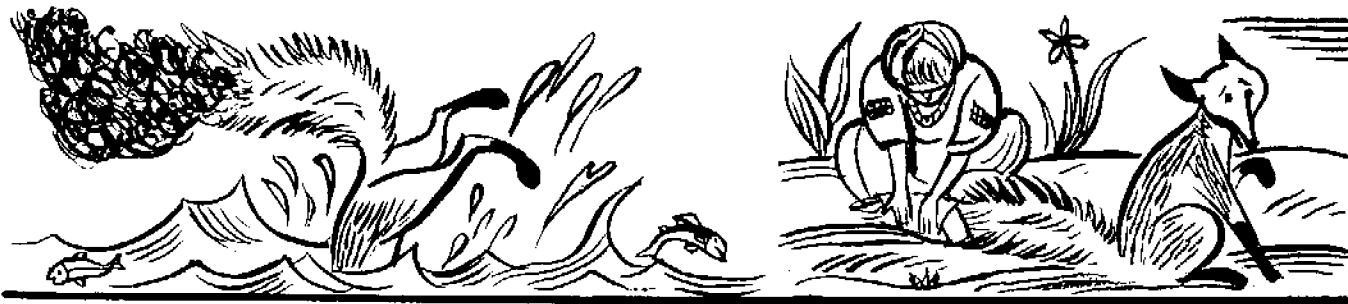
Вітерець фу-фу — і вмить
Лисенятків хвіст горить!

Вибіг лисик аж на міст:
„Ой, рятуйте, друзі, хвіст!”

Гоца вискочила з хати
Лисенятко рятувати.

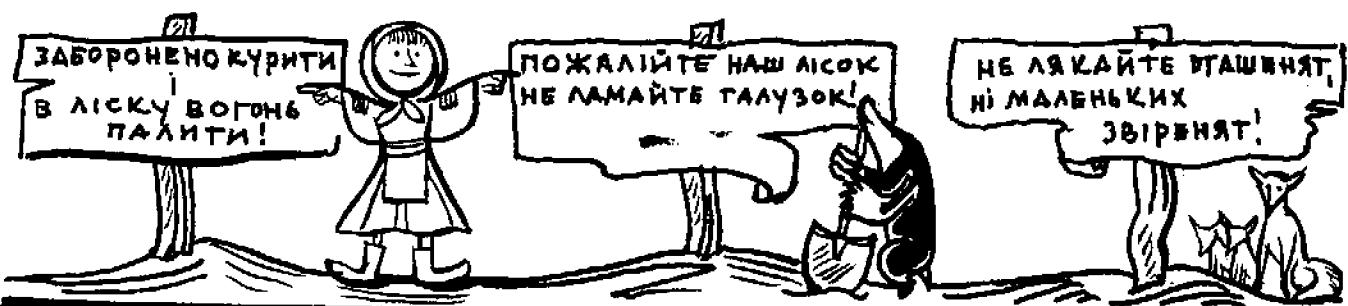
Що робити? Справа проста:
Лиса штовх у річку з моста!

Запиців той хвіст нараз
І погас.

Хоч тут річка і вода,
Не глибоко — не біда!

Гоца Драла добре дбала,
Зілля до хвоста приклала.

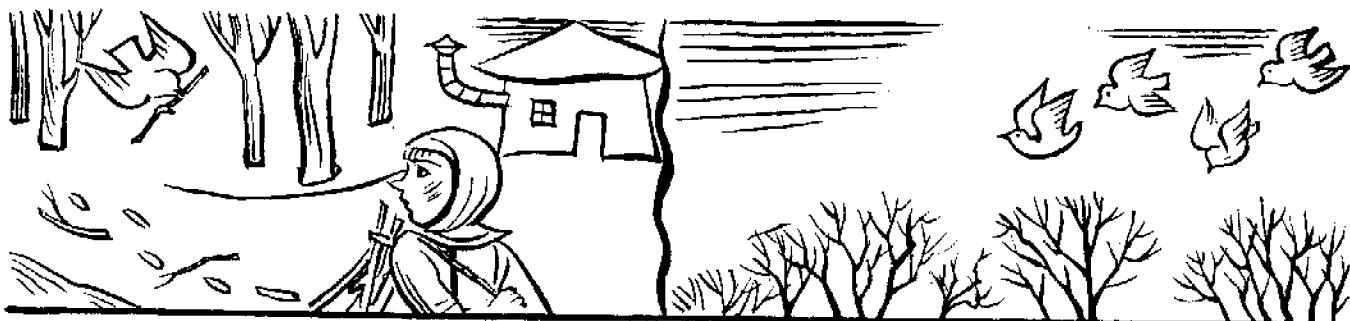

А потому Гоца Драла
Три таблиці змалювала.

Лисенятків тато-ліс
На край лісу їх запіс.

А кертиця закопала,
Щоб громада вся читала.

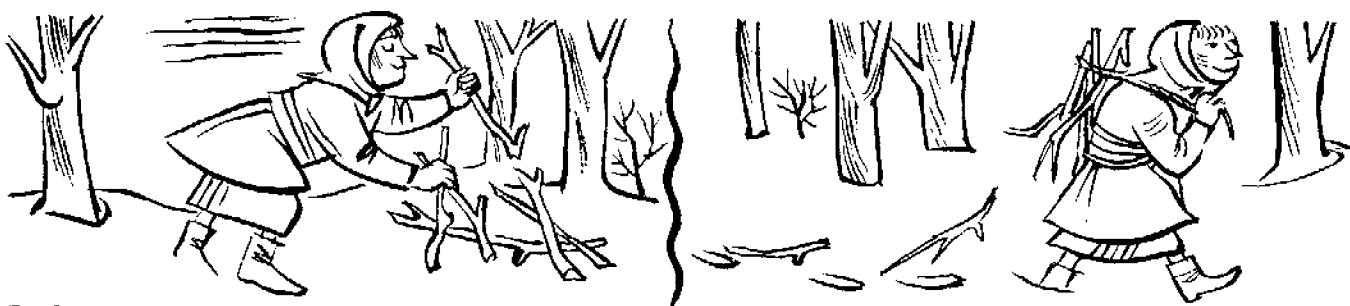
ГОРОБЧИКИ ДОПОМОГЛИ

Перший сніг покрив діброву —
Треба йти у ліс по дрова.

Рано вранці Гоца встала,
В'язку пруття назбирала —

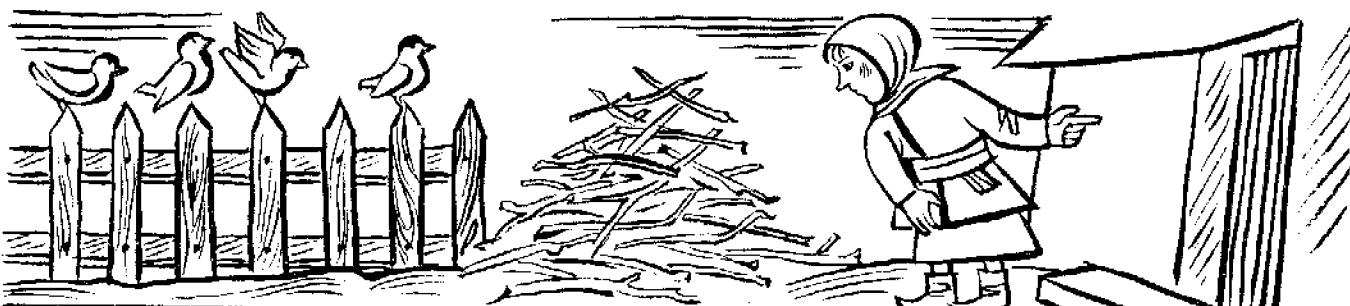
Та зв'язати не уміла,
По дорозі розгубила.

Це побачив чесний хлопчик —
Невеличкий Даів горобчик.

Чимекоріш помчався в ліс,
В дзьобі прутика приніс.

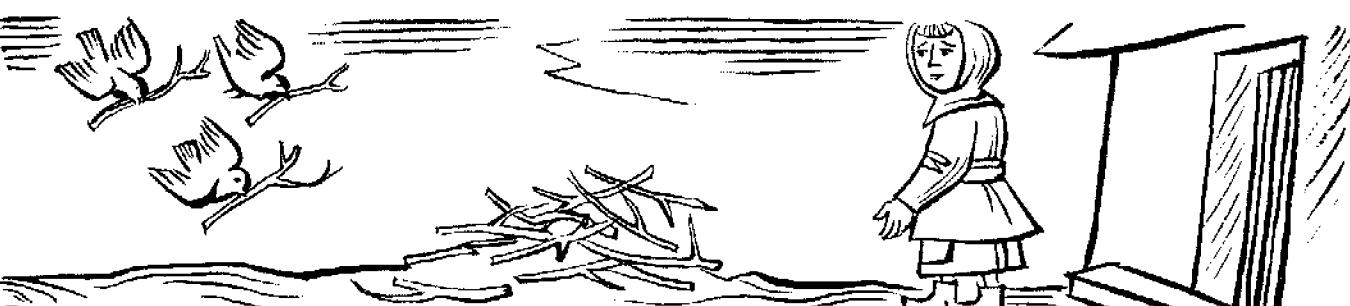
Як горобчики уздріли,
Всі по пруття полетіли.

Прутки носили хутко
І складали їх на купку.

Гоца стала, задивилась:
З купки купа вже зробилася.

А пташкі все носять-носять,
Навіть дозволу не просять.

— О, спасибі, пташенята!
Буде в мене тепла хата.

Цілій рік уже в діброву
Не ходитиму по дрова.

Ви ж мене не забувайте,
Все погрітись прилітайте!

ТРИ ГОРІШКИ З ОДНОГО

Бігла лісом Гоця мила
І горіха загубила.

Просить Гоца горобця,
Поліцая-молодця:

— Ліс навколо облітай,
Може хто знайшов, спитай!

За годину сіра мишка
В лапках вже несе горішка.

Потім вивірка прийшла:
— Ось горішок! Я знайшла!

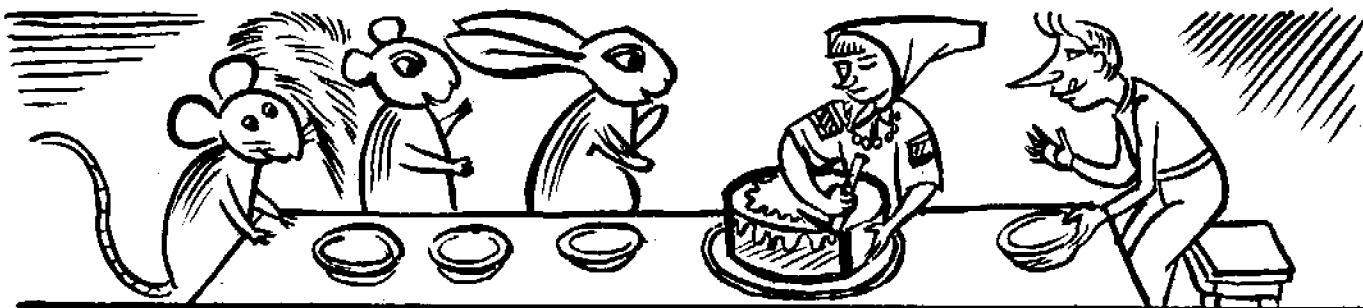
Брехті зайчик прийшов:
— Ось горішок! Я знайшов!

Відповіла Гоця мила:
— Я один горіх згубила

Ну, а ви знайшли аж три!
Друзі: — Що ж, то й три бери!

Здогадалась Гоца Драла,
Друзів щиро обіняла.

Три горіхи узяли
І великий торт спекла.

Три дні друзі торта їли,
Ще й для гномика лишили.

А як з'їли, облизались,
„Нова радість” заспівали.

ЛІСОВА ОЛІМПІЯДА

На ставочку край млина
Небувала новина!

Гоця на олімпіаду
Лісову веде громаду.

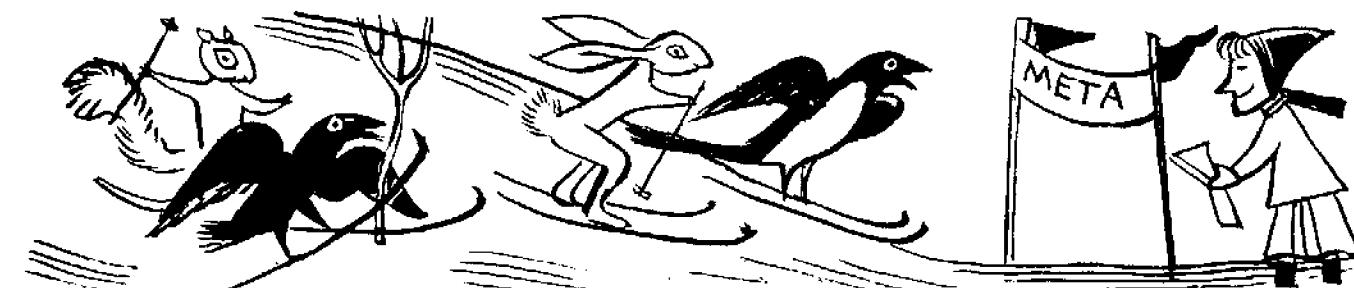
Ідуть спортивці там рядами
З лещатами, з саночками.

Ось женуться до мети:
Хто з нас перший — я чи ти?

Загубив там лижву вовк,
Лисик піс об лід розтвок.

Переміг маленький гном,
Став від лижков першуном.

Вже на лещатах згори
Мчать спортивці, мов вітри.

Зачепився крук за гілку,
Збив із ніг руденьку білку.

Та сорока, мов стріла,
Всіх гуртом перемогла.

Цілий день ішли змагання,
Сміхи-хіхи і... зідхання.

На останку Гоця Драла
Всім медалі роздавала.

Гоця рада і громада:
„Славна ця олімпіада!”

НАУКА МИШЦІ

Гоца добра господиня:
Не порожня в ній скриня.

Хоч прийшла зима холодна,
Гоца Драла не голодна.

Не така сусідка Мишка —
В ній хліба тільки крипка.

Гоца вийшла на годину —
Мишка шасть в її хатину!

Хоч і знала, що це „грішка”,
З мисника взяла горішка.

Палляницю з печі вкрадла,
Десь знайшла й шматочок сала.

Повернулась Гоца в хату:
„Ой, яка біда була тут?”

Далі узялася під бочки:
„А чиї оце слідочки?”

В хустку їжі нав'язала,
По слідах пошкандинала.

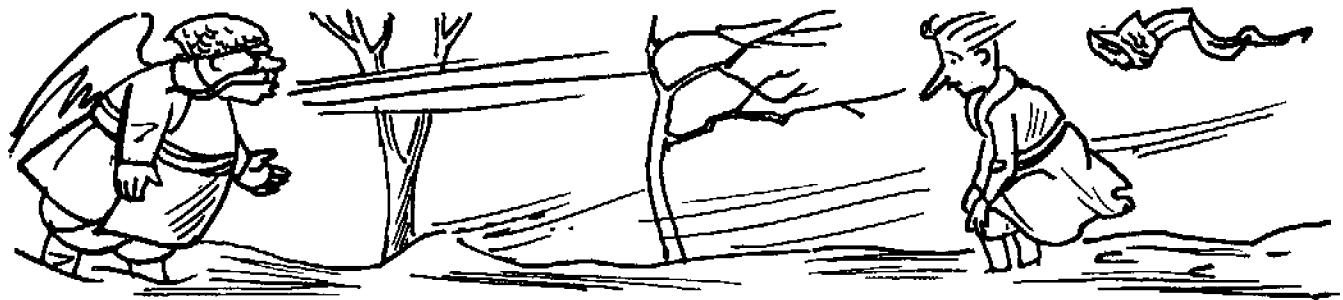

У холодній нірці Мишка
Логризає вже горішка.

Каже Гоца від порога:
„Ось тобі отут підмога!

Як не масш — попрохай,
Носа ж у чуже не пхай!”

ДРУЗІ ПОМОГЛИ

Гномик лісом мандрував,
Як Вітрило подував.

З голови зірвав шапчину
Та й закинув у тернику.

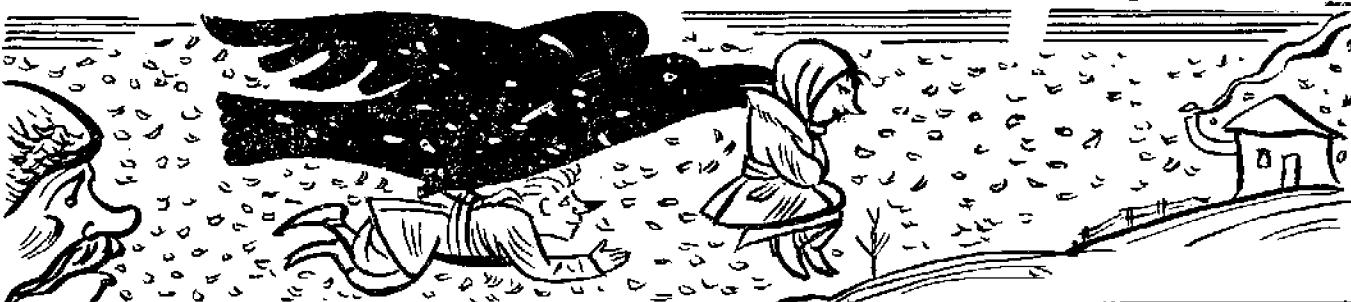
Стогне лята завірюха,
Замерзають в гнома вуха.

Зайченятко лісом скаче,
Глип — під дубом гномик плаче.

Поскажало зайченятко
Чимскоріш під Гоци хатку.

— Гоцо Драло! Не дармуй,
Гнома-друга порятуй!

Всюди снігові замети,
Гоца кличе: — Гноме, де ти?

Ралтом ворон прилетів,
Гнома кігтями схопив.

Потім дзьобом хватъ дівчатко
І заніс обох під хатку.

А синички теж не спали,
Добродушкам помагали.

Полетіли у соснину,
Гномову знайшли шапчину.

От таке було це диво,
Та скінчилось щасливо.

ГНОМИК-СПІВАК

Надійшли важні хвилини:
Гоци Дралі іменини.

Принесли дарунки друзі,
Ті, що в лісі й ті, що в лузі.

Гоца Драла, люба-мила,
Всіх вітала, всіх гостила.

Гномик став посеред хати;
— Можна пісню заспівати?

— О, будь ласка! — каже Гоця, — О, будь ласка! — кажуть гості
До розваги все охоча.
І сідають на помості.

Ну, та й славно ж гном співав,
Аж навішпинячки ставав.

То поморгував очима,
То порухував плечима.

Думав: „Бравий я співак,
Будуть оплески, ще й як!”

Закінчив — і стало тихо...
Що за диво? Що за лихो?

Подивився, а на помості
Пóкотом поснули гості.

Де ж ті оплески? Не чутъ,
Тільки гостоньки хронуть...

**МІДІС
ДРУЗЯМИ**

КАЛАЧ НА ПІДЛОЗІ

Гоца Драла добре дбала,
В діжці тісто розчинила.

Каже: — Гномику, не плач!
Я спечу смачний калач.

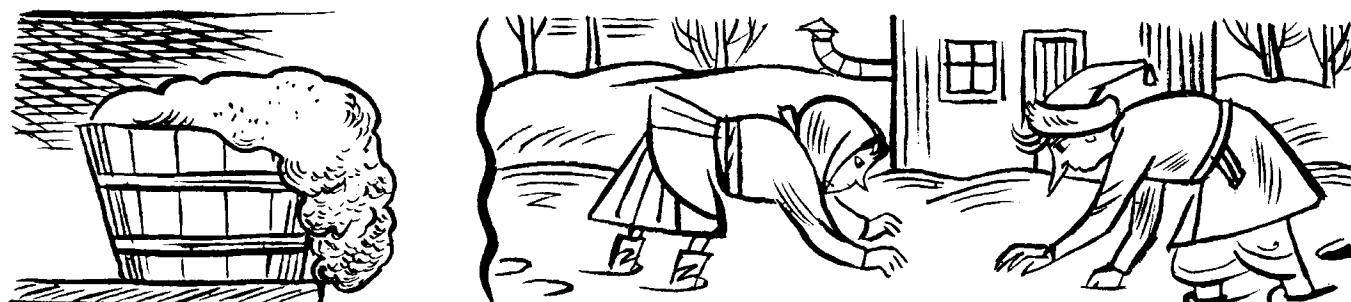
Поки виросте як слід,
Побіжім собі на лід!

Недалеко був ставок —
Швидше, швидше на льодок!

Ключиком в замку крутнула,
Та не витягла — забула.

За годину нагадала:
— Де мій ключ? Нема! — сказала.

Підростас в хаті тісто,
В діжці вже йому затисно.

Вже пора його місити —
Ба, чим двері відчинити?

Гоца й гном довкола хати
Стали ключика шукати.

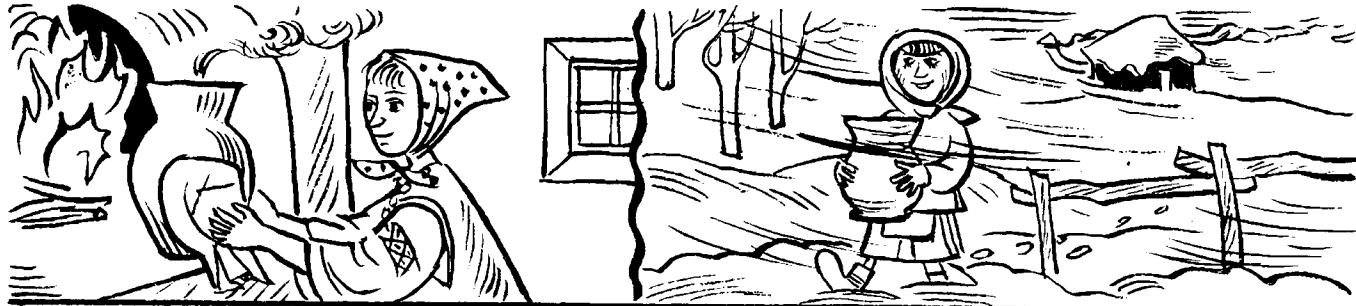

Скрізь шукали — не знайшли,
Аж під двері підійшли.

Глип, в замку' ключ стримить,
Відчинили двері вмить.

Разом крикнули в тривозі:
— Ой, калач наш на підлозі!

МОРОКА З БОРЩЕМ

Гоца Драла, добра, мила,
Горщик борщику зварила.

Ість — і враз згадала гнома,
Що голодний спить десь дома.

Хватай той горщик зі стола
І до гномика пішла.

Глип у гнома на порозі —
Борщ став льодом на морозі.

— Дай пораду, гноме-брате,
Як той борщ з горшка дістати!

— Догори поставмо дном,
Зверху бйимо патиком!

Били в дно і збоку били
Раз і два і три й чотири ...

Потім Гоца каже: — Ні,
Підігріймо на вогні!

На триніжок ставлять горщик,
Підгрівають добрий борщик.

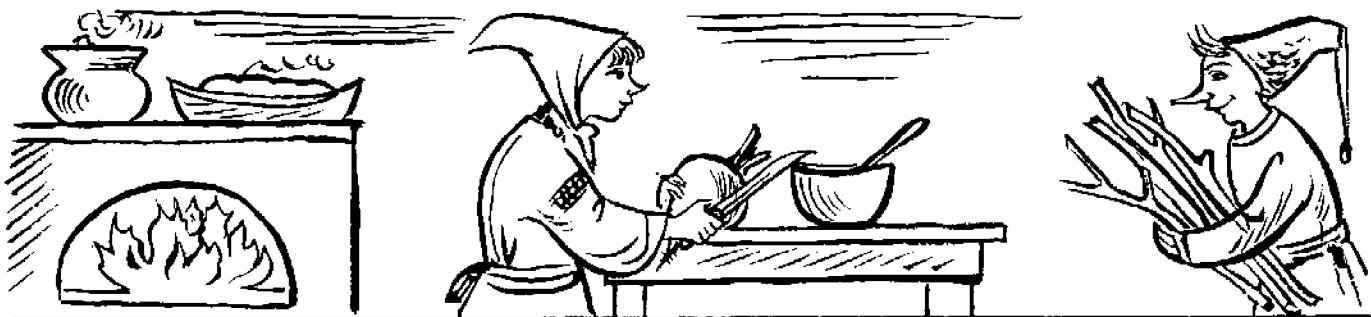

Ралтом горщик тріс — розпався, Голосили на ввесь гай
Борщ довкола розіллявся.

Гоца з гномом: Ох! Ай-яй!

Добрий борщик був, так що ж —
Наробив біди мороз.

ГНОМИК-КУХАР

Невеличка Гоця Драла
Завжди добре серце мала.

В хатку гномика прийшла,
Наврила, напекла.

— От, тепер ти, гномцю мій,
Схочеш їсти — підграй!

— О, спасибі, Гоця Драло,
За печенью, борщик з салом!

Попрощала Гоця гнома
І вернулася додому.

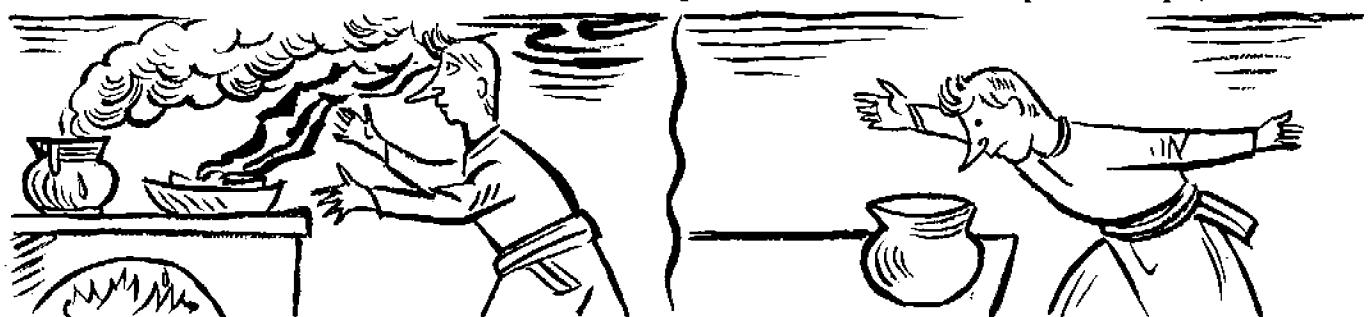
Гномик лещата узяв,
Цілий день, мов шах, літав.

Ввечері вернувесь голодний —
Витримати вже не годний.

Їжу став підігрівати
Та й заснув посеред хати.

Борщ кипів і парував,
Аж порожній горщик став...

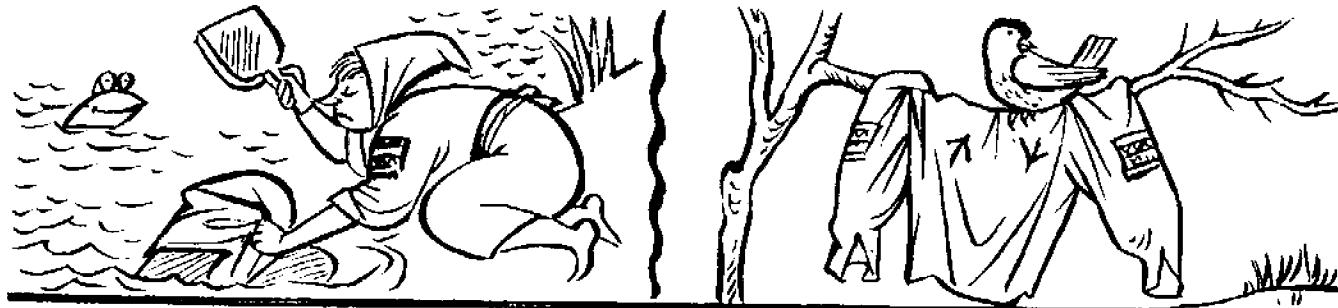

Та й печенька, мов здурила,
На черен'я вся згоріла.

Пробудився лещатар,
Чує в хаті дим і згар.

Глип в горнець голодний гном,
Та побачив — тільки дно.

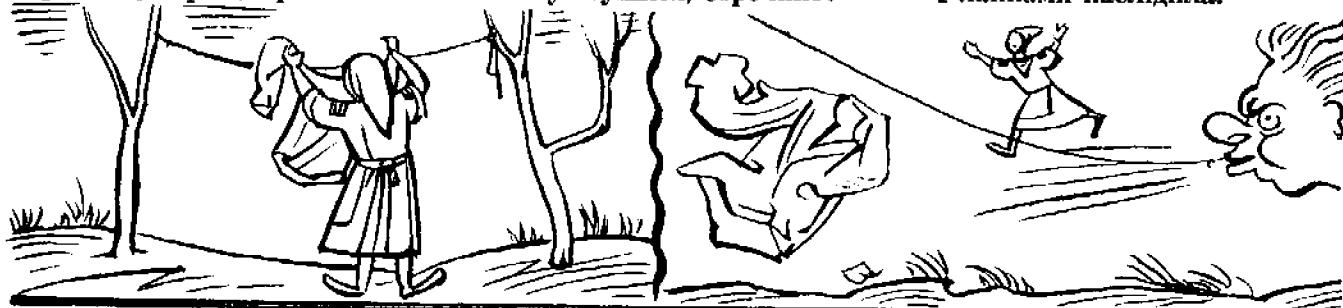
СОРОЧКА

Гоца Драла добре дбала,
Сорочинку в річці прала.

Почепила на ожину:
— Тут сушіться, сорочино!

На сорочку пташка сіла,
І лапками наслідила.

Гоца Драла добре дбала,
Сорочинку вдруге прала.

Почепила на шнурочку:
— Висихай отут, сорочко!

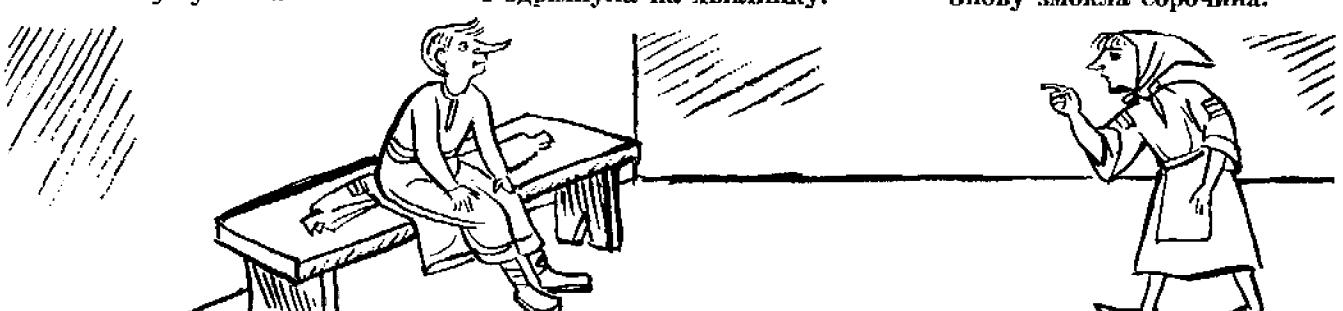
Та повіяв вітер-ворог —
Сорочинка впала в порок.

Ще раз прала Гоца мила
І на сонечку сушіла.

Пильнувала сорочинку
І здрімнула на хвилинку.

Та підкралася хмарина —
Знову змокла сорочина.

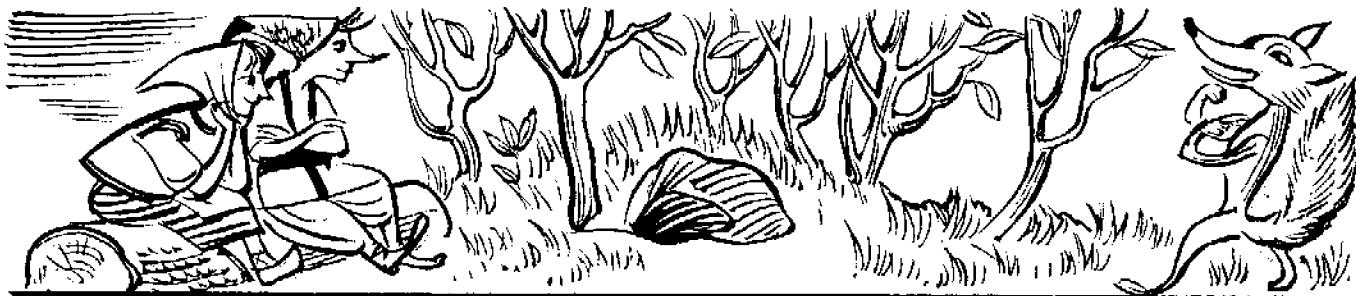
Взяла Гоца сорочину,
Розісіла на лавчину.

Ромтомтома Гоца мила
На сорочку посадила:

— Сядь тут, гноме, не дармуй,
І суши їй прасуй!

Наслідти — залишити сліди під ногами (to leave footprints).

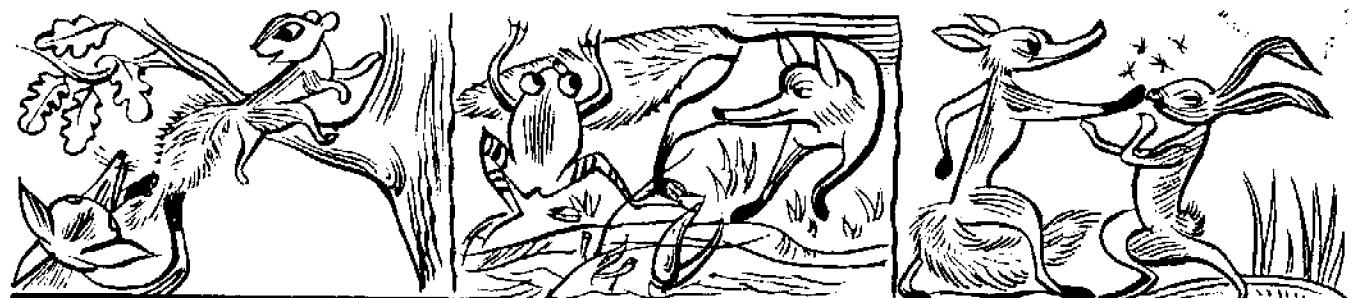
ЛИСИК НА ТРЬОХ НОГАХ

В лісі між густих кущів
Невеликий лисик жив.

Забіяка зроду вдався,
Завжди бився й нахвалявся:

„Не боюся я нікого —
Ні малого, ні старого!”

Борсука загнав під міст,
Смикнув вивірку за хвіст.

Налякав в болоті жабку,
Настоптав на ліву лапку.

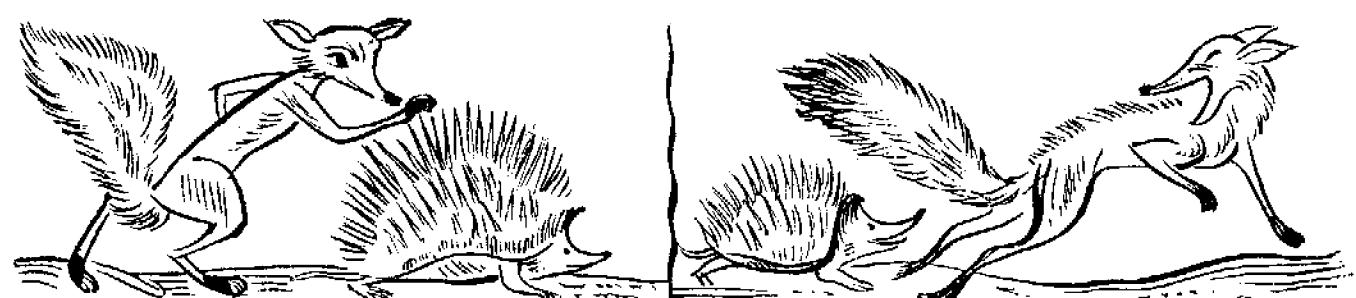
Дряпнув зайчика у ніс —
І побіг собі у ліс.

Каже Гоця: „Лисе-друже,
Ти борець відважний дуже!

Та дивись: іде їжак —
Славний він також козак.

Ти його не зачіпай,
Щоб не трапилось ой-ай!”

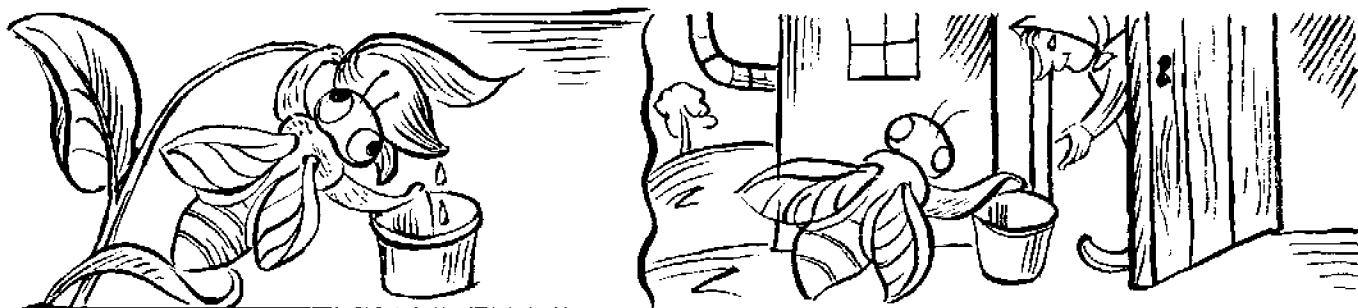

Не послухав лисик Гоци —
Він до бійки все охочий.

Вдарив раз по колючках —
Закричав: ой-ой, ах, ах! ..

... і утік на трьох ногах.

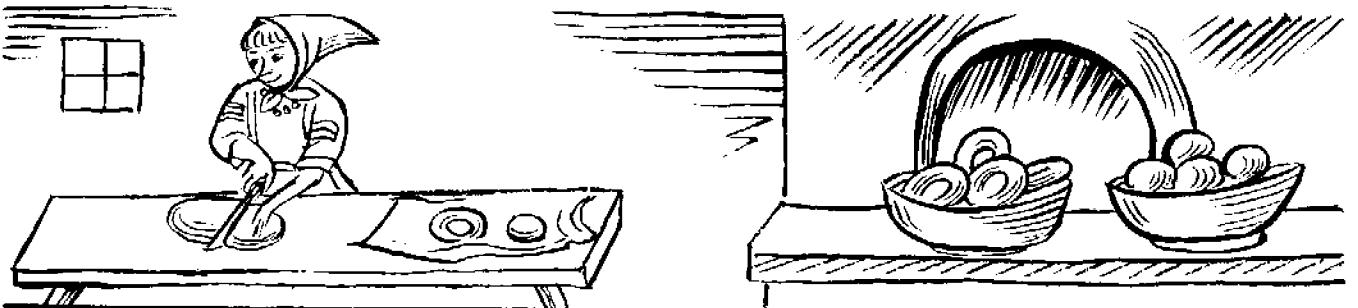
МИШКА ВИРУЧИЛА ГНОМИКА

Бджілка Філька — що й казати!
Вміс мед з квіткою збирати.

Хоч і рання ще пора,
Назбирала два відра.

Собі перше, друге Гоці,
Хай спече собі, що хоче.

Гоца булочку пухку
Розчинила на медку.

Копу бубликів спекла
(Господиня ж то була!)

З булки врізала цілушки,
Бублика кладе й пампушку.

Зав'язала вузлик вдома
І пішла ліском до гнома.

В шибку стукає, кричить,
Кличе гнома — гномик спить.

От, гостинця Гоца мила
На порозі положила.

Положила та й піща,
А тут мишка шустъ малा.

З'їла медову цілушку,
По цілушки ще й пампушку.

Як сплюх гномик з ліжка встак,
Тільки крихточки застав.

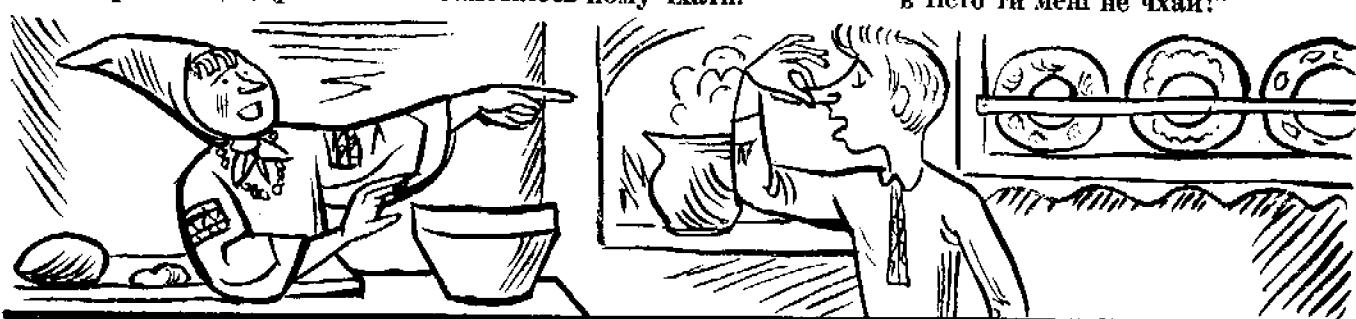
ЯК ГНОМИК ПЧИХАВ

Пиріжечки розчиняла.
Господарна Гоца Драла

Гномик став посеред хати,
Захотілось йому чхати.

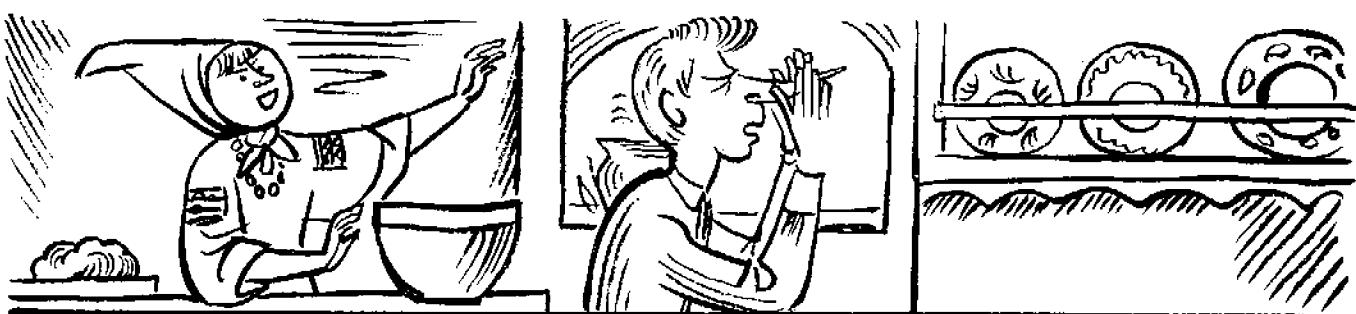
Гоца в крик: — „Ой, чекай!
в тісто ти мені не чхай!”

Як не чхати, то не чхати!
Але як той „пчих” тримати?

Гном за носа ухопився,
Коло печі опинився.

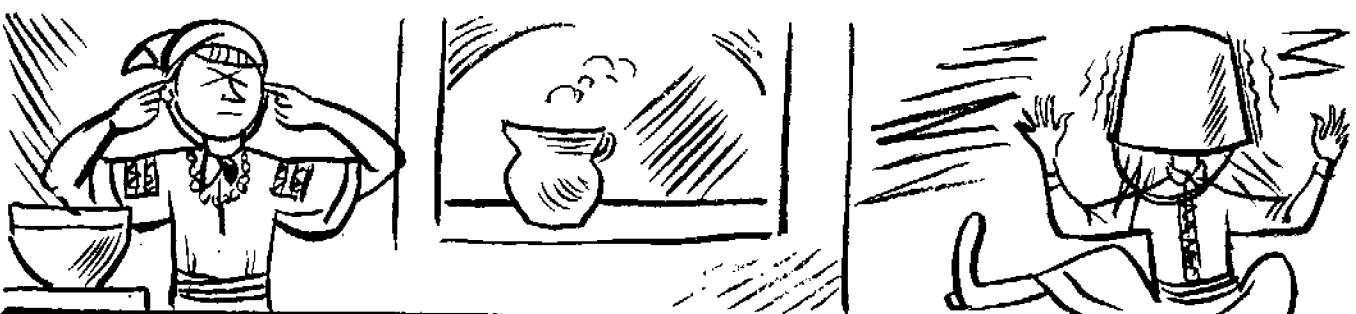
Гоца в крик: — „Ой, чекай!
в борщ мені ти не чхай!”

Ніс долонями гном тисне,
Підстуpas аж під мисник.

Думас: „Нарешті, ну,
Аж отут собі я чхну!”

Гоца в крик: — „Гей, чекай,
Ти в миски мені не чхай!”

На поріг вмостився гном,
Голову накрив відром.

Як не пчихнє з сил усіх —
Аж здригнувсь під ним поріг.

Гоца Драла чепуруха
Пальцями заткала вуха.

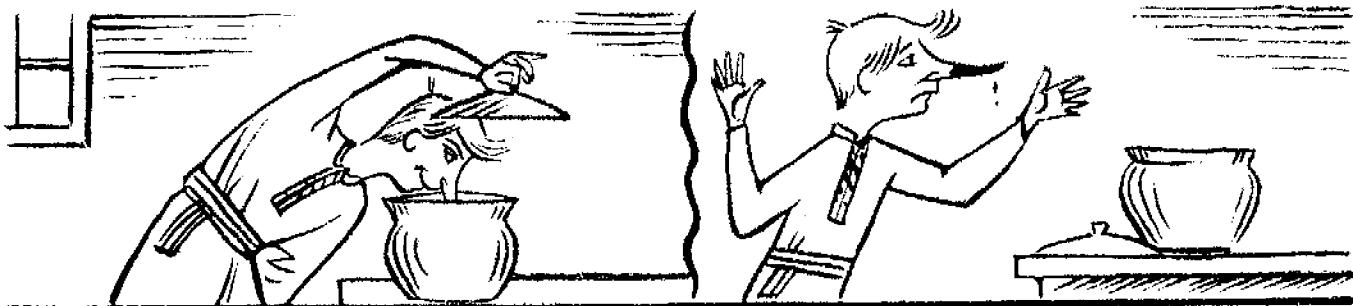
ЯК ЧОРНИЙ НІС БІЛИМ СТАВ

Господиня Гоця Драла
Шолотенце фарбувала.

Чорну ягоду зварила,
Фарби чорної зробила

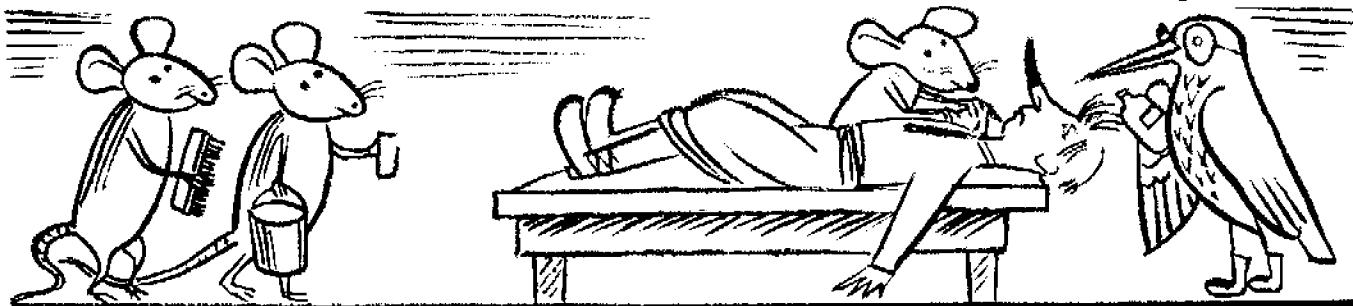
І поставила в кутку
Простигати у горшку.

Вийшла Гоця десь за хату,
А тут гномик шашт в кімнату!

Швидко покришку підніс
І встремив у горщик ніс.

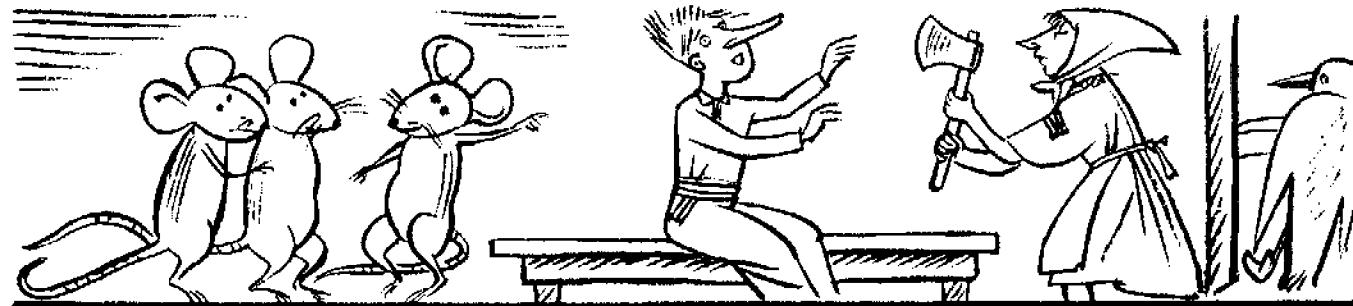
Носа вмить зафарбував,
Гномів ніс чорниощий став.

Позбігалися до хати
Мишки носа відмивати.

Терли, пікрявали щосили —
Не поможе! Не відміли ! ..

Навіть славний доктор Шпак
Не поможе аніак!

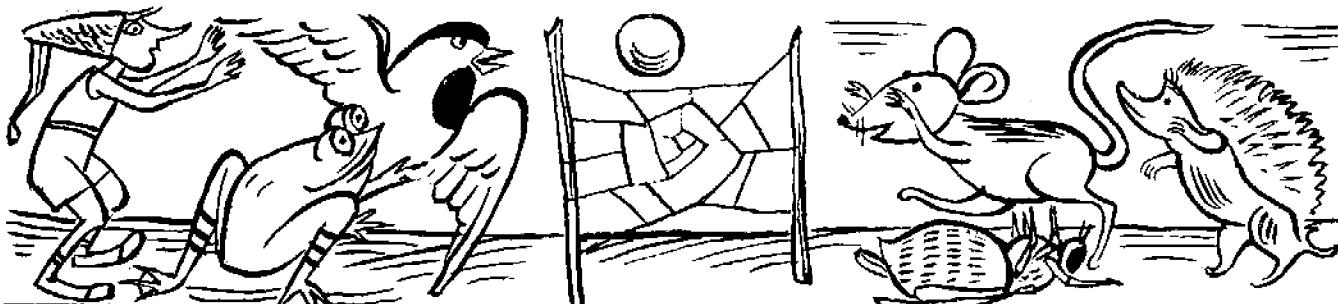

Хвать сокиру Гоца Драла:
— Відрубати ніс! — сказала.

Хоч сказала це на жарт,
Був той жарт похвали варт.

Гном злякався, аж зіп'рів,
Носик з ляжку побілів ...

КАША З М'ЯЧЕМ

У суботу рано вранці
Чути крики на полянці:

То наш гномик — хто не знає? —
У відбиванку там грає,

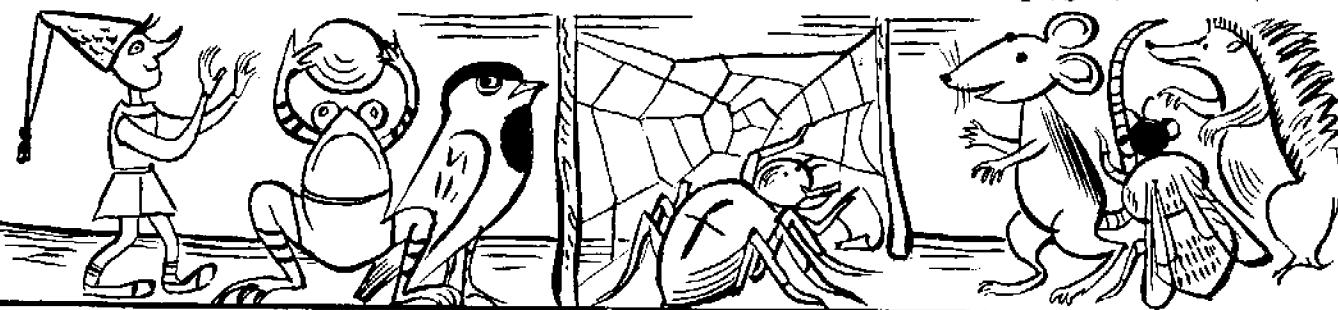
Коло його змагуні —
Пізнавайте, хто вони!

Там і Гоци не бракус,
Кашу ім вона готує.

В казанку кипить вода,
Буде каша — не біда!

Тож дістануть переможці
В нагороду ще по ложці.

Гном сервус кулаком,
Горобець підбив крилом,

Джміль прискочив, та спізнився,
Впав, ногами аж накрився ...

Надбігає мишка впороу,
Знов м'яча підбила вгору.

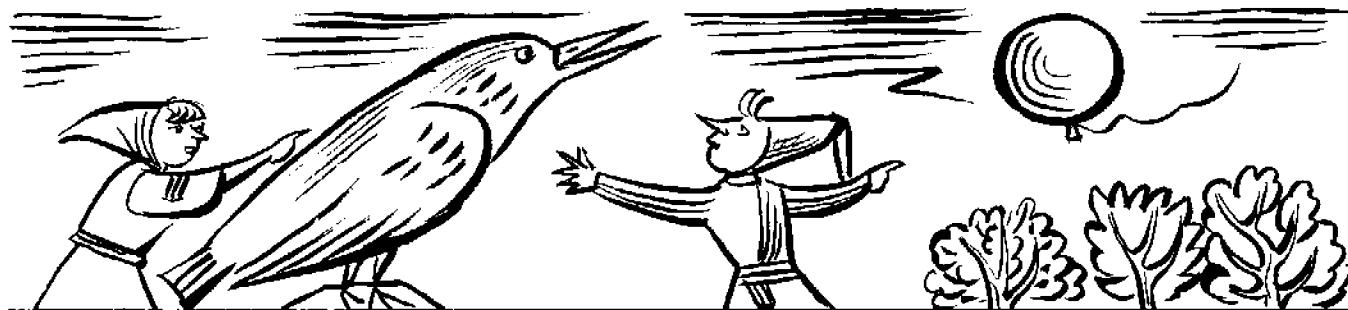

Ну, є завзятий був це змаг —
Гоца тільки „ох!” і „ах!”

М'яч скакав угору, вниз,
Зачіпав вершки беріз.

Врешті хляпнув мов в ставок,
Просто в кашу в казанок.

ПРИГОДА З БАЛЬОНИКОМ

З міста вітер в Гоцин ліс
Раз бальоника приніс.

Понад ліс бальон літає
І шнурком-хвостом махає.

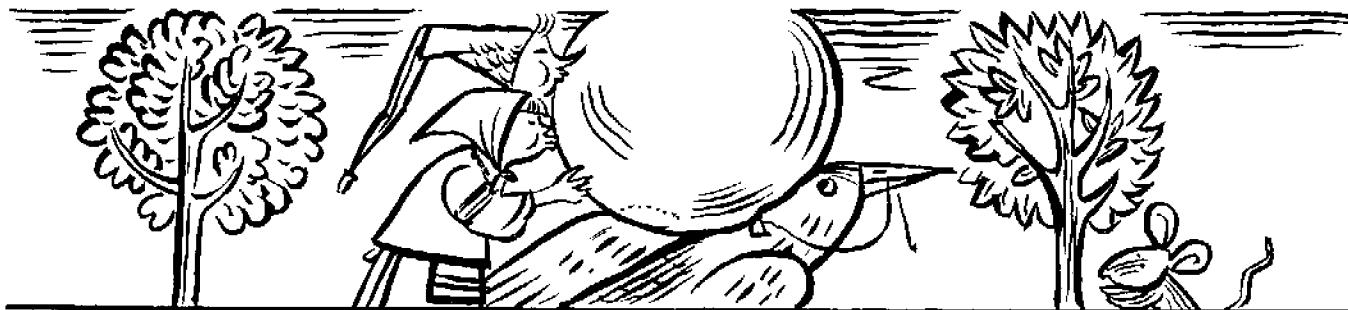
Гномик просить: „Шпачку-брате,
Поможи його спіймати!”

Шпак на плечі гнома взяв
І бальоника догнав.

Гном і Гоца посідали
І бальона оглядали.

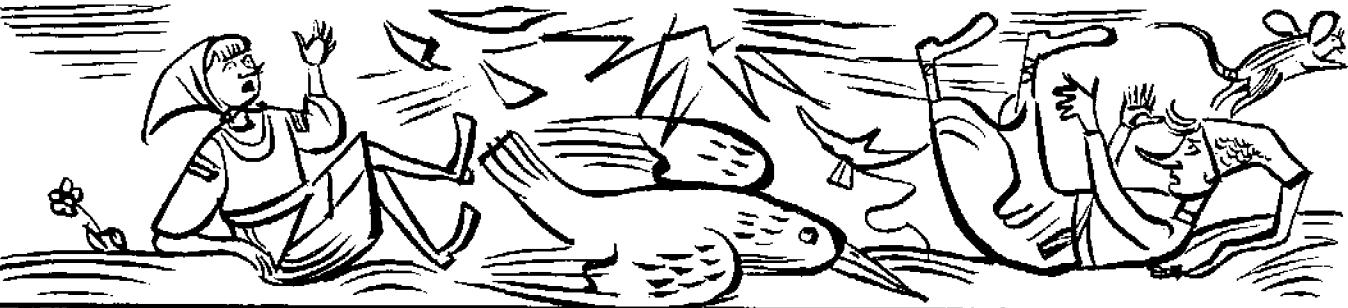
Кажуть втічно до шпака:
„Будем мати літака!”

„Правда, трохи він м'який,
Та порадимо якстій!

Зробим дірочку, надуєм,
Знизу кочник привалтуєм!”

Вдвох бальона надували,
Аж сопіли, аж кректали.

От, бальон стає все більший,
Все гладкіший, все кругліший.

„Дуй, Гоцину! — гномик просить, — Рантом әж здригнувся ліс:
Раз, ще раз — і буде досить . . .”

То бальон, мов бомба, тріс! . . .

БОРЩ НА ІМЕНИНИ

Гоца Драла на нараду
Кличе лісову громаду.

Позбігались до воріт
Їжак, білка, зайчик, кріт.

— Завтра в гнома іменини,
Тож готовтесь до гостини!

Не дармус Гоца мила —
Горщик борщику зварила.

Кличе друзів: — Поможіть,
Борщ до гнома занесіть!

Тільки треба уважати,
Щоб борщу не розілляти.

Друзів четверо прийшло,
Мовчки горщик підняло.

І несуть, аж сопуть,
Не хитають, не трясуть!

Іще три кроки, ще хвилинка —
Ось і гномова хатинка!

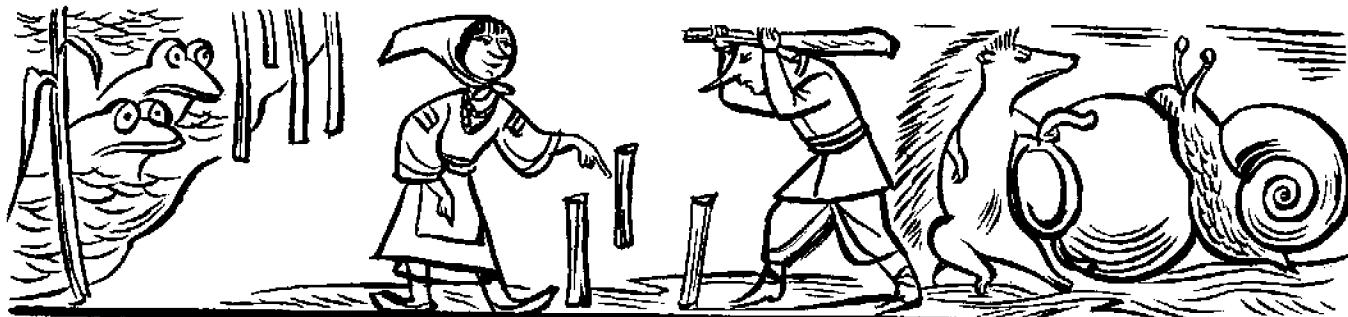

— Славно! — знявся крик і сміх,
Всі забули за поріг ...

На порозі спотикнулись,
Спотикнулись, похитнулись.

Не сказали навіть „ах”,
Як той горщик вниз ба-бах! ...

КУХНЯ НА КІЛКАХ

Приятелі Гоци Дралі
Звідкись горщики дістали.

На леваді край ріки
Вбили в землю три кілки.

На кілочках ставлять горщик:
— Зваримо смачненький борщик!

Мишка Кришка із села
Бурячка вже притягла.

Яць капусти роздобув,
Щоб смачніший борщик був.

На останку Гоца Драла
Принесла шматочок сала.

Варять, варять вже з годину,
Нюхають, ковтають сину.

Хто підйде, то аж ахне:
— Ой, та смачно ж борщик пахне!

Вже готовують тарілки,
Ополоники, ложки.

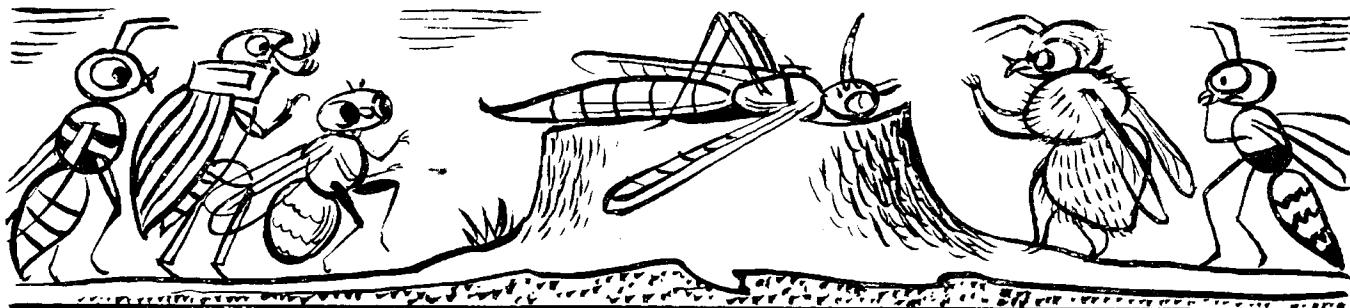

Хоч варили, то не їли —
Під горшком кілки згоріли . . .

Горщик враз перехилився,
Борщик на пісок розлився.

Застогнали друзі: — Ах!
Борщ пропав, лишився пах! . .

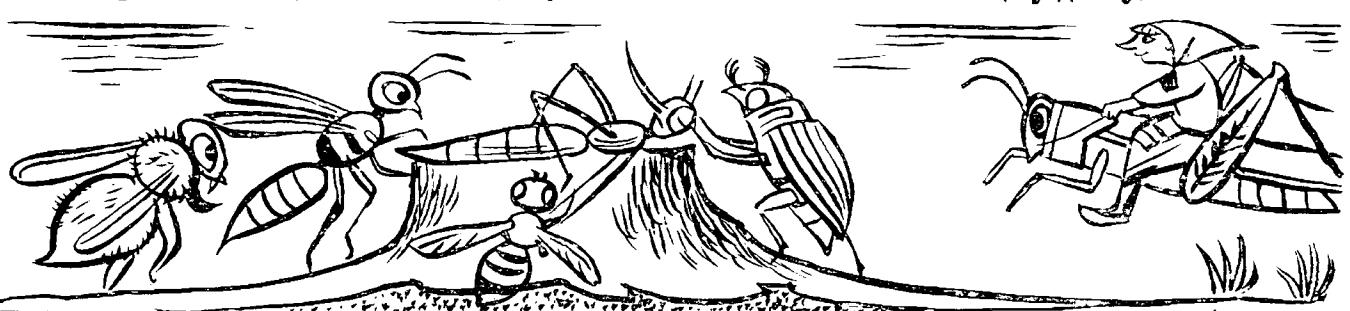
КОМАРИК-СПЛЮХ

У березовім ліску
Спав комарик на пеньку.

Певно в гостях загуляв,
Ішов додому і — заспав.

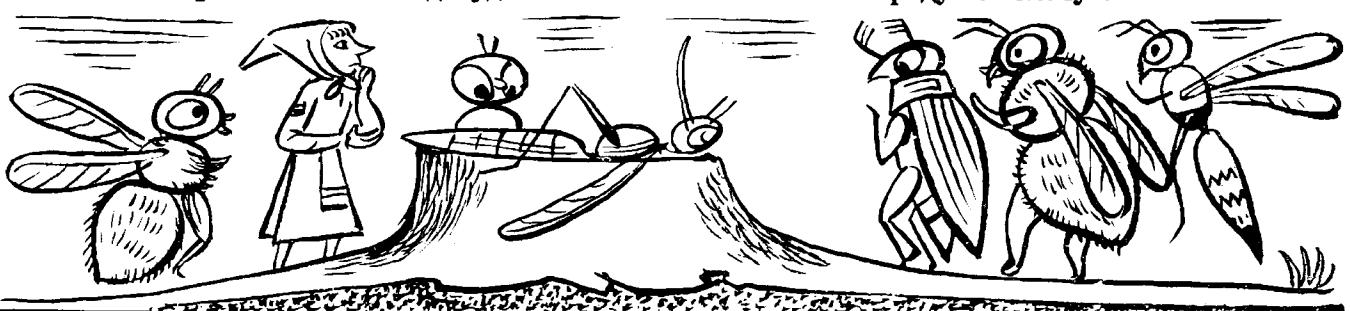
Не одну там спав годину,
Може навіть цілу днину.

От зібралась комашня
Коло того комаря.

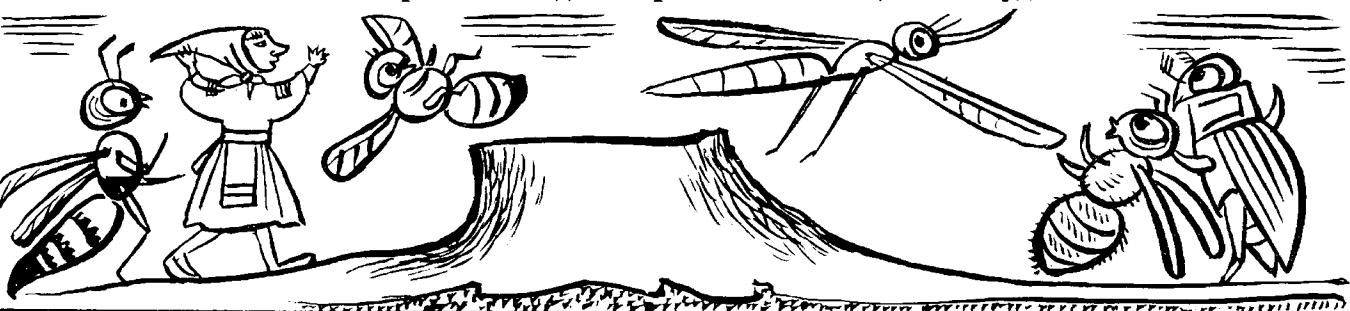
Будять, будять, та ого! —
Не добудяться його...

— „А покличмо, — кажуть, — Гоцу,
На пораду все охочу”.

Гоца пульса спробувала,
Поєміхнулась і сказала:

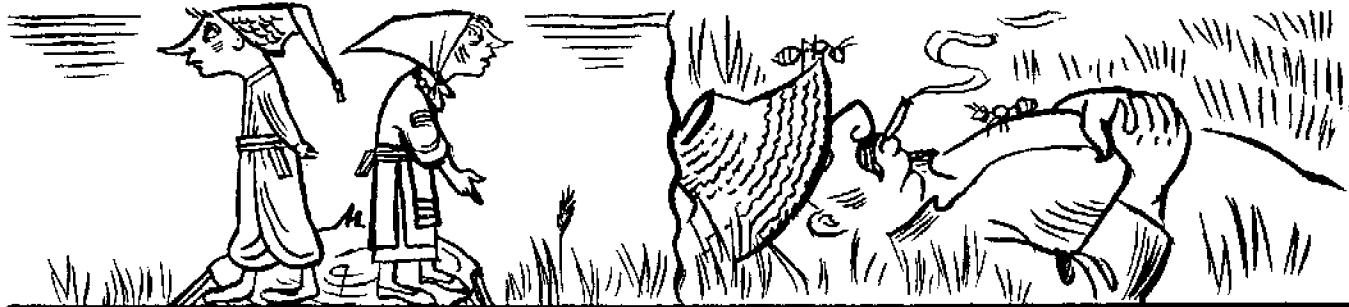
— „Ой, комарик дуже марний, — операцію зробити,
Треба взяти до лікарні — То ще може бude жити”.

Як комар таке почув,
То скопивсь і в ліс чкурнув.
Із комарика-невдахи —

— що зовсім не був недужий,
Тільки спати любив дуже.

ІВАХ І ЙОГО ЦИГАРКА

Хто так голосно хропить,
Що аж листя тріпотить?

Чи ведмідь, чи, може, лев
Заблукався між дерев.

Дивувалась Гоця Драла —
Ще такого не чувала ...

На смереку виїх з гномом,
Розглядається кругом.

Глип! — та це ж рубач Івах
Спить з цигаркою в зубах!

Як у сні захріп, загаркав —
З рота випала цигарка.

Вже кантан на грудях тліє,
Аж димок над ним сивіс.

Гном питав: — Що робити,
Як би дядька розбудити?

Може б кинути згорі
Гілку чи шматок кори?

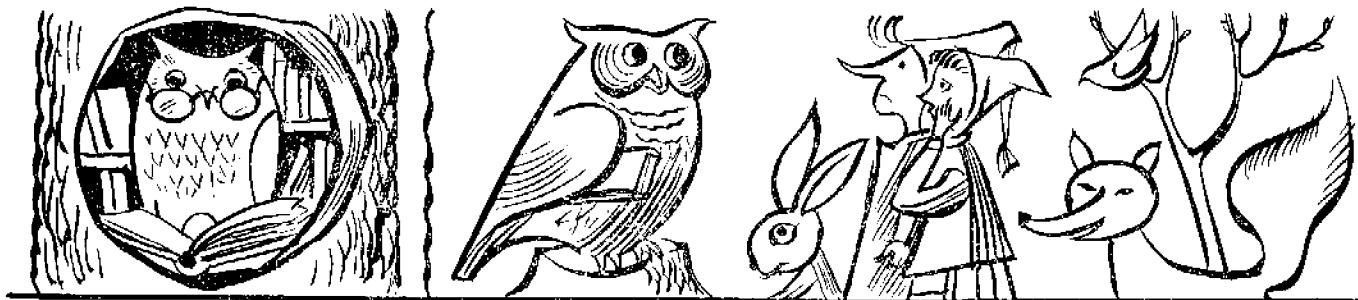

Ні, цигарка розбудила,
Дядька притецла щосили.

Зверещав Івах з тривоги
І скочивсь на рівні ноги.

З того часу брови хмурить
І цигарок вже не курить.

ЯКА БУДЕ ПОГОДА?

У дуплі живе сова,
Мудрагелька лісова.

Все вона книжки читає,
Що було і буде — знає.

От і вчора всім сказала:
„Буде злива небувала!“

Шпак учений, доктор Пшик,
Одягнувся в дощовик.

І Гоцуня наша мила
Парасолик розпустила,

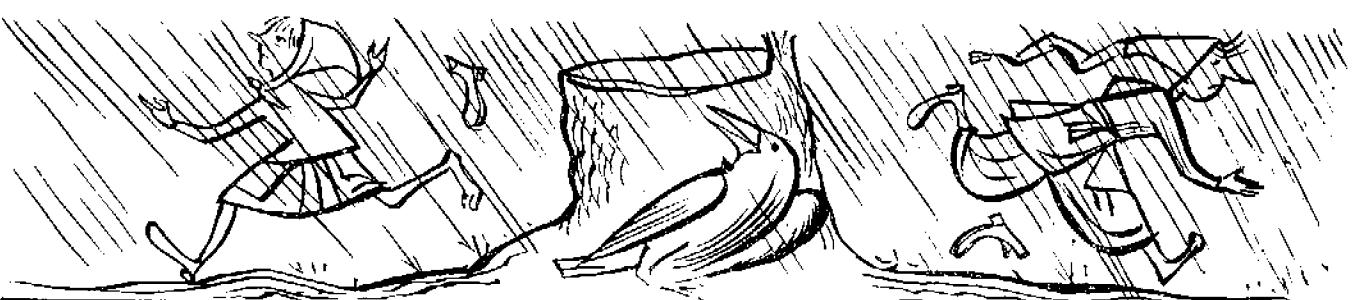
Ходить гномик по діброві,
Чоботища взув гумові.

Цілий ранок так ходили —
Сонце ж сяяло щосили.

Шпак учений, доктор Пшик,
Геть відкинув дощовик.

Чоботища скинув гном,
Парасолик — під дубком.

Проти сонця полягали,
Позіхнули... задрімали...

Вийшла хмара з-за горбків,
Ринув дощик на сплюхів.

Утікали скільки сили,
Аж натинки погубили.

ПЕРЕХИТРИЛИ СТРАШНОГО ХО

Хо по лісі ходить сам,
Всіх лякає: — Я вам дам!

Хо патлатий, пелехатий,
А до того ще й носатий.

Ікаки, зайці, сороки
Утікають на всі боки.

Гоца стукає до гнома:
— Ромтомтомику, ти вдома?

Хоч той Хо страшний, патлатий,
Треба нам його прогнати.

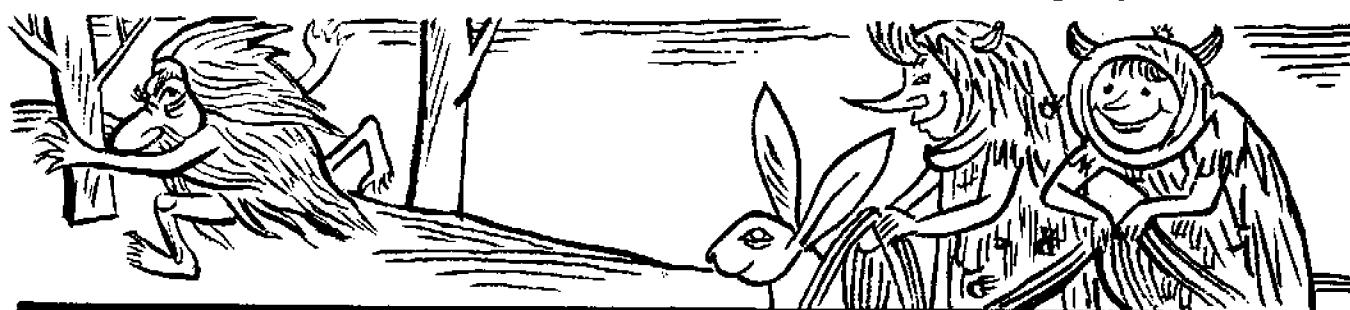
Зробим, брате, це удвох —
Нум траву збирати й мох!

Мохи, травки назбирали,
Мов не ті обое стали.

Бороди з трави довжезні,
З моху брови величезні.

Ідуть, кричати: — Чи бачив хто,
Де отої приблуда Хо?

Ой, як Хо побачив їх,
То злякався і побіг.

Лісом біг, побіг у поле —
Не вернувся вже ніколи.

— Страх лише страшків лякає,
А від смілих утікає.

ЮШКА З КІЛОЧКА

Раз до Гоци Драли в хату
Прибукались котенята.

— Ми голодні, тітко-душко!
Ой, зваріть нам з риби юшку!

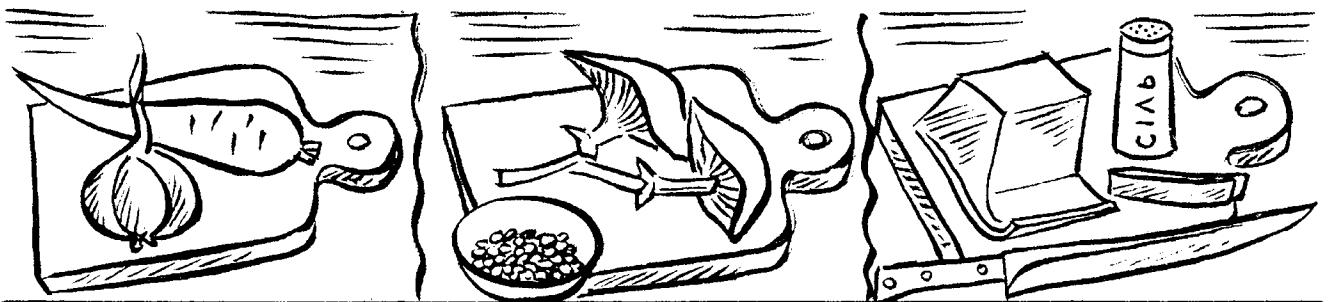
— Що там рибка! — каже Гоцка,
Краще юшечка з кілочка!

Котенята шулять вушка:
— Дерев'яна буде юшка?

Каже Гоца: — Не турбуйтесь,
Тільки їсти приготуйтесь!

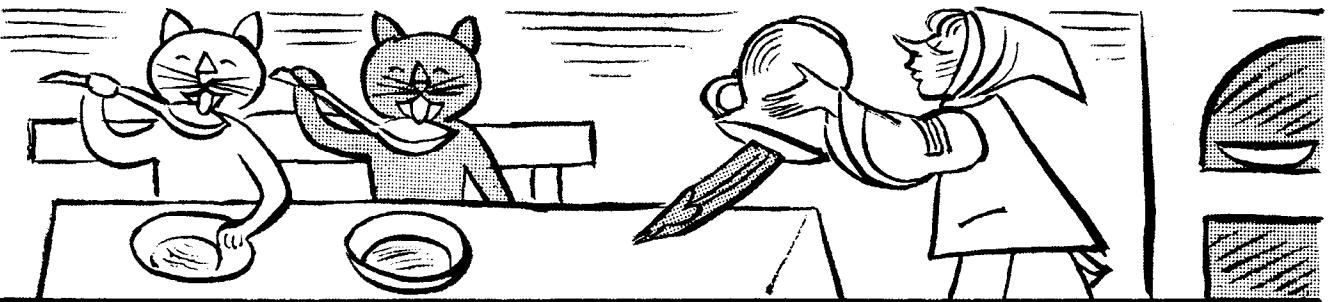
Гоца десь кілка дістала,
У горнець його поклала.

До кілочка до смаку
Накришила часнику.

Трішки моркви, два опеньки
І крупі отак з півжменьки.

Наостанку ж Гоца Драла
Додала ще кусник сала.

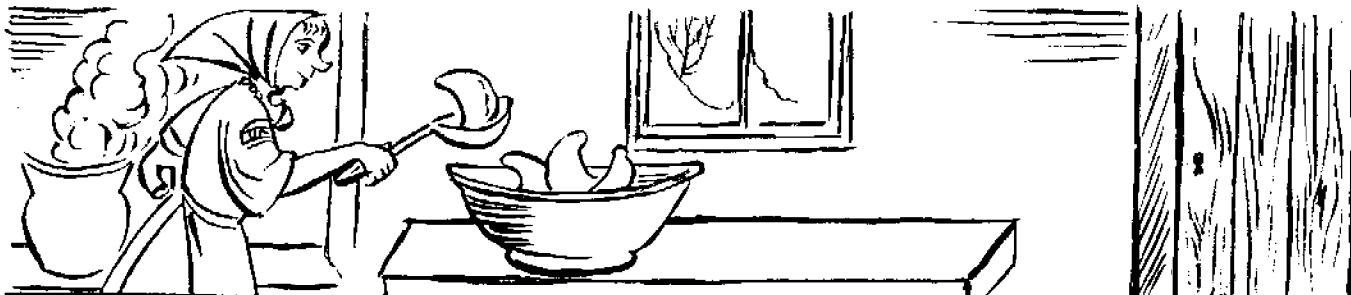

Ласували Мурко й Мручка:
— Гей, смачна з кілочка юшка!

З'їли все — крупу і сало,
В горщику порожньо стало.

З'їли юшку в добрий час,
А кілок — на другий раз.

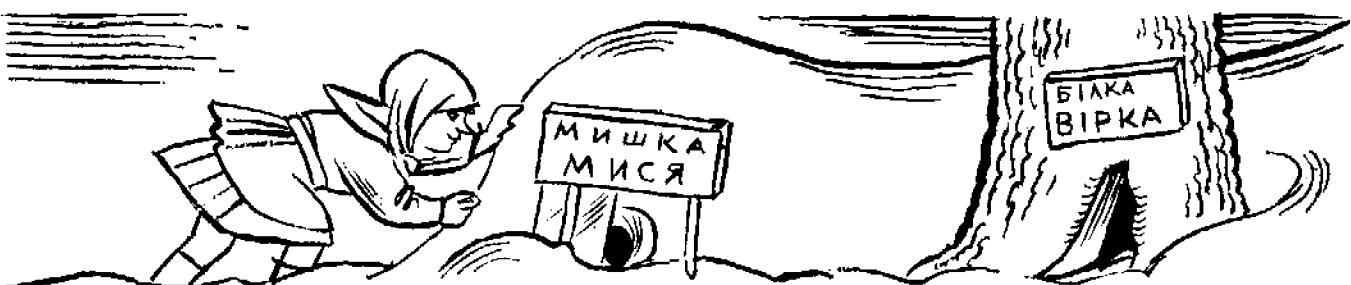
ГОЛОДНИЙ ГНОМИК

Господиня Гоца мила
П'ять вареників зварила.

Перший — зайчикові в лісі,
Другий — білці на горісі.

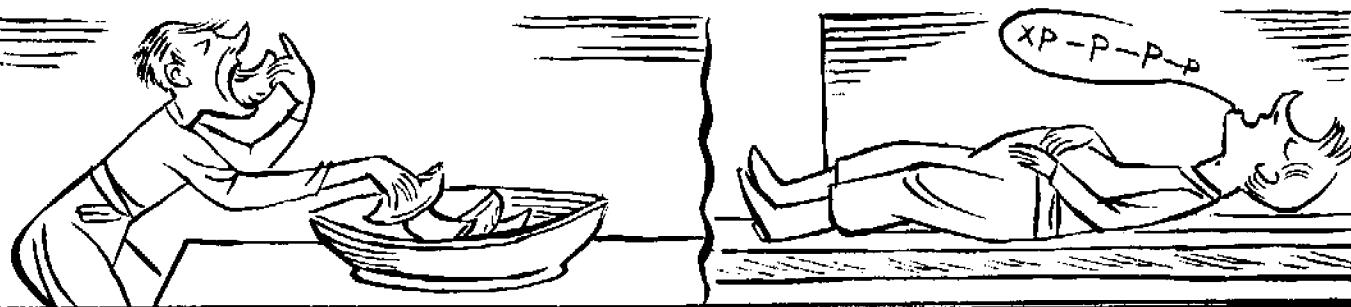
Третій — мишці, сірій Мисі,
А четвертий — горобчики.

— П'ятий гномикові буде,
Як у гості тут прибуде.

Так сказала й вийшла з хати
Милих гостеньків скликати.

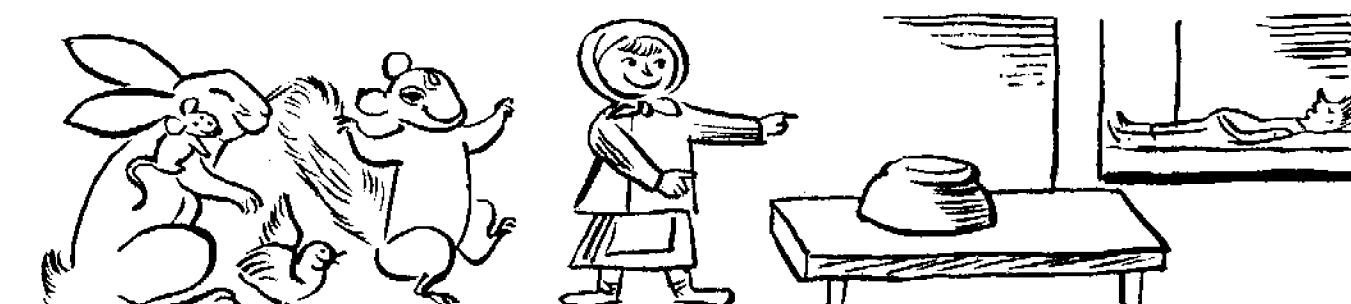
Ходить лісом, стук у двері:
— А прошу вас до вечері!

У той час голодний гномик
Причвалав у Гоцин домик.

До вареників присів:
— Це для мене певно всі!

Всі вареники поїв,
Ліг на піл і захрапів.

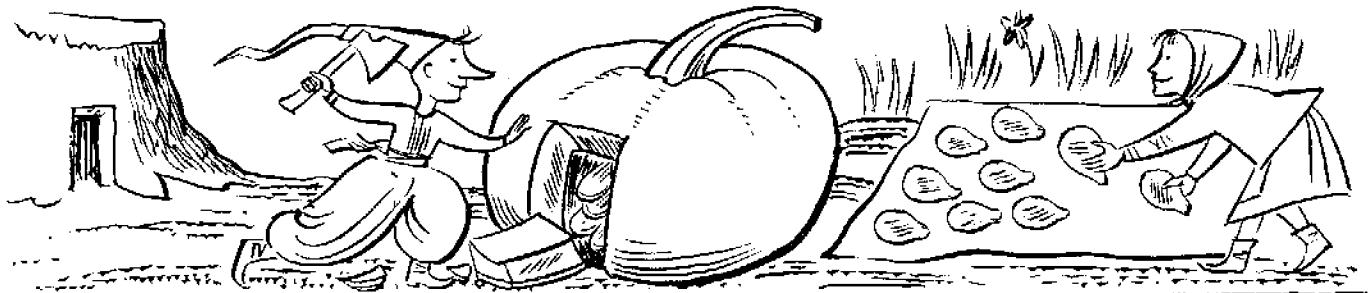

Ось до хати Гоца йде,
Четверо гостей веде.

Як спинилася на порозі,
То стрялася, як на морозі.

Хоч вареники іропали,
То всі гості реготали.

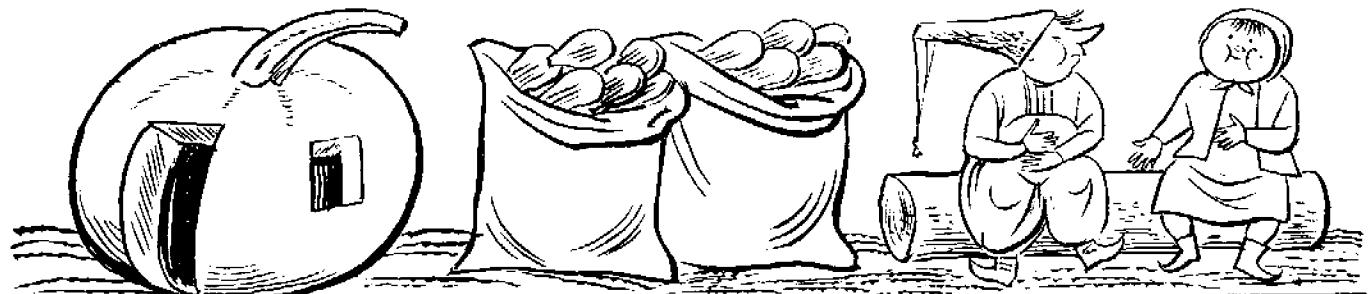
ТРЕБА МІРУ ЗНАТИ

На лану, до лісу ближче
Виріс круглий гарбузине.

От, раз гномик по вечері
Вирубав у ньому двері.

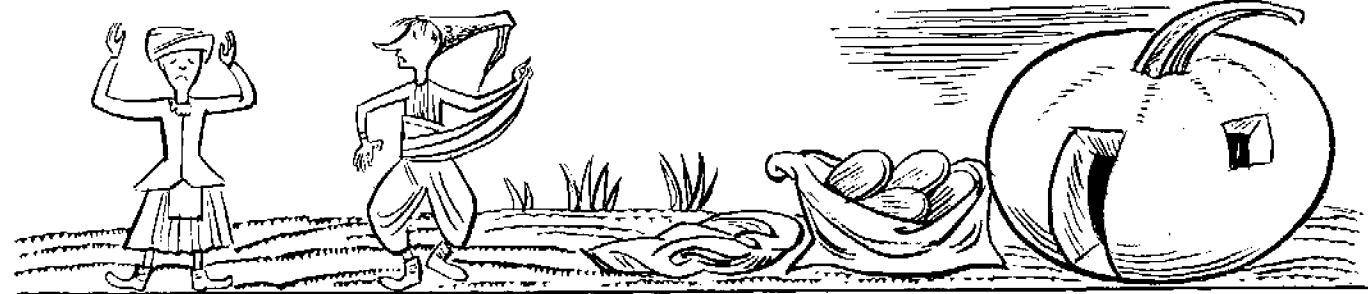
Гоца, брава господиня,
З нього вибрала насіння.

Вирубали ще й вікно —
От, хатину має гном!

Гном і Гоца їли-іли
Те насіння, аж попріли ...

Аж зробились круглі-грубі,
Наче ті пеньки на зрубі.

Потім знову три неділі
Нічогісінько не їли ...

Аж зробилися такі,
Наче прутики тонкі.

В Гоци голова болить,
В гнома шлунок бурмотить.

„Слухай, гномику! Віднині
Їжмо лиши по дві зернині!”

Як по дві зернині їли,
Не грубіли й не марніли.

Знов у лісі край пенька
Танцювали голака.

